

13/161

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΔΙΟΝΥΣ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΙΝΩΝ

ΖΑΚΥΝΘΟΥ ΤΟΥ ΘΑΙ

Ψαλλομένη τῇ 17 Δεκεμβρίου ἐ.
ἡ μνήμη αὐτοῦ.

«Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι
καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν.»
(Σολομ.)

ΕΝ ΠΑΤΡΑΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΠΛΕΙΟΝ «Ο ΚΑΛΩΣ»

Εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς Πλατείας Γεωργίου τοῦ Α΄.
Διευθυνόμενα ὑπὸ

ΑΝΔΡΕΟΥ Β. ΠΑΣΧΑ.

1887.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΚΑΙ ΒΙΟΣ
ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

Ἐν τῷ μικρῷ ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν
Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Χόρευε σκίρτα, εὐφραίνου σήμερον Ζάκυνθος, ἐκ σοῦ
γὰρ ἀνεφύη, ὁ κλεινὸς Ἰεράρχης, ἥλιος καθάπερ, λάμπων
παιδρῶς, εἰς ὑψήλιαν ἄπασαν· καὶ ἐκκλησίαν παιδρύνων τὴν
τοῦ Χριστοῦ, Διονύσιος ὁ ἐνδοξος.

Τέρπου, ἀγάλλου, σεμνύνου καὶ αὐτὴ Αἴγινα, ὁρῶσά
σου ποιμένα, τὸν καλὸν ἐν τῷ ὕψει στίλβοντα ἐνθέων νῦν ἀ-
ρετῶν, καὶ θερμῶς προστατεύοντα, ἐξ οὐρανοῦ ὡς ἐν βίῳ
αὐτῷ πιστοῦ, σοῦ ποιμένου αὐτοῦ πάντοτε.

Ἡιερά τῶν Στροφάδων Μονῆς ὁμήγουρις, ὑπερβαλλόν-
τως κόσμει, ἱεραῖς μελωδίαις, λείψανον τὸ θεῖον καὶ θαυμα-
στόν, οὐρανόθεν ὁ ἔλαχες, Διονυσίου καὶ τοῦτο σεμνοπρεπῶς,
νῦν κυκλοῦσα δοξολόγησον.

Δευτεροῦντες τὰ πρῶτον.

Δόξα ἡχος δ'.

Χριστὸν ἐνστερνισάμενος, τὰς ἐντολάς αὐτοῦ προθύμως
ἐκπλήρωσας, καὶ ἀκριβῶς ἐνατενίσας, εὐχῇ τῇ ὑπ' αὐτοῦ δι-
δαχθείσῃ εἰλικρινῶς τὴν ἐν αὐτῇ ἀμοιβαίαν συνθήκην ἐτήρη-
σας· διότι τὰ σὰ ἀφειῆναι ὀφλήματα ἐφίεμενος, τὰ τοῦ ἑτέρου
ἀφῆκας συμπαθέστατα· ἔθεν καὶ ἀξίως ἐπαγγελίαν ἔσχες τὴν
ἀψευδῇ Διονύσιε, βασιλείαν τὴν ἄνω κληρωσάμενος δοιδίμε.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Ἡσαία χόρευε, λόγον Θεοῦ ὑπόδεξαι, προφήτευσον τῇ
κόρῃ Μαρίας, βάτον καταφλέγεσθαι, καὶ πυρὶ μὴ καίεσθαι,
τῇ αἴγλῃ τῆς Θεότητος· Βηθλεὲμ εὐτρεπίζου, ἀνοίγε πόλιν

ἡ Ἑδέμ· καὶ Μάγοι πορεύεσθε ἰδεῖν τὴν σωτηρίαν, ἐν φάτνῃ σπαργανούμενον, ὃν ἀστὴρ ἐμήνυσεν, ἐπάνω τοῦ σπηλαίου ζωοδότῃν Κύριον τὸν σώζοντα τὸ γένος ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχον προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Τῷ σὺ ὑποδείγματι, χριστομιμήτως παρώτρυνας, ἀγαπᾶν τοὺς ἐχθρούοντας, καὶ πάντας ἐδίδαξας, συγγνώμην παρέχειν, ἐξ ὅλης καρδίας καθὰ ὁ Κύριος φησὶ, τοῖς ἁμαρτάνουσι καθὼς ἄνθρωποι ἐὰν κληθῇναι μὲν γλίσχονται, υἱοὶ ὑψίστου καὶ χαίρειν τε, εἰς τὰ ἄνω βασίλεια, σὺν αὐτῷ δοξαζόμενοι.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Εξῆλθεν εἰς σύμπασαν, κατορθωμάτων ὁ φθόγγος σου, καὶ οἱ πάντες θαύμασαν, τὰ σὰ προτερήματα, καὶ πνεύματος Θεοῦ ἐν σοὶ ἐνεργείας οὐπὲρ καὶ σκευὸς ἐκλογῆς σὺ ἐχηματίσας παναοιδίμῃ, διὸ καὶ ἐστεφάνωσεν, ὁ στεφοδότης τὴν κάραν σου, ἐπαξίως Μακάριε εἰς αἰῶνας δοξάζειν σε.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται.

Ηστραφας θαυμάσιε, ταῖς τῶν θαυμάτων ἐλλάμψεις, καὶ τὴν κτίσιν ἐφαιδρυνας, λαμπρῇ Διονύσιε, καὶ πάντας φωτίζεις τοὺς πίστει μολοῦντας ἐν τῷ ἁγίῳ σου Ναῶ τοῦ προσκυνῆσαι τὸ θεῖον Σκῆνός σου, καὶ τοῦτο μὲν προσπτύξασθαι, πηγὴν χαρίτων ὡς γέμουσαν, καὶ ἰάσεις παρέχουσαν, προσιοῦσι τῇ λάρνακι.

Δόξα ἡχος α'.

Ολος ἀγάπῃ γενόμενος πολλαπλάσιον ταύτην πρὸς τὸν πλησίον ἐδήλωσας· τὸ γὰρ ἄλλοις ἀφιέναι τὰ ἐπταισμένα, καὶ τὸ θερμῶς ἐπαρκεῖν δεόμενος ἀδιάλειπτον, ἐνόμιζες μὲν ἕνα πλοῦτον ἀσφαλῆ, τὸ ἀποπλουτεῖν Θεῷ καὶ τοῖς πένησι, διὰ τοῦτο εἰκότως ἀμοιβαίαν ἔχεις τὴν ἀποπλήρωσιν, τῶν ἀρρήτων ἀγαθῶν ἀπολαβῶν ὧν καὶ ἡμᾶς κοινωνοὺς, τῇ μεσιτείᾳ σου ποίησον Διονύσιε ἀξιάγαστε.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Προεορτάσωμεν λαοὶ Χριστοῦ τὰ γενέθλια, καὶ ἐπάραντες τὸν νοῦν ἐπὶ τὴν Βιβλεὲμ ἀναχθώμεν τῇ διανοίᾳ καὶ κατιδῶμεν τὴν Παρθένον, τοῖς ψυχικοῖς λογισμοῖς, ἐπειγομέ-

νην τίκτειν ἐν σπηλαίῳ τὸν τῶν ὅλων Κύριον καὶ Θεὸν ἡμῶν ὃν Ἰωσήφ κατιδὼν τῶν θαυμάτων τὸ μέγεθος, ἐδόκει ἀνθρώπον θεωρεῖν ὡς βρέφος σπαργανούμενον, ὑπενόει δὲ ἐκ τῶν πραγμάτων Θεὸν εἶναι ἀληθινὸν τὸν παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Νῦν ἀπολύεις. Τὸ τρισάγιον, τὸ ἀπολυτίκιον.

Τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον.

Ζήτει ἐν τῷ μεγάλῳ ἑσπερινῷ καὶ ἀπόλυσις.

Ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ ἑσπερινῷ τὸ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τὸ Κύριε ἐλέη· κραζα ἱστῶμεν στίχους Η'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα στιχηρὰ προσόμοια δευτεροῦντες τὰ τρία.

Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Δεῦτε ὁ χορὸς Διγινητῶν, μετὰ Ζακυνθίων συμφώνως ἡμῶν τιμήσωμεν, γόνον ἡμεῖς· ἐκλαμπρον, ὑμεῖς ποιμένα καλὸν καὶ σκιερῶντες· ἐν πνεύματι, Θεῷ δώμεν δόξαν, τῷ καταξιώσαντι ἡμᾶς πλουτῆσαι λαμπρᾶν, σκέπην τοῦ κλεινοῦ Ἱεράρχου, νῦν Διονυσίου καὶ τοῦτο θεοῖς ἐγκωμίοις καταστέψωμεν.

Δίς.

Ερη· Πυχκρατίῳ ἱερεῖ πτώσιν ἐν χειρῶν Θεοῦ ἄρτου ἱερουργοῦντι ποτὲ, σφόδρα νοθεῖτων αὐτὸν θεοῖς προσέχειν καλῶς, ὃ δὲ ἄγαν ἐθαύμαζε, πλουσίαν ἐξ ὕψους, χάριν τὴν δοθεῖσάν σοι ἀνακλῦσεως, χάριν ἀρετῶν σου ἐνθέων, ὅθεν καὶ τοῦ πνεύματος ὄντως σκευὸς σὲ ἡγήσαστο θεόπνευστε.

Δίς.

Οτε σου τὸ πνεῦμα τὸ σεπτὸν, ἀμεμπτον τῷ κτίστῃ ἀπέδωκε πρὸς αὐρανίους σκηνας, τότε σου τὸ ἅγιον σκήνος κατέλιπε ἐπὶ γῆς θυμωτόβρυτον καὶ νῦν ἐν Ζακύνθῳ, θυμωστός ἀπόκειται τῷ Θεοσέπτῳ Νεῷ, αἰεὶ πολιτῶν προστατεύων, τούτων ἐκπληροῦν τὰς αἰτήσεις, πάντοτε ἐν πᾶσιν ὧ πανθαύμαστε.

Δίς.

Ωρθῆς ἡγουμένῳ Δαμιᾷ, ὀρθοκλμοφρῶς ἐν τρυφῇ ἐκτὸς σῆς λάρνακος, πάντα ἀφελὼν αὐτοῦ τὸν διαταγμὸν τῆς ψυχῆς, αὐτοψεῖ γὰρ ἐώρακε, θυτῶν λευκοφόρων, μέσον σε ἱστάμενον καὶ διακόνων λαμπρῶν, οἷα λοιτοργούντων σοι Μάκαρ, ὡς ἀρχιερεῖ ἐν τῷ βίῳ θεοπροπεστατῷ Διονύσιε.

Δόξα ἡχος πλ. β'.

Τοῦ διδασκάλου Χριστοῦ ἐν Εὐαγγελίῳ ἀκούσας λέγοντος, ἐν τούτῳ γνώσκονται πάντες ὅτι ἐμοὶ κληθῆναι ἔσται ἐὰν ἀγάπην ἔχητε

4
ἐν ἀλλήλοις, εὐκρίως τῷ ἔργῳ μαθητῆς ἀνεδείχθη δόκιμος ἀγιά-
τατε πάτερ, τὸν γὰρ πικρῷ θανάτῳ τοῦ βίου στερήσαντα Κωνσταν-
τίνον σου τὸν γνήσιον σύγγονον, γλυκυτάτοις σου τρόποις ὑπεδείξαι
γλυκύθυμους, θυμοῦ διωκόντων τὸν δεῦστα μένος, ἐν ἀποκρύφῳ τηρήσας
καὶ ἀντὶ θανάτου, τὸ ζῆν ἀνταπέδωκας· ἔργον ὄντως παράδοξον, καὶ
ὑπὲρ φύσιν εἰργάσω μνησίθεις, τοῖς πέρασιν πολυθύλλητον, καὶ ψυχῆς
γενναίας καὶ φιλοθέου ἀντάξιον· διὸ παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον
ἱεράρχα πανεύφημε, ἐκτενῶς ἐκέλευε, εἰρήνην πλουσίαν δωρηθῆναι
τῇ πόλει σου, τῇ ἀγλαοφανῶς ἐκτελούσῃ τὴν λαμπρὰν καὶ πανέ-
ορτον μνήμην σου. Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Σπῆλαιον εὐτρεπίζου ἡ ἀμνάς γὰρ ἦκει ἐμβρυον φέρουσα Χριστὸν
φάνηκεν δὲ ὑποδέχου, τὸν τῷ λόγῳ λύσαντα τῆς ἀλόγου πράξεως ἡμᾶς
τοὺς γηγενεῖς· ποιμένες ἀγραυλοῦντες μαρτορεῖται θάψμα τὸ φρικτὴν
καὶ μάχοι ἐκ Περσίδος χρυσὸν καὶ λίθον καὶ σμύρναν τῷ βασιλεῖ
προσάξατε, ὅτι ὦφθη Κύριος ἐκ παρθένου μητρός, ὅνπερ καὶ κύψασα
δουλικῶς ἡ μήτηρ προσεκύνησε, καὶ προσεφθέγγετο τῷ ἐν ἀγκάλας
αὐτῆς· πῶς ἐνεσπάρης μοι ἢ πῶς μοι ἐνεφύης ὁ λυτρωτὴς μου καὶ θεός·
ἔξοδος τὸ φῶς ἱλαρόν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας· καὶ τὰ ἀναγνώσματα

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφα-
λὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος ὃς εὖρε σοφίαν καὶ θνητὸς ὃς εἶδε
φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου
θησαυρούς· τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν, (οὐκ ἀντιτάσσεται
αὐτῇ οὐδὲν πονηρὸν, εὐγνωστός ἐστι πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτήν),
πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν, ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς
ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ·
τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ᾧ τέχνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ μακάριος ἄν-
θρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει· αἱ γὰρ ἔξοδοί μου ἔξοδοι ζωῆς
καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου· διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς
καὶ προΐεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων· ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατε-
σκεύασα βουλὴν καὶ γινώσκιν καὶ ἐννοίαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην· ἐμὴ βου-
λὴ καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς· ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φι-
λοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρίσκουσιν χάριν· νοήσατε τοίνυν
ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἐνθεσθε καρδίαν εἰσακούσατέ
μου καὶ πάλιν σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὁρᾷ ὅτι ἀ-
λήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεί-
λη ψευδῆ· μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου·
οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σχολιδὸν οὐδὲ τραγυγαλιῶδες· πάντα εὐθέως ἐστὶ τοῖς
νοοῦσι, καὶ ὁρᾷ τοῖς εὐρίσκουσιν γινώσκιν· διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆς
ἔκ γε γένητε ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν καὶ πλησθῆσεσθε πνεύματος.

Στόμα δικαίου ἀποσπάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται·
χείλη ἀνδρῶν σοφῶν ἐπίστανται χάριτος, στόμα δὲ ἀπεθῶν κατατρέ-
φεται· ζυγὸς δόλιος βδελυγμὰ ἐνώπιον Κυρίου, στάθμη δὲ δικαίου
δεκτὸν αὐτῷ οὐ ἐκ εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία· στόμα δὲ ταπει-
νῶν μελετᾷ σοφίαν· τελειότης εὐθέων ὁδηγῆται αὐτοῖς καὶ ὑποκει-
λισμὸς ἀθετούντων προνομεύσει αὐτούς· οὐκ ὠφελῆσαι ὑπάρχοντα ἐν
ἡμέρᾳ θυμοῦ, δικαιοσύνη δὲ ῥύσεται ἀπὸ θανάτου, ἀποθνήσκων δικαίος
ἔλιπε μετὰ μελόν· πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώ-
λεια· δικαιοσύνη ἀμώμου ὁρθοτομεῖ ὁδοὺς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀ-
δικία· δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὁρθῶν ῥύσεται αὐτοὺς, τῇ δὲ ἀβουλίᾳ ἀλί-
σκονται παράνομοι· τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὀλλυται· ἐλ-
πίς, τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὀλλυται· δικαίος ἐκ θήρας ἐκδύνει
ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδεται ὁ ἀσεβής· ἐν στόματι ἀσεβῶν παγὶς πο-
λίταις, αἰσθησις δὲ δικαίων εὐδοκία· ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατώρθω-
ται πόλις, καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα· ἐν εὐλογίᾳ εὐθέων
ὑψωθῆσεται πόλις, στόματι δὲ ἀσεβῶν κατασκαφῆσεται· μυκτηρί-
ζει πολίτας ἐνδεῆς φρενῶν· ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἔχει.

Σοφίης Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ
τίμιον, οὐδὲ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται· πολλὰ δὲ
ἔστι φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικίας γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος· εὐάρε-
στος Θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη καὶ ζῶν μετὰ ζῶντων ἀμαρτωλῶν μετετέθη·
ἡρπάζῃ μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν
αὐτοῦ· βρακτανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυρεῖ τὰ καλὰ καὶ ρεμβασμὸς
ἐπιθυμίας, μεταλλεύει νοῦν ἄκακον· τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρω-
σε χρόνους μακροὺς, ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦ-
το ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαν-
τες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν
τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Ἡ συνήθης ἐκτενή.

Εἰς τὴν λιτὴν ψάλλομεν στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Τῷ μχταϊόφρονι βίῳ, ἀποτρίχάζμενος, τοῦ πολυπλάνου κόσμου
ἔξω ἐγένου θεόληπτε, καὶ ἀπλέτῳ πόθῳ τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας·
ἥπου γὰρ Θεὸς ὁ ποθούμενος, Κόσμος ὅλος καταπεφόνηται· διὸ ἐ-
ρημικῶς τὸν βίον ἄγειν ἡρέτησας, καὶ ἐν σώματι ὡς ἀσώματος
πολιτεύεσθαι· ἡμῖν δὲ ἀστὴρ νεοφανὴς τυγχάνεις, μαρμαριγαῖς
εὐσεβείας διαλάμπων καὶ ψυχὰς τῶν πιστῶς σε ὑμνούντων, φωτί-
ζων ἐν πνεύματι ἀξιομνητε.

Αρσενος ἄμοιρος γυνή, τυχεῖν ποθοῦσα εὐσεβῶς σοῦ ἔδεστο· ἥς τῆς δεήσεως ἐπακούσας, σφῶς ἐν ὀρχήμῃ ὑπέσχεο τὰ καταθύμια, εὐελπιν ἐργασάμενος· διὸ καὶ περιχαρὴς γενομένη, καὶ συλλαβοῦσα ταχὺ ἄρσεν χαρίεν κατ' ἔφρσιν ἐν χάριτι τέτοκεν· ὅθεν εὐχαρίστως ἀνυμνήσας, καὶ τὴν σὴν πρὸς Θεὸν παρρησίαν, παρρησίᾳ ἐκήρυξεν, Ἱεράρχα παμμικαρίστε.

Ἦχος γ'.

Πάθῃ ἀποπληξίς ποτέ, γυνή τις ἄλλη ἐκ τῶν οἰκείων σου Ὅσις, περιπεσοῦσα δεινῷ, δι' οὗ ἄλλος μείναςα, ἡμιθνής καὶ ἀκίνητος τῇ μόνῃ ἀρῇ τοῦ τιμίου δακτύλου ἐκ τῆς ἀγίας σου σοφοῦ ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτῆς, καὶ τῶν νενκρωμένων μελῶν τὴν λαλιὰν κῦτλα ὡς τοῦ θαύματος, σὺν τῇ τελείᾳ ῥώσῃ ἀνέλαβε· καὶ τὸ θαύμα κηρύξασα, τὸν σὲ μεγαλύνοντα Κύριον ἐμεγάλυνεν ὅν ἐτιπῶς ἐκέλευε, θαυματουργὲ Διονύσιε, ὑπὲρ τῶν πίστει θαυμαζόντων καὶ εὐφημούντων τὰ ἄξιόχιστα σου θαυματουργήματα.

Ἦχος δ'.

Εὐφραίνονται ὅσοι οἱ στροφάλδων οἰκηταὶ ἐν εὐσήμεν ἡμέρᾳ τῆς σεπτῆς σου κοιμήσεως· Ἱεράρχα πανέντιμος· οὐ γὰρ μόνον σε ζῶντα, κανόνα ἀρετῶν ἐκαρπύσαντο, εὐσεβείας τε καθηγητὴν καὶ σεμνότητος, ἀλλὰ καὶ μετὰ πότμον ἀκεστὴν ἀλγειῶν, ῥύστην ἐν κινδύνῳ, καὶ τῆς μονῆς φρουρὸν, τὸν ἀκοίμητον κέκτηνται. Ἦς ἄνωθεν εὐστόχως, προϊστάμενος, τοὺς ἐν ταύτῃ μονάζοντας, τοῦ φοβεροῦ σεισμοῦ καὶ φθοροποιῦ, δι' ὁπτασίας ποτὲ ἐλυτρώσω πανθαύμαστε· καὶ τὸν ἐν Ἡλιβάτῳ ἐκεῖ Πύργῳ μοναστὴν ἐξ ἔθους τότε σκοπεύοντα, ἄφνω σὺν τῷ κλόνῳ καὶ τῷ τοῦ πύργου τείχει φθκέντι, αἰνῶς κατωλοσθίσαντα καὶ σὲ πιστῶς ἐπικαλεσάμενον, ἐν ἀκαρεῖ ἄτρωτον καὶ ἀρτεμὴν διέσωσας· διὸ εὐχαρίστως μέλπουσι κρίζοντες τὸ θεοσύλλεκτον σύστημα, τῶν ἀπαύστως τιμόντων σε ἅγιε περιφύλαττε.

Δόξα.

Ἦχος πλ. α'.

Εἰς ἀρετῶν ἀκρόωρειν ἀνερχοίς πολλῶν ἡζιῶθης παρὰ Θεοῦ πάτερ χαρισμάτων ὅσις, ἀνθ' ὧν καὶ ἐκ πολλοῦ τεθνησκεῖν ἀφορισμῷ δεσμευθεῖσιν ἀλύτῳ προσευχῇ ἐκτενεῖ σου διέλυσας καὶ τὸ πτώμα κατέλυτας· ὁράσας ἀλίστων δυσπίστων παραδόξῳ ἄγχι κατέναντας· ὁράσας καὶ ὁδὸν ἐκπνευμένων οὐδ' αὖτις καὶ ἀβρόχως διώδυστας· ὁδὸν ἐκπνευμένων οὐδ' αὖτις καὶ ἀβρόχως διώδυστας· τὸ δὲ λήθης πρεσβυτέρου παρὰ πτωμα νοσητικῶς ἀπεκάλυψας πολλὰ σὺν τῇ ἐν βίῳ τεράστῃ, πυκνὰ τὰ μετὰ θάνατον θαύματα· διὸ αἰτούμενος σε θαυματοφύρε Διονύσιε· μὴ διαλείπης δυσωπῶν τὸν εὐδικηλακτον Θεὸν ἐκ δεξιῶν κραστῆσαι τοὺς εἰλικρινῶς εὐφημοῦντάς σε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Μὴ στύγναζε Ἰωσήφ καθορῶν μου τὴν νηδὺν· ὅψει γὰρ τὸ τιμώμενον ἐξ ἐμοῦ, καὶ χαρήσῃ καὶ ὡς Θεὸν προσκυνήσεις, ἡ Θεοτόκος ἔλεγε τῷ ἐκυτῆς μνηστῆρι μολῶσα τοῦ τεκεῖν τὸν Χριστόν· ταύτην ἀναμνήσωμεν λέγοντες· Χαίρε κεχαριτωμένη, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος καὶ διὰ σοῦ μετ' ἡμῶν.

Καὶ αἱ συνήθεις εὐχαί.

Εἰς τὸν Στίχον Στίχ. προσόμοια Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀκητικῶν ἀληθῶς.

Ανθος ἐκ γῆς Ζακύνθου τερπνόν, ἀναβλαστῆσαι εὐωδίας τῆς χάριτος, ἐκχέει τὰς μυριπνούς ταῖς διανοίαις πιστῶν, ὁ κλεινὸς πατέρων Διονύσιος· Πηγὴ τε ἀένναος, τῶν ἰάσεων πέφυκε, πέλαγος θεῖον, τῶν θαυμάτων ἀκένωτον, ἐκκλησίᾳς δὲ, ὁ φωστὴρ ὁ λαμπρότατος, φέγγος φαίνειν τὸ ἄδυτον, τοῖς πέρασιν σήμερον ἐν τῇ λαμπρᾷ αὐτοῦ μνήμῃ, ἣν ἐκτελοῦντες δοξάζομεν· Χριστὸν τὸν Σωτῆρα τὸν δοξάζοντα τοὺς τοῦτον θερμῶς δοξάζοντάς.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Εσπερὲς συμπαθῶς, σπλαγχνισθεῖς, τὸν μισαιφρόνον σου ὁ μόνος δέξασθαι, καὶ τοῦτον δὴ εἰσοικίσας μετὰ ἀδόλου στοργῆς, μυχοῖς ἐνδοτατοῖς ἐγκατέκρυψας, χειρῶν ἐκρυβόμενος, τῶν ζητούντων τὸν ἀνθρωπὸν δεινῶς σπαράξαι, ἀπηνῆ ἀλιτῆριον, ἐν οἰκήματι ὃ κατῴκει· πανόλβιε· τοῦτο δὲ ὅλον ἐπραξας, πληρῶσαι βουλόμενος τὴν ἐντολὴν τοῦ Δεσπότη, κακοποιούντας κελαινοτοῖς φιλεῖν ὀλοφύχας, καὶ πολλὴν ἀμνησικακίαν χάριν παρέχοντας.

Στίχ. [Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται.

Χαίροις ὁ τῶν Στροφάλδων φρουρὸς καὶ μονάζόντων τῶν ἐκεῖ ὁ παρὰ κλητὸς, διώκτης τῶν πολέμιων, καὶ πειρατῶν ἀσεβῶν κατὰ τῶν ὁσίων τὰ ὁμήματα· ζητούντων ἐκαστοτε, ἐξαρπᾶσαι σπαράξαι τε, ἀναχατίζων κρηταιζὴ ἀντιλήψει σου, καὶ προπύργιον, τῆς μονῆς ἐνδεικνύμενος· ὄντως ἀκαταμάχητον, καὶ στύλος καὶ στήριγμα, τῶν ἱερῶς ἀσκουμένων, ὑπογραμμὸς τε σωτήριος, καὶ τύπος ὑπάρχων Διονύσιε· διὸ σε νῦν μακαρίζουσι.

Δόξα· Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν κλεινῶν προπατόρων τὰς ἀρετὰς ἐμιμήσω καὶ Ἦχος θεσπέσις. Ἀβραάμ τὸ φιλόξενον, Ἰακώβ τε τὸ ἄκακον, καὶ Ἰωὺς τὸ ἀμεμπτον, Μωϋσέως τὸ ἀπλαστον, καὶ Δαβὶδ βασιλεῖος τὸ πρᾶγον τὸ συμπαθὲς καὶ φιλόστοργον· διὸ Χριστὸς καὶ ζῶντα καὶ μετastάντα σε, θεοσημίς καὶ τέρας, ἀφθόνως ἐδόξασε, καὶ τῇ σε-

πῇ ἐκκλησίᾳ ὡς ἀρετῶν ἐνθέων κειμήλιον παρέθετο· ἐν ἡ ἐστῶτες ψαλμικῶς βοῶμεν σοι, τὴν πόλιν σου τὴν ἐνεγκυῖσαν, καὶ πᾶσαν ἀλ-
λιδαπὴν ἐρροδοῦσαν ταῖς πρὸς Θεόν σου πρεσβείαις· ἅγιε διαφύλαττε.
Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Υπόδεξι Βηθλεὲμ τὴν τοῦ Θεοῦ μητρόπολιν, ὥς γὰρ τὸ ἄ-
δυτον ἐπὶ σὲ γεννησάκι ἦκει. Ἄγγελοι θαυμάσατε ἐν οὐρανῷ, ἄν-
θρωποι δοξάζετε ἐπὶ τῆς γῆς, μάγοι ἐκ Περσίδος τὸ τρισόκλειον
δῶρον προσκομίσατε, ποιμένες ἀγραυλοῦντες τὸν τρισάγιον ὕμνον
μελωδήσατε, πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν παντοургέτην.
Τὸ νῦν ἀπολύεις τὸ τρισάγιον καὶ τὸ ἀπολυτίκιον.

Τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον καὶ Αἰγίνης τὸν πρόεδρον, καὶ φρου-
ρὸν μονῆς τῶν Στρογγύων, Διονύσιον ἅπαντες τιμῶμεν συμφῶ-
νως οἱ πιστοί, βοῶντες πρὸς αὐτὸν εὐλογοῦντες· σὰς λιταῖς τοὺς τὴν
σὴν μνήμην ἐπιτελοῦντος σῶζε καὶ βοῶντά σοι. Δόξα τῷ σὲ δοξά-
σαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ δωρησαμένῳ
σε ἡμῖν, πρέσβυν ἀκοίμητον.

Δόξα τὸ αὐτὸ, καὶ νῦν τοῦ Γαβριὴλ φθεγξ. καὶ ἀπολύεις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, Τὸ Θεὸς Κύριος, τὸ
ἀπολυτίκιον Δίς. Καὶ νῦν τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου.

Εἰς τὴν πρώτην στιχολογίαν Ἦχος α΄.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αγάπης τῷ δεσμῷ συνθεθεὶς θεοφόρε, διέλυσας τρανῶς, τὴν
κακίαν τῆς ἑχθρας, φόνεα γὰρ συγγόνου σου, παρρυγόντα τῇ σκέπῃ
σου, μὴ εἰδὼτα σε τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ εἶναι, δίκης ἔσωσης ἐπιεικέμε-
νου θανάτου καὶ σῶσον ἀπέστειλεις.

Δόξα ὁμοιον.

Οὐκ ἔγνω τὸν Θεόν, ὃς ἀγάπη ὑπάρχει, ὁ μὴ ἐχθρὸν φιλῶν,
ὃς πλησίος τυγχάνει, διόπερ καὶ ἐπλήρωσας ἐντολὴν θεῶν ὅσιε καὶ
τὸ ἐγκλημα, σοῦ ἀδελφοῦ φονοκτόνω, συνεχώρησας, κατὰ Θεὸν ὡς
οἰκτιρῶν· Θεῷ τ' εὐηρέστησας. Καὶ νῦν.

Μεγάλως ὁ Θεός, ἀγαπήσας τὸν κόσμον, τὸν ἄγγελον βουλῆς
ἐκτοῦ τῆς μεγάλης, τῷ κόσμῳ μὲν ἀπέστειλεν εἰς ἀγάπης ἐπίδει-
ξιν, τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐκ τῆς ἀγνῆς σαρκωθέντα, τεχνητόμενον, ἐν
Βηθλεὲμ τῷ σπηλαίῳ, ταχὺ ὃν δοξάζωμεν.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν Κάθισμα Ἦχος δ΄.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Προσενεχθεὶς ἀπὸ παιδὸς τῷ Κυρίῳ δι' ἀρετῶν σεβασμιώτατα
πάτερ θυσιάζωντας γέγονας εὐπρόσδεκτος Θεῷ, κλέος ἐρημάτισας τῶν

ὁσίων τρισμάκρ, θεῶν ἐγκυκλώπισμα ἱερῶν ἐργῶν, καὶ νῦν
πρεσβεύεις ὑπὲρ εὐτεβῶν ἐρταζόντων ἐν πίστει τὴν μνήμην σου.
Δόξα. Ὁμοιον.

Οἱ τῶν Στρογγύων θεοφόροι πατέρες, ἐν ταῖς ἀνάγκαις ἀρωγὰς
σε καὶ ῥύστην, καὶ ἱατρὴν πανάριστον γινώσκουσιν αἱ, πάντων τὰ
νοσήματα, θεραπεύοντα τάχει, νέφος τε ἐλαύνοντα ἐξ ἀγροῦ τῶν
ἀκριδῶν, καὶ οὐρανόνθεν ὄμβρον ἀγχιὸν μάκρ ἐκπέμποντα τῇ με-
σιτείᾳ σου. Καὶ νῦν.

Ο δι' ἀγάπην πατρικῆς εὐπλαγχνίας, πρὸς ἡμᾶς πέμψας τὸν
υἱὸν ἐπ' ἐσχάτων, ἐν τῆς παχύνου ἄπορον φορέσαντα ἐν γῇ, σάρ-
κα τὴν ἀνθρώπινον, ἵνα ῥύσῃ τῆς πλάνης, πλάσμα τὸ ἀνθρώπινον
αὐτὸς πάντας ἐν πίστει, κατὰζῶσαι γεννηθῇ υἱὸς τοῦ προσκυνητι-
αῖς· δεόμεθα. Μετὰ τὸν πλυθέντα. Κάθισμα Ἦχος δ΄.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Δεσμευθεὶς τῷ δεινῷ, γυνὴ ποτὲ ἀφορισμῷ διελύθη σοῦ πι-
σταῖ, ὑπὸ θεράποντος Χριστοῦ, εἰς γῆν αὐτίκα στραφεῖσα ἐξ ἡ-
λήθης· καὶ πάντες θαυταί, ἔπτυσαν πᾶν σεπτέ, σὺ δὲ ὡς ταπεινῶς
καὶ πόρρω δόξης κενῆς, τὸ γεγονὸς μηδόλως σφηνίσας. βιοῦντός
σου ἐπατίμησας· ἀλλὰ σε χάρις πηγὴν θαυμάτων, τοῖς πᾶσι μάκρ
ἀνέδειξες. Δόξα. Ὁμοιον.

Γονακί θεοσεβεῖ, κατ' ὄναρ ὤφθης καὶ αὐτῇ ἔρως· οἶκον μὴ πε-
σεῖν ἐν σοι σεισμῷ ἀλλὰ θαρρεῖν τῇ ἐπισκέψει τῇ σῇ· μέγιστε Ἰε-
ράρχα· ἐστήριξας δ' αὐτὸν ταῖς σκῆς ἀγλαῖς εὐχαῖς· καὶ πάντας ἐν
αὐτῷ τοὺς ἐνοικοῦντας πιστῶς, ἔκτοτε δὲ ὁ οἶκος καθωράθη πάτερ
τρανῶς ἀκατάπτωτος, καὶ ἦν οὖν θαῦμα, φθίμενον οἶκον, στήναι
πάντων στερεότατον. Καὶ νῦν.

Ετοιμάζου Βηθλεὲμ, ἡνοικταί· πᾶσιν Ἐδὲμ, εὐτρεπί· Εὐφρα-
θὰ, ὅτι τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, ἐν τῷ Σπηλαίῳ ἐξήνησεν ἐκ τῆς Παρ-
θένου. Παράδεισος καὶ γὰρ ἐκείνης γαστῆρ, ἐδείχθη νοητῶς, ἐν ᾧ τὸ
θεῖον φυτὸν, ἐξ οὗ φυχόντες ζήσομεν, οὐχὶ δὲ ὡς ὁ Ἀδὰμ τεθνη-
ξόμεθα. Χριστὸς γεννᾶται, τὴν πρὶν πεσοῦσαν, ἀναστήσων εἰκόνα.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τὸ α΄. Ἀντίφωνον τοῦ δ΄. ἤχου Προκείμενον.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.
Στίχ. Ακούσατε ταῦτα πάντα τὰ. Πᾶσα πνοὴ. Εὐαγγέλιον
κατὰ Ἰωάννην. Ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας.

Ὁ Ν. Δόξα, ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.
Καὶ τὸ ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Αγάλλεται σήμερον ἡ ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ καὶ πανηγυρίζει φιλί-
2

δρῶς καινὸν ἱεράρχην ὁρῶσα ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῶς εἰσαχθέντα, τὸν σεπτὸν Διονύσιον, ὃς ἀδιαλείπτως προσθεύει ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων τὴν ἱερὰν αὐτοῦ κοίμησιν.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου καὶ τὰ ἐξῆς. Οἱ κανόνες.

Ὁ παρὼν, τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἱρμῶν εἰς 5'. Ὡδὴ 4. Ἦχος 4.

Ωδὴν ἐπινίκιον ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιήσαντι θαυμαστὰ τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σῶσαντι τὸν Ἰσραὴλ ὅτι δεδοξασται.

Νόμῳ τὸν ἄχρονον υἱὸν ἐν χρόνῳ τεκοῦσα σαρκούμενον Παναγία ἄχραντε πάντα τὰ χρόνια, τῆς παναθλίκας μου ψυχῆς πάθη θεράπευσον

Τὰ τραύματα πάντα γνε τὰ τῆς ψυχῆς μου, καρδίας τὴν πώρωσιν, λογισμοῦ τὴν σκότῳσιν, καὶ τοῦ νοῦς ἐκτροπὰς, ἀφάνισον. ὡς συμπαθῆς ταῖς σαῖς δεήσεσι.

Τὸ φῶς ἡ κηρύσασα τὸν λυτρωτὴν μου, τοῦ σκότους με λύτρωσε καὶ βρασάνων ἄχραντε τῶν αἰωνίων ἐκεῖ, ὅπως σωζόμενος ὑμῶ τὰ μεγαλεῖά σου.

Νοός μου πανάμωμε τὰς ἀμαυρώσεις, φωτί σου ἀπέλασον, ἡ τὸ φῶς κηρύσασα τὸ ὑπὲρ ἔννοιον, καὶ δώρησαι μοι ἀγαθὴ τὸ φῶς πρόσδεξαι τὸ ἐκ σοῦ ἐξανκτεῖλαν ἡμῖν.

Ὁ κανὼν τοῦ Ἁγίου Ἦχος καὶ εἰρμὸς ὁ αὐτὸς οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Νικολάου ἱερέως Γαβριλοπούλου πλήν τῆς ἐννάτης.

Νκός μου τὴν ζόφωσιν φωτί τῷ θείῳ λαμπρύνας ἱκάνωσον εὐφημῆσαι μέλλοντος τὴν θείαν μνήμην σου σαῖς Διονύσιε λιταῖς Αἰγίνης πρόεδρε.

Ιδοὺ συνευφρίνονται τοῖς Ζακυνθίοις πατέρες σεβάσμιοι, τῶν Στροφάδων ἅπαντες, καὶ τῆς Αἰγίνης λαός· ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ κοινοῦ αὐτῶν προστάτου θερμοῦ.

Κλεινὸν γεννητόρων μὲν υἱὸς ἐγένου, λαμπρῶν καὶ ἐνδόξων τε, ἀλλ' αὐτὸς κατέλιπε ὡς νουνεχέστατος, πᾶσαν προσπάθειαν σοφῆ γῆνης σχέσεως.

Θεοτοκίον.

Οἱ Μάχοι σκοπούμενοι ἄττηρον Περσόθεν, αὐτὸ ἐρεπτόμενοι ταχυδρόμῳ σπεύδουσιν, εὐρεῖν τὸν ἄνακτα, ὃν ἐν Σπηλαίῳ σαρκικῶς τεκεῖν παρθένος μολεῖ.

Ἔτερος κανὼν τοῦ Ἁγίου Ἦχος ὁ αὐτός. Ποίημα Ἀγγέλου Συμμεχίου

Πρὸς τὸ Χριστὸς γεννᾶται.

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Γέρας Ζακύνθου Ζάκυνθος γεραίρει.

Χριστὸς γεννᾶται.

Γεραίρειν σήμερον θέλοντι, Χριστοῦ σε ἱεράρχην τὸν ἐνδοξον,

Χριστὸν παρῆρσιν αἰτῆσαι, ἰσχύον δωρήσασθαι μοι σὺ ὑμνωδῶ, ὅπως κατὰ χρέος εὐφημήσω σε ἀξίως Διονύσιε.

Εκ γῆς Ζακύνθου ἀνέτειλας, ὡς ἥλιος λαμπρὸς ἱερώτατε, Χριστοῦ ἐκκλησίαν ἥπασαν, αὐγάζων ταῖς ἀκτίσι σῶν ἀρετῶν, διὸ νῦν συμφώνως, ὑμνωδίαις οἱ πιστοὶ σε μεγαλύνωμεν.

Δόξα.

Ρητόρων γλῶσσαι οὐ σθένουσι, λαλῆσαι ἱκανῶς προτερήματα, τὰ σὰ πρὸς ἀξίαν ἐνδοξε, καὶ γὰρ ὑπὲρ τὴν φύσιν ὤφθης ἐν γῇ, μάκαρ τοῖς ἀγγέλοις ὁμιλῶν θεοπροπέης καθίπερ ἄγγελος.

Καὶ νῦν.

Αγγέλων δῆμοι ἐξίστανται, ὁρῶντες ἐπὶ γῆς ἀφικόμενον, υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν ἀναρχον, υἱὸν σου γεννηθέντα χρόνῳ σεμνῇ, καὶ παρθένον αὐθις σε φυλάσσοντα ἀγνὴν ὥσπερ τὸ πρότερον.

Καταβασίς.

Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε, Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε, Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε· ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ ἀνυμνήσατε λαοὶ, ὅτι δεδοξασται. Ὡδὴ γ'.

Στερεωθήτω ἡ καρδιά μου.

Χαῖρε ἡ ῥάβδος ἡ βλαστήσασα, εὐθαλὲς καὶ ἄνθος ἀμάρτανον· χαῖρε ἡ τράπεζα ἐν ἧ ἄρτος ἅγιος πρόκειται, οὐ οἱ τρώγοντες παύνηται, οὐ θνήσκουσι πώποτε.

Τῆς στειρευούσης διανοίας μου, ἀκαρπίαν πᾶσαν ἀπέλασον, καὶ κερποφόρον ἀρεταῖς, τὴν ψυχὴν μου ἀνάδειξον, Παναγία Θεοτόκε, τῶν πιστῶν ἡ βοήθεια.

Ρύσαι με πάσης κατακρίσεως καὶ πολλῶν σκηνδάλων τοῦ ὄφους, τοῦ αἰωνίζοντος πυρὸς καὶ τοῦ σκότους πηνάμωμε, ἡ τὸ φῶς ἀποκηρύσασα, ἡμῖν τὸ ἀνέσπερον.

Τὸ ἀπαράκλητον κριτήριον, καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ ἀσβεστον, καὶ τὴν ἀπόφκιν ἀγνὴν, τὴν φρικτὴν ὅλως δέδοικα, σπεύσον σῶσον πρὸ τοῦ τέλους ἀγαθὴ τὸν ἱκέτην σου.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Λαμπρύνες πάτερ αἰσθητήρια, τῆς ψυχῆς σου ταύτην ἐκτέλεσσας, δοχεῖον θεῶν ἀρετῶν καταγώγιον πνεύματος, καὶ ἐν σοὶ ἐπανεαύσαστο Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ανεπιστρόφως τρίβον ὅσις, τὴν στενὴν καὶ λίαν ἐπίπονον βαδίσας ἐβήκας αὐτὸ ὁρεκτὸν τὸ ἀκρότατον, καὶ πρὸς πλάτος παραδείσου, κατοικεῖν εἰσελήλυθας.

Οτὰ κρυπτὰ γινώσκων Κύριος, καὶ νεφροὺς ἐτάζων ὡς γέ-

γραφεται, προεγνωκώς γνώμης τῆς σῆς, τὸ εὐθὲς καὶ ἀκέραιον, σὲ ποιμένα προχειρίζεται, Αἰγίνης πανάριστον. Θεοτοκίον.

Υπὲρ νικᾶ οὐ μόνον βρότειον, ἀλλὰ καὶ νοῦν πάντα ἀγγελικόν, συγκαταθέσθως τῆς σῆς, Χριστὲ βλάθος τὸ ἀπειρον, Θεὸς γὰρ ὦν σάρκα δούλου, ἔρχῃ νῦν τοῦ ἐνδύσασθαι.

Ἄλλος τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Σοῦ τελοῦντας μάκαρ, ἐκ βαθέων καρδίης τὴν κοίμησιν ἐν τῇ λαμπρᾷ ταῖς σελήναις, φωτοφόρῳ ἡμέρᾳ τυχεῖν τῆς χαρᾶς ἀξίωσον, τῆς ἀνεκφράστου ἐκείνης φειδῶς εἰς αἰῶνας ἅγιε.

Ζωῆς ἀκράτου, κληρονόμον γενόμενος ὅσις, νῦν ἐν τῇ γῇ τῇ τῶν πράξεων, εὐφροσύνῳ ἀγάλλῃ ἔνθα καὶ ἡμῶν μνημόνευε σὼν αὐτοχθόνων πρεσβέων θερμῶς, σωτηρικῶς τεύξασθαι. Δόξα.

Αοράτων πάτερ ἐκδομάτων τῶν ἄνω προκύψας τὰ νῦν, τῇ ἐνεγκούσῃ δὴ παρόσχου, ἐκ Θεοῦ εὐλογίην, τροφῇ οἷα σὴ μακαρίῃ, καὶ τοὺς οἰκοῦντας ἐν ταύτῃ πιστοὺς, ἅγιε περισώζε.

Καὶ νῦν.

Κλεινὸν τόκον κόρη, σοῦ προφῆται οἱ θεοὶ προέφησαν, ὅν ἐν βραχεῖ ἐν τῷ Σπηλαίῳ, προσκυνήσωσι Μῆχοι Περασῶν βασιλεῖς οἱ ἐνδοξοί, καὶ σὺν αὐτοῖς οἱ ποιμένες τρανῶς τὸ θαῦμα κηρύττουσιν.

Καταδύσας.

Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντι ἀρρέειστος οὐῶ, καὶ ἐπεσχάτων ἐκ Παρθένου, σαρκωθέντι ἀσπάρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βυθίσωμεν, ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν ἅγιος εἰ Κύριε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὴν ἀγίῳ ποθήσας ὕψως ζώην, καὶ γηίνων τὸν βίον μεισισηκῶς, ἀγίων ἐξήλωσας πολιτείαν τὴν ἐνθεοῦ, ἐκ νηπίου δὲ ταῦτα, συνέτει διέκρινας, καὶ σαρκὸς μὲν τὴν πύλην, καὶ καθυπέταξας, ὅθεν καὶ τὸν ὄλβον, σκυβαλήσας γονέων. ἀπέβηλεις ὄλβιος, Διόνυσιε ὅσις καὶ Χριστῷ ἡκολούθησας, σπεῦτον οὖν πρεσβείαις πρὸς Θεὸν, αἰωνίου πάντας πυρὸς ρύσασθαι, τοὺς ἐρπάζοντας πόθῳ τὴν ἀγίην μνήμην σου.

Δόξα ὁμοιον.

Τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου ἀκηκῶς, ἀγκυρᾶν, ἐχθροὺς, φάσκοντος ἀκραφνῶς, θερμῶς συνετήρησας ἐν ὧπτι τῆς καρδίης σου, διὸ καὶ ἀδελφόν σου κακῶς τὸν συνεύσαντα, ἐκ χειρὸς ἰχθυονόντων, εὐσπλάγχθως διέσωσας, εἴτανουθετήσας συμπληθῶς τοῦτον μάκαρ, μακρὰν ἐξέκτιστες λαοὺς, τῆς πατρίδος μακρόθυμος, καὶ ἐρόδιον ἔδωκας, πρεσβέων Χριστῷ τῇ Θεῷ δωρηθῆναι τῷ ἀθλίῳ ἄφρονι, τετολημηκῶτι τοιαῦτα συνεργεῖς δαίμονος.

Καὶ νῦν ὁμοιον.

Ηπηγὴ τῶν χαρίτων σὺ ἀληθῶς θεομήτωρ ὑπάρχεις γένει

βροτῶν, Θεὸν ὡς τέχασα, ποιητὴν πάσης κτίσεως, χαριτώνουμε κέρη διὸ δυσωποῦμέν σε, εὐπεθῶς προσκυνῆσαι ἡμᾶς καταξίωσον πᾶσι προσιόντας, τῷ Σπηλαίῳ καὶ φάτνῃ τὸν ὕψιστον ἀνακτα, δι' ἡμᾶς ἐνδυσάμενον, σάρκα ἵνα ῥύπον, τῆς ψυχῆς, ἐκκαθήρῃ καὶ θεώσῃ τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὀλισθήσαντα φθόνῳ ἀρχεῖκόου ὄφρου.

Ὡδὴ δ'. Ἐν πνεύματι προβλέπων προφήτα Ἀββακούμ.

Παρθένε Παναγία ἀμώλυντε σκηπὴν, μολυνθέντα παίσμασι καθάρισόν με νῦν τῶν οἰκτιρῶν σου βράνισι καθαρωτάταις, καὶ δὸς μοι χεῖρα βοηθείας ἵνα κράζω, δόξα σοι ἁγνή θεοδόχεσσε.

Ελέησόν με μόνη, ἐλέους ἡ πηγὴ, θεοτόκε τέχασα καὶ λύσον τὴν δεινὴν ψυχῆς μου νόσον καὶ πώρωσιν τῆς καρδίης, θαυμάτων ῥεῖθρα καὶ κατάνυξι, πρὸ τέλους, θείαν δωρομένην πρεσβείαις σου.

Θανάτου μὲν αἰτία, ἡ εὖα τοῖς βροτοῖς, συμβουλία ὄφρου γεγέννηται ἁγνή, σὺ δὲ παρθένε τεκοῦσα, λόγῳ τὸν λόγον ἀθανασίας καὶ ζωῆς πρόξενος ὤφθης, ὅθεν ἐπαξίως ὑμνοῦμέν σε.

Εν πνεύματι προφῆται προεῖδόν σε ἁγνή, ὅρος πύλην τρέπεζαν ἀγίαν κιβωτόν, λυχνίαν θρόνον ζωῆς στάμνον καὶ κλίνην, Θεοῦ μητέραν ἐν συμβόλοις σὲ δηλοῦντες, ὧν ἡμεῖς ὀρώμεν τὴν ἐκβασιν.

Τὸ ἅγιόν ὁ αὐτός.

Ιέρυσας παμάλαρ ἀδόλως τῷ Θεῷ, θύαν τὴν ἀνέμακτον θυσίαν ἀκραφῶς, ψυχὴν καθάρως μελέτη συνεχῇ νόμου, καὶ τῆς σαρκὸς δουλαγωγήσας τὰς αἰσθήσεις, ὡφθῆς οἰκητήριον πνεύματος.

Επήκουσεν ὁ Κύριος δεήσεως τῆς σῆς, καὶ γυναῖκα θηήσασαν δεσμῷ ἀφορισμοῦ, εὐχῆς σου ταύτην διέλυσε καὶ εἰς κόνιν, ὅστῃ τε ἔβα μετεποίησεν ἀνθρώπῳ, ὃ ξενοπροποῦς θεωρήματος!

Ρητόρων ἀτονοῦσιν εὐγλώττων αἱ φθογαί, τῆς ἀνηρηκῆς σου ψυχῆς τὸ εὐγενὲς ἐγκωμιάσαι τὸν κτείναντα γὰρ ἀδίκως, τὸν σύγγονόν σου οὐκ ἡμύνω ἀλλὰ μᾶλλον τοῦτον φιλοφρόνως εἰσδέδεξαι.

Θεοτοκίον.

Εξέστησαν ὁρώται ἀγγέλων στρῆτις, ἄνθρωπον γενόμενον τὸν πάντων ποιητὴν, ὃς μετ' ὀλίγον τεχθήσεται ἐν Σπηλαίῳ, ὑπὸ μητρὸς ἀειπαρθένου καὶ ἐν φάτνῃ νήπιον καθάπερ ὡφθήσεται.

Ἄλλος Ῥάβδος ἐκ τῆς Ῥιζῆς.

Υμνοὶς μεγάλυνωμεν πιστοί, νῦν πάντες Διόνυσιον τὸν ἐκ Ζακύνθου ἀνατείναντα, φωστῆρα τ' Αἰγινήτων ἐν κυλάσι λάμπαντα, ἔνθα φρικτωρίαις τῶν θαυμάτων, ἐξήστραψεν εὐσεβῶς, ζέφον τετακίας ἐσέδεσσε.

Νέμων τὸ σὸν ποίμνιον καλῶς, θεηγορίαις πάνσοφες, τὸ τάλαντόν σου ἀνεπλήρωτες, διὸ καὶ θείας φωνῆς καλούσης ἀκήκοας, εἰ-

σελθε προθύμως πιστὲ δοῦλε, καὶ σκίρτα θεοπροπῶς, νῦν εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου. Δόξα.

Θέλων τρικυμίας τῶν παθῶν, βιωτικῶν ἀπόσπασθαι τῷ σῶ ποιμνίῳ, χαίρε ἐφησας, καὶ ἄλλον μὲν ἀντὶ σοῦ ποιμένα εἰσῆγαγες, λέγων λάβε τὸ ποιμνίόν μου τὸ δε, καὶ ποίμενε ὧς καὶ γῶ, διδασχῆς ἐκτρέφων ἐκάστοτε. Καὶ νῦν.

Οντως μέγα θαῦμα κατιδεῖν, τὸν ἐν ὑψίστοις Κύριον ἐπὶ τῆς γῆς καταπτωχεύσαντα, δι' οἴκτιν τὸν πρὸς ἡμᾶς, ὅθεν καταχρέος νῦν, πάντες ἐν σπηλαίῳ προσδραμόντες, βοήσωμεν τῇ σεμνῇ χαίρε βροτῶν γένους ἀνάπλασις. Καταβάσις.

Ράβδος ἐκ τῆς ῥίζης Ἰεσσε, καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς Χοισσέ, ἐκ τῆς πρηνέως ἀνεβλάστησας ἐξ ὅρου ὁ αἰνετός κατασκίου δασέος ἡλθεος σκρωθεὶς ἐξ ἀπειρύνδρου, ὁ ἄβυλος καὶ Θεὸς δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. Ὡδὴ ε'. Τὸ φρενὸν ἡμῶν ἐξενέτειλον.

Χαίρε ἀμίαντε καὶ πανάσπηλε μῆτερ ἀπειρύνδρε, χαίρε ἔμψυγε φωτὶς νεφέλη τοῦ ἀπροσίτου, χαίρε παντευλόγητε Μαρία Πανάχαριτε.

Χαίρε ἡδύπνοον καὶ πανεύσμον κρίνον πανάμωμε, μύρον τίμιον, εὐοδιάζων πιστῶν καρδίας, ῥόδον τὴν ἀμάρτανον ἀγνή χαίρε Δέσποινα.

Ως κισσὸς σπινθὴ ἀγίασματος, καὶ ὡς περιόρφος θρόνας ἅγιος καὶ ὡς παλάτιον ηἰσαρμένον, Δέσποινα ἐχώρησας, Θεὸν παντοκράτορα.

Σὲ ὁ θεόδοτος νόμος πάναγνε, καὶ ὁ θεόδροσος πόκος πανάχαριτε, καὶ ὁ θεόγραφος ἐδ' ἡλίου τόμος, λόγος γὰρ ἀγράφου πατρὸς, ἐν σοὶ ἐγράφη σαρκί. Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Ως Ἰσραὴλὸς πάλαι τῇ ἐρυθρᾷ, οὕτω καὶ σὺ διέδης αἰδῆμε, ἀθρόοις ἔχνεσι ποταμοῦ βεῦμα, ἴδε γὰρ αἰδεῖσθαι σε, καὶ φύσις ἀναίσθητος.

Σοῦ υετὸς οὐδόλως τετόλμηκε, βυθίζοντας πνευμάκαρ κατὰ ψασθαι, χειμῶνος πέλοντος σφοδρού, καὶ πάντες οἱ παρόντες ἐκχαμβοί, ὁρῶντες ἐγένοντο.

Γεραίρειν σε οὐ χύσσεται Ζάκυνθος, ὡς ἀγρυπνον ὑπάρχοντα φύλακx, τῶν οἰκετῶν αὐτοῖς πιστῶν, τρισμακάρ, οὗς φροῦρει δεήσεσι ταῖς σαῖς Διονύσιε. Θεοτοκίον.

Αστὴρ μηνύει μάχοις τὸν Κύριον, Σπηλαίῳ νῦν τεχθῆναι ἐρχόμενον, ὑπὸ μητρὸς παρθένου ἀπειρύνδρου οὐ προερατίζομεν τὴν ἐνσάρκον γέννησιν. Ἄλλος. Θεὸς ὢν εἰρήνης πατὴρ.

Υῖον τοῦ ὑψίστου πατρὸς Ἰησοῦν, ἀγαπήσας, ἐξ ὅλης καρδίας σου,

τὰ θεῖα μὲν ἐντάλματα ἐτήρησας αὐτοῦ, διὸ καὶ τὸν ζονέα ὑμῶν φιλάτου, παραδόξως παρῆδες, συγγνώμην τοῦτω παρεχόμενος.

Ζωὴν τὴν ἀλείνω θεόφρων ποθῶν, τῆς ζωῆς τῆς προσκαίρου ἡλῶγηται, καὶ πάντα οἷα σκύβαλα ἡγήσω τὰ ἐν γῇ διόπερ ἐπαξίως τὰ ἄνω κεκτημένος, σὺν ἀγγέλοις ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν Χριστὸν ἱκέτευς. Δόξα.

Αρκεῖ τὰ νῦν τῇ πόλει Ζακύνθου λαμπρὰ πλουτισάση τὸ θεῖον σου λείψανον, κομπάζειν γηλοσύνως τε σκίρτην πνευματικῶς, ὅτι θερμόν προστᾶτην, καὶ ἄρωγόν ἐν πᾶσι, σε γινώσκει ταχέως, ὅθεν ἐνδίκως καὶ γεραίρει σε. Καὶ νῦν.

Καλῶς Ἡσαΐας τὸν σὸν τοκετὸν, προῖδὼν φωτισθεὶς θείῳ πνεύματι, ἰδοὺ Παρθένος ἐβησεν ἕξει Θεὸν γαστρὶ, καὶ τέκεται σωτήρα, τοῦ γένους τοῦ βροτείου, ὅνπερ ἀλόγων φάνη σπαργανισόμενον ὁψόμεθα. Καταβάσις.

Θεὸς ὢν εἰρήνης πατὴρ οἰκτιρῶν τῆς μεγάλης βουλῆς σου τὸν ἀγγελον, εἰρήνην παρεχόμενον ἀπέστειλας ἡμῖν, ὅθεν θεογνωσίας πρὸς φῶς ὁδηγηθέντες ἐκ νυκτὸς ὁρρίζοντες, δοξολογοῦμέν σε φιλόνηρωπε. Ὡδὴ ς'. Τὸν προφήτην Ἰωάν.

Χαίρε πύλη τῆς ζωῆς, καὶ χρυσὴ περιστέρα, νοητοῦ κατακλυσμοῦ, παύλαν φέρουσα σεμνὴ, τὸ καύχημα τῶν ὁρθοδόξων, χαίρε πνευμάκαρ

Προστάσις τῶν πιστῶν, ἀθυμούντων χαρμονὴ εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς, ἐμπλησον πνευματικῆς τοὺς δούλους σου, τοὺς πεποιθότας εἰς σε πανόμνητε.

Κυδερνήτης μοι γενοῦ, θαλαττεύοντι ἀεὶ, ἐν πελάγει τῶν δεινῶν, τῶν τοῦ βίου πειρασμῶν, καὶ σῶσόν με, πρὸς σωτηρίαν, ὅρμον ἰθύνατα.

Τρικυμίας λογισμῶν καὶ παθῶν ἐπαγωγὰ, καὶ βυθὸς ἀμαρτιῶν τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν, χειμαζούσι, βοήθητόν μοι ἅγια Δέσποινα Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Βεβαιούται ἱερεὺς, ὁ Παγκράτιος σοφὲ, μύστην εἶναι σε Θεοῦ, πεπτωκέναι γὰρ αὐτῷ, σὺ εἰρηκας, τὸν βεῖον ἄρτον, ἱεραρχοῦντι ποτε.

Ρωμαλαίως τὴν ἰσχύν, συνπατήσας τοῦ δεινοῦ, κοσμοκράτορος ἐν γῇ νῦν τρυφᾷ ἐν οὐρανοῖς, τὰ ἐπαθλα, τῶν σὼν ἀγώνων, μάκαρ δρεπόμενος.

Ικετεύειν ὑπὲρ σῶν, εὐλαβῶν συμπολιτῶν, μὴ ἐλλείπης ἐκτενῶς Διονύσιε Χριστὸν, τὸν Κύριον σὲ γὰρ προστᾶτην πάντες κεκτήμεθα. Θεοτοκίον.

Η Παρθένος τοῦ τεκεῖν, παραγίνεται σαρκί, ἐν Σπηλαίῳ Βηθλεὲμ, τὸν ἀχώρητον παντὶ, ὃν ἀγγελοι μετὰ ποιμένων, δοξολογοῦνται.

Υμνεῖς τὸν Θεὸν ἐν ὅλῃ καρδίᾳ σου, ἡνίκα φρικτὴν θυτίαν, ἔθους, τὴν ἀναίμακτον, σωτηρίαν λαοῦ πιστοῦ ἕνεκεν, ἄρτον οἶνον τε προσηρώων ὡς Μελχισεδέκ, νῦν δὲ καθορᾷ τὸν Κύριον, τῶν ἐσώπτρων, λυθέντων μακάρει.

Νέος Μωϋσῆς ἐδείχθη πανάγιος, χειμάρρου ποταμοῦ ῥεῦμα συστείλας ποτὲ, καὶ διώδευτας, συνοδίᾳ ἀδρόχου ποδὶ θαυμαστῶς, ὥσπερ πάλαι Ἰσραὴλ θαλάσση ἐρυθρᾷ ὅθεν οἱ ὄρῶντες ἔπτυσαν, σὲ εἰδότες, Κυρίου θεράποντα. Δόξα.

Θέλων ἀλειτουργεῖς εὐπίστους ποιήσασθαι, εἰς ἄγρην καινὴν σοφῶς ἀπίστευτας, καὶ ἐκτέλεσας, τοῦ χαλάσαι τὰ δίκτυα ῥήματι σῶ, καθὰ πρῶην Σίμωνα Χριστὸς ἐκέλευσε, καὶ πληθὺν ἰχθύων εἰλκυσαν, δυσπιστίαν τε πᾶσαν ἀπῆλκυσαν. Καὶ νῦν.

Ιδε πῶς ἀνὰ, τεκεῖν κατεπίγεται, ἐν μήτρᾳ ἀγνῇ ἀμὼν βασιλεύουσα, ὅνπερ βλέποντες, θεοφόροι πατέρες ἀγάλλονται, σὺν αὐτοῖς τε τῶν πιστῶν πάντα συστήματα, πόθῳ προσκικτῶσι σήμερον σωτηρίαν κοινὴν ἐκδεχόμεθα. Καταβασία.

Σπλάγγων Ἰωνῶν, ἐμβρυον ἀπήμεσεν, ἀνέλιος θῆρ οἷον ἐδέξατο, τῇ Παρθένῳ δὲ ἐνοικήσας ὁ λόγος καὶ σάρκα λαβὼν διετήληθε, φυλάξας ἀδιάφορον, ἥς γὰρ οὐχ ὑπέστη βούσεως τὴν τεκοῦσαν κατέσχεν ἀπήμαντον. Κοντάκιον Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον.

Εορτάζει σήμερον τῶν Ζακυνθίων ἡ πόλις, ἐορτὴν χαρμόσυτον, σὺν τῇ μονῇ τῶν Στροφίλων, Αἰγίναν τὴν ἐν Κυκλάσι προσκαλούμενη, ἄτμισιν ἀξιοχρέως συνευρημῆσαι, καὶ φαιδρῶς πανηγυρίσασθαι, τὸ κοινὸν κλέος νῦν Διονύσιον. Ὁ οἶκος.

Σιγητάτων ἤδη σιγητάτων οἱ μέχρι δεῦρο σφαλερῶς λέγοντες, μὴ εἶναι τῇ θεοσώτῃ Ζακύνθῳ τὸν οἰκεῖον προστατήν, καὶ πρὸς Θεὸν πρέσβυν θερμότατον, καθὰ καὶ ἐν πολλαῖς τῶν ἐπισήμων πόλεων καὶ χωρῶν ὀρθοδόξων ἔνεστι γὰρ καὶ μάλα καλῶς ὁ σέπτος ἐν Ἱεράρχαις Διονύσιος ὁ θαυμαστὸς Αἰγίνης πρόεδρος, ταύτης δὲ γόνος εὐκλεῆς καὶ θέμα ἀξιεπικινον. Οὐκέτι λοιπὸν ζηλοῖ Ζακύνθος ἡ εὐδαίμων Κεφαλληνίαν καὶ Κέρκυραν, τὰς φίλας γείτονας, διὰ τὸ αὐτὰς μέγα σεμνύνεσθαι ἐπὶ τοῖς θεοῖς καὶ ἱεροῖς λειψάνοις Γερασίου τε καὶ Σπυρίδωνος, ἀλλοδαποῖς τυγχάνουσιν ἄλλ' ἐκείνας μὲν προσφιλῶς συγκαλεῖται πρὸς φαιδρὰν πανήγυριν τοῦ ἰδίου αὐτόχθονος· ὥσπερ δὴ καὶ προσφόρως τὴν ἐν κυκλάσι προσφωνεῖ Αἰγίαν, σὺν τῇ πανσέπτῃ τῶν Στροφίλων Μονῇ τῇ τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν αὐτοῦ σκήνος εὐτυχῶς θησαυριστή, τοῦ ἁγίου εὐρημῆται καὶ φαιδρῶς πανηγυρίσας, τὸ κοινὸν κλέος, νῦν Διονύσιον.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ιζ'. Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης τοῦ θαυματουργοῦ.

Στιχ.

Ἐχει μὲν ἐν γῇ σῶμα Διονυσίου.

Νέου πόλος δὲ τοῦ θεοῦ τὴν ψυχὴν αἴρει.

Ἐδόμη τε δεκάτῃ θάνα Διονύσιος ὁ κλεινός.

Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ἀγίου.

Αξιοδάκρυτος εἶνε ἡ πλάνη εἰς τὴν ὁποῖαν πλανᾶται ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος, ξεπεσμένος διὰ τὴν παράβασιν ἀπὸ τὴν πρώτην τοῦ δόξαν καὶ ἀθανασίαν, εἰς τὸν θάνατον καὶ φθοράν, διωγμένος ἀπὸ τὴν ἰδίαν τοῦ πατρίδος καὶ οὐράνιον μακρυότητα, εἰς τὴν κοιλάδα ταύτην τοῦ κλυθιμῶνος, δηλονότι ἐκ τοῦ ψεύδους καὶ προσκαίρου τοῦ τοῦ κόσμου τὰς ἀλθιότητας· δὲν κλίνει τοιαύτην ἐξορίαν δυστυχιστάτην, ἀλλὰ προσηλωμένος ἐκ τοῦ κόσμου τὸ μάταιον, ἀληθεύοντε τελείως τὰς πρώτας τιμὰς τοῦ καὶ ἀγαθὰ, καὶ ὡς τὰ νὰ μὴ εἴρε νοῦν, δὲν ψηφᾷ ὁλίτελα τοιοῦτον χαίμον, ἀλλὰ χαίρεται εἰς τῇ ἐξορίᾳ τὴν δυστυχίαν καὶ βάσανα, καὶ ὡς ἄλογον ζῶν ἀφίνει νὰ σῶνται εἰς τὰς ὁρέξεις τῇ ἰδίᾳ τοῦ ἐπιθυμίας ἀπὸ τὰ πάθη τόσον ἡσὺ κατὰ τὴν προφητικὴν φωνὴν ἀπαρσυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὠλοῖωθη αὐτοῖς. Δὲν ἐματαιώθη ὅμως εἰς τοιζύτην δυστυχισμένην πλάνην ὁ σήμερον πρὸς ἡμῖν ἐορτάζομενος ἅγιος, ὁ λαμπρὸς τὸ σῶμα καὶ λαμπρότερος τὴν ψυχὴν, ὁ θαυμαστός οὗτος λέγω πρὸς τὴν ἡμῶν Διονύσιος· ἐπειδὴ καὶ ἐκ νεαρῶς τοῦ ἡλικίας, ἀπ' αὐτὰ δηλαδὴ τῇ ζωῇ τὰ προοίμια, ἐφίλασε καὶ ἐκατάλαβε τὴν ἐλεεινὴν ἀφροσύνην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ τὸ ἐπιζημιῶν τῶν κοσμικῶν ἡδονῶν, τὰς ὁποίας καταφρονήσας μὲ γενναϊότητα, ἠθέλησε νὰ μείνῃ γυμνὸς ἀπὸ κάθε τρυφῆς, πλοῦτον, δόξαν, καὶ ἀνάκυσιν, ὅπου τοῦ ἔταζεν ὁ κόσμος, καὶ ἡ μεγαλειότης τοῦ γένους τοῦ καὶ οὕτω ἐλαφρὸς ἀπὸ τόσα βάρη, ἐπέτρεψεν εἰς μοναχὴν τὴν δουλεύειν τοῦ Θεοῦ, τὸν νοῦν, τὴν ἐφρῆσιν, καὶ τὸν ἔρωτα τῇ ψυχῇ του, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ πάλιν μὲ τοιοῦτον τρόπον τὴν ἀρχαίαν τοῦ δόξαν, τὴν ἀθανασίαν, καὶ θεῖαν τρυφὴν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐξέπεσε μὲ τὸν προπάτορά μας Ἀδάμ. Καὶ μολονότι νὰ τοῦ ἡγήθη ἰσχυρότατος πόλεμος ἀπὸ τοῦ τρεῖς θανατηφόρους ἐχθρῶν τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ τὴν σάρκα λέγω, τὸν κόσμον καὶ τὸν Διάβολον, διὰ νὰ τὸν αἰχμαλωτήσουν καὶ αὐτὸν εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ ἀπάτην τοῦ αὐτοῦ μ' ὅλον τοῦτο ἀνδρείου, καὶ ἡγωνίσθη κατ' αὐτῶν τόσον, ὅπου τέλος πάντων, ἐδείξεν ἀνωφελεῖς καὶ νεκράς ὅλας τὰς πολεμικὰς ἐνεδράς καὶ ἐπαναστάσεις, ὅπου καθ' ἐκαστὴν ἡγείριν ἐναντίον τοῦ. Ὅθεν καὶ ὁ πανάγχιος Κύριος, τὸν ἐ-

δοξασε θυμικῶς καὶ ζῶντα καὶ μετὰ θάνατον. Χαρίζοντάς τοι τὴν ἀτελεύτητον αὐτοῦ δόξαν καὶ μακαριότητα καὶ ἀφθαρτον· καὶ μονίτας προσέτι τὸ πανέντιμον αὐτοῦ σῶμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐνεργεῖται ἀκαταπαύστως εἰς τοὺς μετ' εὐλαβεῖς καὶ πίστεως ἐπικαλούμενους αὐτὸν ἐξ αἰσῶ τερατουργήματα, τὰ ὅποια νὰ διηγηθῇ τινὰς, ὅλκι καταλεπτῶς, εἶνε ἀδύνατον· ὅμως διὰ δόξαν τοῦ Ἱεράρχου μας καὶ προστάτου Διονυσίου καὶ διὰ τὴν κοινὴν ὠφέλειαν, θέλω διηγηθῇ ὅσα εἶναι τῆς δυνάμεώς μου καὶ ἀκούσας.

Γενᾶται ὁ θαυμάσιος οὗτος Ἱεράρχης εἰς τὴν περίφημον Ζάκυνθον, ἀπὸ τοὺς εὐγενεστέρους, πλουσιωτέρους καὶ ἐνδοξοτέρους ἀρχοντας τῆς αὐτῆς πόλεως. Ὁ πατήρ του Μώκιος ὠνομάζετο τῷ γένει Σηκοῦρος, καὶ ἡ μήτηρ του Παυλίνα, ἀπὸ τὸ ἐκλαμπρότατον γένος τῶν Βαλδίων ἀρχόντων τῆς γαληνοτάτης ἀριστοκρατικῆς τῶν Ἑνετῶν. Εὐθύς ὁποῦ ἀπεγαλακτίσθη, καὶ ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν δεκτικὴν μαθήσεως, ἐδόθη ἀπὸ τοὺς γονεῖς του εἰς θεοσεβεῖς καὶ σοφοὺς διδασκάλους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους διδασκόμενος ὄχι μόνον τὰ γράμματα, ἀλλὰ καὶ τὰ καλὰ καὶ θεάρεστα ἦθη, ὡς εὐρυῆς ὁποῦ ἦτον εἰς τὸν νοῦν, ἐμαθεν εἰς ὀλίγου καιροῦ διάστημα τὰ ὅσα ἦσαν ἀρκετὰ νὰ τοῦ φωτίσουν τὴν διάνοιν, διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν πλάνην τοῦ κόσμου, τοῦ προσκαίρου βίου τὴν ματαιότητα, καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ἀθανασία. Καὶ ἐπειδὴ ἐπρόκοπτε καθημερινῶς εἰς πράξεις ἐναρέτους, καὶ θεοσεβείαν, ἔκρινε μὲ τὸν ἐκυτόν του τὰ γίνῃ στρατιώτης τοῦ ἐπουρανίου βασιλέως Θεοῦ, καθωπλισμένος μὲ τὸν θώρακα τῆς ἀκραίφνου πίστεως, καὶ τὴν πανοπλίαν τῶν θαρσύνων του ἔργων, διὰ νὰ δυνηθῇ, νικῶντας τοὺς τρεῖς θανατηφόρους ἐχθρούς, νὰ ἀξιώθῃ νὰ ἀπολαύσῃ ὡς νικητῆς τροπαιοῦχος τὸν ἀμάραντον τῆς δόξης στέφανον. Ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ κοσμικαὶ φροντίδες, καὶ ὁ πολυτάρχος θόρυβος τῶν βιωτικῶν πραγμάτων τοῦ ἐμπόδιζον τὸν τρόπον, διὰ νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν τὸν θεωρητικὸν σκοπὸν, καὶ ἐνθεον ἔρωτα, ἀπεφάσισε νὰ μακρυνῇ ἀπὸ τὰς συγγύσεις καὶ ταρχὰς τοῦ κόσμου, διὰ νὰ ἡμπορῇ ἀταράχως νὰ φαντάζεται τὰ οὐράνια, καὶ νὰ λατρεύῃ ὁλοψύχως τὸν ποιητὴν του καὶ σωτῆρα Θεόν. Κρίνοντας λοιπόν, κατὰ τὸν ἀπόστολον Παῦλον, τὰ πάντα ὡς σκύβαλα, πᾶσαν ἀπόλαυσιν τῆς παρούσης ζωῆς γενναίως κατεφρόνησε γονέων ἀγάπην, πλούτου ὄγκον, γένους περιφάνειαν, ἀξιομάτων τιμὰς καὶ δόξας, καὶ πᾶσαν ἄλλην σαρκὸς ἀρέσκειαν, καὶ ἡδυπάθειαν, καὶ φεύγοντας ἀπὸ τὴν πατρίδα του ὡς ἀετὸς ὑπόπτερος, ἐδραμεν ὡς εἰς καλιὰν ψυχροσπήριον, εἰς τὴν Στροφάδων βασιλικὴν μονὴν κειμένην κατέναντι τῆς Ζακύνθου πρὸς τὸ νότιον μέρος, μακρὰν ἀπ' αὐτῆς ἕως μίλια τεσσαράκοντα, καὶ φθάνοντες ἐκεῖ γεμάτοι, ἅτὸ πνευματικὴν εὐπροσύνην ἄφρῳ ἔκχευε τὴν διὰ-

τεταγμένην δοκιμὴν κατὰ τοὺς κινόντας τῆς μοναδικῆς δικταγῆς, ἐνέδθη ἀπὸ τὸν ἡγούμενον τῆς μονῆς τῇ ἀγγελικῶν σχήμα καὶ ἐτελειώθη καλόγηρος. Ἀκχαλὰ νέος εἰς τὴν ἡλικίαν, ὅμως ὑπερέβηνεν εἰς τὰς ἀρετὰς καὶ τοὺς πλεονέγοντας καὶ ἐναρέτους πατέρας τῆς σεβασμίας ἐκείνης μονῆς. Ἀγρύπναι τὸ περισσώτερον τῆς νυκτὸς τὸν ὅποιον κινὸν ἐξοδίαζεν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πνευματικῶν βιβλίων, καὶ εἰς ὕμνους καὶ δοξολογίας πρὸς τὸν Θεόν. Τῆς σπουδῆς τὰς συμπαιθεῖς ὁρβῆεις ἐχαλινώγει, καὶ ἐκαταδάμαζε μὲ πολυμέρους νηστείας, καὶ στοχαζόμενος τὴν οὐτιδανότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἐνέκχευε τὸν δαίμονα τῆς ὑπερηφανίας μὲ ἄκραν ταπεινωτικὴν καὶ μολονότι κατήγετο ἀπὸ ἐκλαμπρότατον γένος, ἐστοχάζετο ἴμως τὸν ἐκυτόν του ἐτελέστερον· ἀφ' ὅλους καὶ ἀναξιώτερον. Διὰ τὰ ὅποια καὶ οἱ πατέρες ὅλοι τῆς μονῆς τὸν εἶχον ὡς κανόνα τῶν ἀρετῶν καὶ εἰκόνα τῆς οὐσιότητος, καὶ ἔπασχε καθ' ἑνας ἀπ' αὐτοὺς νὰ τὸν μιμῆται, ὅσον τὸ κατὰ δύναμιν. Δοκιμασθεὶς ἀπὸ τοὺς προεστώτας ἀνεβίβασθη κατὰ βεβηλὸν εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης διὰ νὰ προσφέρῃ ἱλαστήριους εὐχὰς καὶ ἀνεμάρτους θυσίας πρὸς τὸν Θεόν ὡς ὁ πάλαι Μελχισεδεκ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου· ἐπιθυμῶν μετὰ ταῦτα νὰ προσκυνήσῃ τοὺς ἁγίους τόπους τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἔκρινε μὲ θέλημα τῆς ἀδελφότητος νὰ περάσῃ εἰς τὰς κυκλάδας νήσους, ἡγουν εἰς τὰ δωδεκάνησα, διὰ νὰ εὐρῇ μὲ εὐκολίαν ἐκεῖ κἀνένα πλοῖον, νὰ ταξιδεύσῃ πρὸς τοὺς ῥηθέντας ἁγίους τόπους, κατὰ τὴν ἐφεσιν τῆς καρδίας του. Ὅθεν περιερχόμενος τὰς νήσους ἐκείνας καὶ ζητῶν εὐκαιρίαν πλοίου, διὰ νὰ τελειώσῃ τὸν σκοπὸν του, ἀπέρασε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐκεῖ κατὰ τὴν τάξιν τῆς ἱερατικῆς πολιτείας, ἡθέλησε νὰ προσκυνήσῃ τὴν μητρόπολιν τοῦ τόπου, ὁ ὁποῖος ἔχων ἀκουστὴν τὴν καλὴν φήμην τοῦ Διονυσίου· τὸν ἐπαρακίνησε νὰ λάβῃ τὴν ἐπιστάσιαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Αἰγίνης, ὁποῦ ἦτον τότε χηρεύουσα· αὐτὸς δὲ ὡς ταπεινὸς φρων καὶ μέτριος ἐπιοφασίζετο λέγων, πῶς δὲν ἦτον ἄξιος τοιοῦτου ἐπιχειρήματος, νὰ δεχθῇ τὴν φροντίδα ψυχῶν ἐπὶ κῶν του. Ἀλλ' ὁ σοφὸς καὶ συνετὸς μητροπολίτης, ὁποῦ δι' ἀκοῆς εἶχε τὰς ἀρετὰς τοῦ Διονυσίου, καὶ ἀπὸ τὸ σεμνοπρεπές του εἶδος ἐβεβιασμένον εἰς τὴν ἀψευδῇ φήμην, ὁποῦ τὸν εἶχε προκεκηρυγμένον, τὸν ἐβίβασε τίσον ὁποῦ τὸν ἔκαμε καὶ ἐσυγκατέβη, διὰ νὰ μὴ φανῇ παρόηκος εἰς τὰ τοῦ ἀρχιερέως προστάγματα· τότε ἀναγνόντων δι' ἐπιστολικὸν γράμματός, καὶ φανερώων εἰς τὸν κλῆρον καὶ λαὸν τῆς Αἰγίνης ὁ ἄνθρωπος Ἀθηναίων πρόεδρος τὴν ἀξιοσύνην τοιοῦτου ὑποκειμένου, καὶ πῶς βεβαίως τὸν ἔκχευε μὲ πολλὰς παρκαχλέσεις καὶ πνευματικὰς παρακινήσεις, καὶ ἔνευσε νὰ δεχθῇ τὴν αὐτὴν ἐπιστάσιαν, ὅλοι δὲ ὁμογνώμονες καὶ μὲ κοινὴν ψῆφον τὸν ἐξελέξαν διὰ ποιμένα τους καὶ διδάσκαλον, δοξάζοντες καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν Θεόν, ὁποῦ τοὺς προύνοησεν, πέμπων

πρὸς αὐτοὺς διὰ κυβερνήτην καὶ ὁδηγόν, τοιοῦτον ἄνδρα θεοσεβῆ τε καὶ ἅγιον. Ἐχειροτονήθη λοιπὸν κατὰ τὴν τάξιν μὲ ἐκδοσιν τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, ἀπὸ τὸν αὐτὸν μητροπολίτην, Αἰγίνης ἀρχιεπίσκοποι. Ποτὴ γὰρ νὰ ἔγινε τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς ὅλους τοὺς Αἰγινίτας, κάθε εὐτελὲς ὡς στοχασθῇ ἐμπιστευθεῖς τοιοῦτοτρόπως τὴν ἐπιστάσιν τοῦ λογικοῦ ἐκείνου ποιμανίου, δὲν ἔπαυε καθημερινῶς νὰ τὸ διδάσκη μὲ νοηθεῖς, μὲ ἱεροὺς λόγους, καὶ μὲ ψυχοφελῆ περὶ ἀδείματ' ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ φήμη πανταχοῦ τὸν ἐκήρυττε, καὶ ὡς μὲν ἡμεῖς τὸν σίδηρον, ἔστυρε ὅλους πρὸς τοῦ λόγου του, διὰ νὰ ἀκούωσι τὰ μελιβρύτια του καὶ θεόσοφα λόγια, ὑπερὸν ἀπὸ ἱκανὸν χρόνον τῆς διοικήσεως ἐφοβήθη, μήπως καὶ ὁ τῶν ἀνθρώπων ἔπαινος, ὅπου εἰς τόσον τὸν ὕψωνε, τὸν κρημνήσῃ εἰς τὴν φάργγα τῆς κενοδοξίας, καὶ ἐμελέτησε νὰ κάμῃ τοῦ θρόνου παραίτησιν. Ὅθεν ἀφίπων διάδοχον ἄξιον εἰς τὸν θρόνον του ἐτοιμάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὴν πολυτὴν του πατρίδα Ζάκυνθον· τότε εὐλογῶν τὸ ποιμνίδιον του καὶ παρκαλῶν τὸν Κύριον νὰ τὸ διαφυλάττῃ ἀβλαβὸν, ἀπὸ ὁράτους καὶ ἀοράτους ἐχθρῶν, καὶ νὰ τοῦ χαρίσῃ ὅλα τὰ καταβρύχια, ἀφῆκεν εἰς ὅλους κοινῶς θλίψιν ὑπερμετρον· φθίνων λοιπὸν εἰς τὴν ἡγαπημένην του πατρίδα, ἐπίσημος διὰ τοῦ ἀρχιερατικοῦ χαρακτήρος, ἀνεκδιήγητον τὴν χαρὰν ἔλαβον ὅλοι οἱ συμπατριῶταί του σεβόμενοι αὐτὸν ὡς νοητὸν ἥλιον τῆς ἀγιουμένης, διότι εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦσαν χηρεύουσα ἡ ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Ζακύνθου, εἰς τὸ 1589, ἐτάχθη ὁ ἀρχιερεὺς Διονύσιος μετὰ γράμματα Πατριάρχικόν νὰ κυβερνήσῃ τὴν ἐπαρχίαν ἐκείνην ἐπιτροπικῶς, ἕως νὰ γίνῃ ἡ νέα ψῆφος ὡς καὶ ἐγένετο, Πατριαρχεύοντας τότε τοῦ αἰδιδίμου Πατριάρχου Ἱερουσολέμων. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὐ μὲ ὕψος τοῦ, ἀλλὰ δι' εὐχαρίστησιν τῶν συμπατριωτῶν του, ὅπου τόσον τὸν παρεῖλεσαν, καὶ διὰ νὰ δειχθῇ εὐπειθὲς εἰς τὸ Πατριαρχικὸν προστάγμα, ἐδέχθη πρὸς καιρὸν τὴν ἐπιστάσιν τῆς ἀνωθεν ἐπαρχίας· εὐθὺς ὅπου ἔγεννησε ἡ ψῆφος εἰς ἕτερον πρόσωπον, δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ διακρίνῃ συνανταστέμενος εἰς τὴν κοσμικὴν πολιτείαν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε τὴν ἀδείαν νὰ συνευρίσκηται νοερῶς μὲ τὸν ποιητὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ λεπτύνῃ τὸν νοῦν του μὲ τὴν πνευματικὴν μελέτην καὶ θεϊκὴν κατανόησιν. Ἐχὼν ἤδη πρὸ χρόνων δέκα τόπον ἐπιτήδειον ἐτοιμασμένον διὰ νὰ ἡσυχάσῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του εἰς τοποθεσίαν πολλὰ ἀρμόδιον εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκειται φιλοδομημένον τὸ περιβόητον μοναστήριον τῆς ὑπερχίας Θεοτόκου, ἐπονομαζομένης Ἀναφωνητοῦ, μακρὰν ἀπὸ τὴν γῶρὰν Ζακύνθου μίλια σχεδὸν εἴκοσι κείμενον ἐπάνω εἰς τὰ ὑψηλότερα ὄρη τῆς αὐτῆς νήσου πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος. Τοῦτο τὸ εὐχρηστὸν ἐξουσιάζεται ὡς κλητορικὸν δικαίον, ἔχουν οὖν πατρὸν αὐτοῦ, κατὰ τὴν τῶν Λατίνων φωνήν, ἀπὸ τὴν γαλινοτακτὴν κῆθεντιαν τῶν Ἑνετῶν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχε λάβῃ πρὸ και-

ροῦ ὁ Διονύσιος διὰ κατοικίαν τοῦ ἡσυχαστικῆν ὡς καθὼς ἀνέβη μὲ τὸ κορμὶ ὑψηλὰ ὁ Διονύσιος πορευόμενος εἰς τὰ ὑψηλάτα ὄρη ἐκείνα, τοιοῦτοτρόπως ὕψωσε καὶ τὸ νοῦν ὕλως, διόλου εἰς τὰ οὐράνια, δὲν ἐραντάζετο ἄλλο παρὰ μόνον τὸ ἀσύγκαιτον ἀλλος τῆς τρισηλίου θεότητος, καὶ τόσον ἐλέπτυνε τὴν ψυχὴν του μὲ τὰς νοεράς θεωρίας ὅπου ἡμπορῶ σχεδὸν νὰ εἰπῶ, πῶς ἔγινεν ὅλως οὐράνιος· ἀφίω νὰ διηγῶμαι τὰς πλοκτόνους νηστείας, τὰς νυκθήμερους προσευχάς, τὰς χλεπάς καὶ σωματοτιμωσιακὰς χαμευνίας (διότι ἔχων τὴν κλίνην του κατασκευασμένην μὲ πέτρας ἀγγελωτάς καὶ εἰς τὸ φαίνόμενον εὐτρεπισμένην μὲ γλαφυρά σκεπάσματα, δὲν ἔστεργεν, ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας του νὰ ἐμβαίῃ εἰς τὸ κελλεῖόν του διὰ νὰ μὴ φανερωθῇ ἡ ἀρετὴ του αὐτῇ, ἀλλὰ μόνος κατὰ ἰόνας τὴν κλίνην του ἐκυβερνᾷ) δὲν λέγων τὴν ἀτρίχλαστον ἐλεημοσύνην, διὰ τῆς ὁποίας ἐφαίνετο μία βούσις ἀέναντος, ὅπου ἐπότιζε δαψιλῶς τοὺς διψασμένους πένητας, ἔχων συνθεῖναι κάθε χρόνον πρὸς τὸ ἅγιον πάθος τῆς λαμπροφύρου τοῦ Κυρίου ἀναστάσεως, νὰ πέμπῃ μίαν μεγάλην βάρκην τοῦ μοναστηρίου εἰς τὴν γῶρὰν φορτωμένην ἀπὸ σιτάρι, ὕψισα, εἰρίαν, καὶ ἄλλα βρώσιμα μὲ καλογήρους τῆς μονῆς νὰ τὰ διαμοιράζουσι εἰς πτωχοὺς κρυφίως κατὰ τὴν παραγγελίαν του. Σιωπῶ τὰς λοιπὰς του ἀρετάς, μὲ τὰς ὁποίας ὅλας ὡς καρποφόρον δένδρον ἐφαίνετο φορτωμένος ὁ Διονύσιος ὄντως ἄγγελος σαρκοφόρος, καὶ ἄνθρωπος ἀγγελόφρων κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἐγνωρίζετο, ἐνουθέτα καθημέρην διδάσκων τοὺς πατέρας τῆς μονῆς ὅχι μόνον μὲ τὸν λόγον, ἀλλὰ περισσύτερον μὲ τὸ καλὸν τοῦ παραδείγματος, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ ὄντως ἀληθὴς καὶ πατρικὴ διδασκαλία, καθὼς διδάσκει καὶ ἡ γραφὴ λέγουσα, ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν· τοὺς παρεκκλίνει νὰ φυλάττουν ἀπαρτάτως τὰς τάξεις, καὶ ἦθη τῆς μοναδικῆς πολιτείας, καὶ νὰ μὴ τολμήσουν ποτὲ νὰ παρέβουν καμμίαν ἀπὸ τὰς ὑποσχέσεις ὅπου ἔκαμαν, ὅποτε τὸ ἀγγελικὸν ἐνεδύθησαν σχῆμα· ἀνάμεινα εἰς τὴν πολυάριθμον τῶν ἀρετῶν ὅπου τὸν ἐστόλιζον, πλεον· ἀφ' ὅλας ἔλαμπεν ἡ θεώνομος ἐκείνη ὅπου ῥίζα καὶ θεμέλιον πασῶν τῶν ἀρετῶν ὀνομάζεται ἡ κατὰ Θεὸν ἀγάπη καὶ πρὸς τὸν πλησίον· ἡ ὁποία τόσον ἦτον ῥιζομένη εἰς τὴν καρδίαν τοῦ λέγων, τοῦ πλησίον, ὅπου ὑπερέβη καὶ αὐτοὺς τοὺς ὅρους τῆς φύσεως, καὶ ἀκούσατε παρκαλῶ μὲ προσεχῆ καὶ εὐλόγησαν νὰ θαυμάσετε.

Ἀνθρώπος τις πάντολμος καὶ αὐθόδης, μὲ χεῖρας περμύλων ἀπερπάτεσε νὰ φονεύσῃ Κωνσταντῖνον τὸν γνήσιον καὶ ἡγαπημένον ἀδελφόν τοῦ ἁγίου, ὑποκείμενον ἀξιώτατον καὶ περιβόητον τῆς πατρίδος ἄρχοντα. Οὗτος ἀφ' ἑπραξεν τοιαύτην μισοφροσίαν, φοβούμενος τὴν δύναμιν τῶν συγγενῶν τοῦ φονευθέντος, ἔφυγε διὰ νὰ γλυ-

τῶν τὴν ζωὴν του, εἰς τόπους ἐρήμους καὶ ἀσέτους· τέλος πάντων (δὲ) ἤξυρω ἢ κατὰ τύχην ἢ κατὰ οἰκονομίαν πολλὸν θεϊκὴν, διὰ τὴν φανερωθῆναι ἢ μεγάλη καὶ παρὰδοξος ἀρετὴ τοῦ ἁγίου, ἐξέπεσεν εἰς τὸ παρεστῶτον Μοναστήριον τῆς Θεοτόκου Ἀναφωνητρίας, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἅγιος ἡγουμένους· καὶ μὴ γνωρίζων ὅτι ὁ ἡγούμενος ἦτον ἀδελφὸς τοῦ φονευθέντος, ὅλος ἔντρομος, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον ὡς μισοποθεμένος, με δάκρυα γονατιστὸς πίπτει εἰς τὰ πόδια τοῦ ἁγίου, καὶ τὸν παρκαλεῖ νὰ ἤθελε κάμῃ ἔλεος εἰς αὐτὸν νὰ τὸν φυλάξῃ εἰς τόπον ἀπόκρυφον· βλέπων αὐτὸν ὁ ἅγιος τοιαύτης λογῆς τρομακτικόν, τὸν ἐρωτᾷ νὰ εἰπῇ τὸ αἶτιον τοῦ τοιοῦτου φόβου· καὶ αὐτοῦ παρ' αὐτοῦ πῶς ἐφυγεν ἀπὸ τὸν θυμὸν τῶν ἀρχόντων ὅπου ἐπῆγαινον ζετρήοντες νὰ τὸν εὑρουν καὶ θανατώσουν, διότι εἶχε φονεύσῃ ἕνα ἀπὸ αὐτὸ τὸ γένος ὀνομαζόμενον Κωνσταντίνον· ἀρίων ἐδῶ τὸν καθ' ἕνα ἀκροστικὴν νὰ στοχασθῇ πόσον πόνον νὰ ἐγοοίκεσεν ὁ ἅγιος εἰς τὴν καρδίαν κατὰ φύσιν εἰς τοιοῦτον θλιβερόν καὶ πικρότατον μῆνυμα, μὴ ἔχων μάλιστα ἄλλον ἀδελφόν· ἡλλοῦν ἢ ὅψις τοῦ προσώπου του, τὰ φιλαδέλφια δάκρυα ὡς ἀπὸ δύο θαλάσσης βρύσεις εὐθὺς ἀπὸ τα ὀμμάτια του ἔδραμον, καὶ με βεβητότατον στεναγμὸν εἶπεν· ὦ ἄνθρωπε, καὶ τί σοῦ ἐπιτασσεν ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἀρχόντης, καὶ τὸν ἐθνατώσας ἀδικα· τῶρα ὡς ἄνθρωπος ἐδιέχετο ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἀγάπην τῆς ἀδελφότητος νὰ κάμῃ ἐκδίκησιν, ἀλλὰ προτιμῶν τὴν θεϊκὴν ἐντολήν, ὅπου προστάζει νὰ ἀγαθοποιῶμεν τοὺς κακοποιούντας, ὅχι μόνον δὲν ἐκακοποίησεν ἐκεῖνον τὸν πάσης τιμωρίας καὶ παιδεύσεως ἄξιον, ἀλλὰ μιμούμενος ἐκτενῶς τὴν ἀνεξικακίαν τοῦ δεσπότου μας Χριστοῦ, ὅπου διὰ τούτους ἰδίους του σταυρωτὰς παρεκάλει τὸν ἄρχαντὸν του πατέρα, ἐπῆρε τὸν φονέα ἐκεῖνον, καὶ μεπαρηγορητικὰ λόγια θαρρύνων αὐτὸν, τὸν ἐκρυψεν εἰς τόπον ἀπόκρυφον, φιλεῶν αὐτὸν με πᾶσιν φιλοφρονήσιν καὶ σπλάγχνοις, ὥστε, νὰ ἦτον ὅχι ἐχθρὸς, ἀλλ' εὐεργέτης τοῦ.

Εἰς ὀλίγη ὥρᾳ διέστηκα, ἰδοὺ καὶ φθάνουν πολλοὶ ἀπὸ τῶν συγγενῶν τοῦ ἁγίου δομαῖοι, ἰδρωμένοι ἀπὸ τὸν κόπον τῆς μακρᾶς ὁδοπορίας, καὶ ἀπὸ τὴν ἀμετρον λύπην σχεδὸν μισοποθεμένοι, συντροφισμένοι με πλείους ἀνθρώπων καθοπισμένων· τοὺς ὁποίους βλέπων ὁ ἅγιος ὑπεοίθη πῶς δὲν ἤξυρει τίποτε, καὶ μόνον τοὺς εἰσάγει νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸν αἶθρον τοῦ ἐρχομοῦ των, καὶ πολλὰς αὐτῶν ὁ ἵψως· καὶ μετὰ πολλῶν δακρύων τοῦ ἐπανερωσάν τὴν ἐλεεινὴν τραγωδίαν καὶ φινον τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐρωτῶντες αὐτὸν ἀκόμη, εἰν εἶπε νὰ ἐπέρασεν ἀπ' ἐκεῖ ὁ φονεὺς, τὸν ὅποιον ἐπῆγαινον γυρεύοντας διὰ νὰ τοῦ πάρουν τὴν ζωὴν καθῶς· καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἰδίαν ζωὴν ἐπτερῆσε τὸν ἡγαπημένον του ἀδελφὸν Κωνσταντίνον. Ἐκλυσεν ὁ ἅγιος, ἐβρόνχησεν ὁμοῦ με τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀδελ-

φοῦ τοῦ τὸν θάνατον, καὶ διὰ τὰ τοὺς κάμῃ νὰ μισεύσων ἀπ' ἐκεῖ τὸ ὀγλιγορώτερον διὰ νὰ εὕρῃ ἄδειαν νὰ γλυτώσῃ τὸν ἐλεεινὸν ἐκεῖνον φονέα, ὅπου εἶχε κρυμμένον, τοὺς εὐχαλὼν ἐκεῖθεν με συμβουλευτικὰ λόγια, στέλλων αὐτοὺς τάχα πρὸς ἀκριβὴ ἐξέτασιν τοῦ φονέως· ὅθεν καὶ ἐπέτυχε τῆς γνώμης του· διότι παρευθὺς ὅπου ἐμάκρυναν ἀπ' ἐκεῖ οἱ συγγενεῖς του, νοουθετῶν αὐτὸν με τὸ νὰ τοῦ φανερώσῃ, πῶς ἦτον ἀδελφὸς τοῦ φονευθέντος ὑπ' αὐτοῦ, καὶ πνευματικῶς ἐρμηνεύων αὐτὸν, τὸν ἐδιόρθωσε, συγχωρῶν αὐτοῦ τὸ ἀμάρτημα, καὶ τότε συντροφίζων αὐτὸν ἕως εἰς τὸ πορθαλάσσιον ὅπου ἦτον σιμὰ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ μοναστηρίου, καὶ δίδων αὐτῷ τὰ πρὸς χρείαν διὰ ζωοτροφίαν του, καὶ ταξίδι, εἰς ἄλλην χώραν διὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν ζωὴν του, τὸν ἐπεμψεν.

Ὡ ἀρετὴ! ὦ ἔργον ὑπερφύε! ὦ κατόρθωμα ὑπὲρ ἀνθρώπων! τὸ ὅποιον ἀκούοντες ὅχι μόνον θαυμάζουν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ οὐράνιοι ἄγγελοι βέβαια ἐξεπλάγησαν· διὸ καὶ ὁ πλουτοδότης Θεὸς εἰς ἀνταμοιβὴν τοιαύτης χριστομιμήτου ἀρετῆς, τὸν ἐπλούτισε με ὑπερφύων θαυματουργημάτων χαρίσματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θέλομεν εἰπῇ μερικὰ.

Βουλόμενος ὁ ἅγιος μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τὸ ἄνωθεν μοναστήριον τῆς Ἀναφωνητρίας εἰς τὴν χώραν διὰ ὑπόθεσιν του, εἶπε τοῦ διακόνου τοῦ Δανιὴλ, (ὁ ὁποῖος ἦτον ἀπὸ τὰ Τρίκαλα τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἀνετράφη καὶ ἐχειροτονήθη ἀπὸ τὸν ἅγιον, τὸν ὅποιον ὡς ἐμπιστευμένον εἶχε πάντοτε εἰς τὴν συνοδίαν του)· ἐτοίμασσε Δανιὴλ, νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν χώραν ἐκεῖνος τοῦ ἀπεκρίθη· Δέσποτα πανιερώτατε, ὁ κακρὸς εἶναι πρὸς βροχὴν· ὁ δὲ ἅγιος τοῦ λέγει, ἅς κινήσωμεν εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ μὴ βάνης ἐμπόδιον· καὶ λοιπὸν πορευόμενοι δὲν ἦσαν μακρὰν ἀπὸ τὸ μοναστήριον, ὅπου ἤρχισεν ἡ βροχὴ· λέγει ὁ διάκονος, Δέσποτά μου, δὲν τὸ εἶπον ἐγὼ πῶς βρέχει· καλλίον εἶναι νὰ γυρίσωμεν ὀπίσω, διὰ τὴν βροχὴν ὅσον καὶ περισσεύει· αὐτὸς δὲ ὁ ὄντως ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ τοῦ εἶπεν, ἅς πηγαίνωμεν ἐμπρὸς καὶ δὲν παθαίνομεν τίποτε· καὶ ὅσον ἐπέρνα ἡ ὥρᾳ, τόσον ἐπλήθηνεν ἡ βροχὴ· Ἀλλ' ὦ τὸν θαυμάτων σου Κύριε! μ' ἔδωκεν ὅτι καὶ τόσον περισσὴ νὰ ἦ-ον ἡ βροχὴ, ὅμως οὔτε εἰς τοῦ ἀρχιερέως, οὔτε εἰς τοῦ διακόνου τὰ ῥούχα παντελῶς ἠγγίξε· καὶ φθάνοντας παρεμπρὸς εἰς ἕνα πολὺρρουν ποταμόν, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἦτον ἀνάγκη νὰ περάσουν, καὶ βρέποντες τὸν πλημμυρημένον ἀπὸ τὴν μεγάλην βροχὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἀπορῶν ὁ διάκονος λέγει πρὸς τὸν ἅγιον· καὶ τῶρα Δέσποτά μου, πῶς ἔχομεν νὰ περάσωμεν τὸν ποταμὸν τοῦτον; τότε ὁ ἅγιος θαυμάσιως τοῦ ἀπεκρίθη· ἀκολουθεῖ μοι ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ μὴ δυστάξεις· ὁλότελ' ὑπακούων λοιπὸν ὁ διάκονος ἠκολούθει, καὶ

σιμώνοντας ἐκεῖ (ὡ παραδόξου τερατουργίας) ἐπτάθη τὸ βεῦμα τοῦ ποταμοῦ ἀκίνητον, εἰς ἓνα καὶ ἄλλο μέρος ὑψούμενον, ὥστε ὁποῦ ἐπέ-
ρασαν καὶ οἱ δύο χωρὶς ποσῶς νὰ βραχῶσι τὰ ποδάρια τῶν· τότε
βλέπων ὁ ἅγιος τὸν διάκονον ἐκληττομενον εἰς τὰ ἐξαίτια ταῦτα
τερατουργήματα, τοῦ ἔβλεπεν ἐπιτίμιον νὰ μὴν ἤθελε φανερώσῃ
ζῶντος τοῦ ἁγίου τὰ ὅσα εἶδεν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἁγίου
κρίνων διὰ ἀμαρτήματα ὁ διάκονος νὰ κρατῇ κεκρυμμένα τοιαῦτα
ὑπερρυθῇ θαυμασία, τὰ ἐφανερώσεν εἰλικρινῶς διὰ νὰ δοξάζηται
ὁ Θεός.

Εὐρισκόμενος ὁ ἅγιος εἰς τὴν χώραν, εὔτυχε νὰ ἀνοίξουν ἓνα τά-
φον εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Νικολάου τῶν ξενων, οὕτω καλούμενον,
διότι ἐκεῖ ἐνταφιάζονταν οἱ ξένοι, ὅστις εἶναι καὶ ἡ ἐπισκοπὴ τῆς
αὐτῆς χώρας Ζακύνθου, διὰ νὰ ἐνταφιάσουν ἄλλο λείψανον ἀποθα-
μένου. Ἐκεῖ εὗρηκαν ἓνα κορμὶ γυναικός, ὁποῦ πρὸ καιροῦ ἦτον
ἀποθνήσκον, καὶ ἦτον ἄλυτον μετὰ τοῦ ῥοῦχά του, διότι ἀπέθανε με-
τὰ τὸν ἀπορισμὸν ἢ ταλαιπωρῶς· ἐπῆγον οἱ συγγενεῖς τῆς καὶ ἐπρό-
σπεσαν εἰς τὰ πόδια τοῦ ἁγίου περικαλοῦντες αὐτὸν μετὰ δάκρυα
νὰ ἤθελαν ὑπάγῃ εἰς τὸ ἄνωθεν ναὸν τῆς ἐπισκοπῆς νὰ διαβάτῃ εὐ-
χὴν συγχωρητικὴν εἰς ἐκεῖνο τὸ δεδεμένον σῶμα, ὥς καὶ ὁ Κύριος
ἤθελαν εἰσακούσῃ τὴν δέησίν του. Σπλαγχνισθεὶς ὁ ἅγιος τὰ δά-
κρυά των, ὑπῆγεν εἰς τὸν αὐτὸν ναὸν νύκτα βαθεῖαν, ἔχων, εἰς τὴν
συνοδὴν του τὸν ἄνωθεν διάκονόν του καὶ τὸν ἐφημέριον τοῦ αὐτοῦ
ναοῦ, καὶ θεωρήσας τὸ πρᾶγμα, προστάσσει νὰ εὐγάλουν ἔξω ἀπὸ
τὸν τάφον τὸ πτώμα ἐκεῖνο, καὶ νὰ τὸ στήσουν ὀρθόν ὡς ὁλόκληρον
ὁποῦ ἦτον, εἰς ἓνα στασίδι τῆς ἐκκλησίας· τότε φορέσας τὸ ἐπιτρα-
χήλιόν του, καὶ τὸ ὠμοφόριον, καὶ κλίνας τὰ γόνατα, καὶ ὦραν
πολλὴν προσευχόμενος, ἐδέετο τοῦ Θεοῦ μετὰ θερμὰ δάκρυα, νὰ λύσῃ
ἀπὸ τὸν δεσμὸν τοῦ ἀπορισμοῦ τὸ ἄλυτον ἐκεῖνο πτώμα· καὶ δια-
βάζον τὴν συγχωρητικὴν εὐχὴν εἰς αὐτὸ, ὥσπερ νὰ ἦτον ἐμψυχωμέ-
νον τὸ ἄπνουν ἐκεῖνο σῶμα κλίνας τὴν κεφαλὴν μετὰ σχῆμα προσκυ-
νήσεως πρὸς τὸν ἅγιον, ὥς δι' εὐχαριστίαν τῆς μεγάλης χάριτος
ὁποῦ ἔλαβεν ἐπέσε κατὰ γῆς, καὶ διελύθη παντελῶς εἰς χῶμα καὶ
κόκκαλα· ὡς δὲ ταπεινῶρων καὶ τῆς κενῆς δόξης ἀλλότριος ὁποῦ
ἦτον ὁ ἅγιος, ἔβλεπε καὶ εἰς τοῦτο ἐπιτίμιον πρὸς τοὺς ἐκεῖ παρε-
στῶτας νὰ μὴ φανερώσουν ζῶντός του τὸ γεγονός· παρόμοιον θαῦ-
μα ἔκαμε καὶ εἰς ἕτερον ἀνδρὸς ἀπορισμένου λείψανον εἰς ἓν χω-
ρίον τῆς αὐτῆς νήσου Ζακύνθου καλούμενον Καταστάρι.

Ἀρχων τις ἐπίσημος καὶ πλούσιος ἀπὸ τὸ γένος του, προσεκά-
λεσε τὸν ἅγιον μίαν φορὰν μετὰ συνοδίαν καὶ ἄλλων προσώπων χρησί-
μων ἱερωμένων τε καὶ λαϊκῶν νὰ ὑπάγουν εἰς περιδιάβασιν διὰ θα-

λάσσης μετὰ τὰ δίκτυα, εἰς τόπον παραθαλάσσιον πρὸς τὸ βόρειον ν μέ-
ρος τῆς αὐτῆς νήσου καλούμενον κοινῶς Βίβδι, ἐκεῖ ὁποῦ εὕρισκεται
ἓνα μοναστηράκι ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας Τριάδος· καὶ ἐμβαίνοντες εἰς
τὸ πλοῖον οἱ καλεσμένοι μετὰ τὸν καλέσαντα, ἤρχισαν παρευθὺς κατὰ
τὴν δεισιδαίμονά τους πλάνην οἱ ἄρχοι καὶ ἐκεῖνοι καὶ ἀδιάκριτοι ψα-
ράδες νὰ γογγύζουν ἀποσκεπαστικά ἐναντίον τῶν ἱερωμένων ἐκείνων
προσώπων (ὡς ἔχει συνήθειαν νὰ κάνῃ ὁ τοιοῦτος μωρὸς λαὸς καὶ ἀ-
πείδευτος) πιστεύοντες οἱ ἀνόητοι καὶ κακόπιστοι, πῶς θὰ ἴδωσι
ἐκκλησιαστικὸν ἄνθρωπον, δὲν προκόπτει τὸ ἔργον τους τὴν ἡμέραν
ἐκείνην, ἀλλὰ μάλλον ζημιώνεται, τὸ ὅποῖον πολλοὶ φοροῦν· παρα-
χωρεῖ ὁ Θεός καὶ συμβαίνει διὰ τὴν κακοπιστίαν τους καὶ προπέ-
τειαν· φθάσαντες λοιπὸν μετὰ τὸ πλοῖον εἰς τὸ Βίβδι, τὸν διορισμένον
τόπον, καὶ ἐξελθόντες ἔξω εἰς τὴν γῆν, ὑπῆγον εἰς τὸ ῥηθὲν μοναστη-
ράκι, διὰ νὰ ἀναπαυοῦν καὶ ἐτοιμάσουν τὰ ἀναγκαῖα· οἱ δὲ ψαράδες
κατὰ τὴν προσταγὴν τοῦ ἄρχοντος τοῦ καλέσαντος, ὑπῆγον νὰ ψα-
ρέψουν ῥίπτοντες τὰ δίκτυα, καὶ στρεφόμενοι εἰς ὦραν ἱκανὴν κενοί,
καὶ ἄμειροι διόλου ἀπὸ ψάρια, ἐβόρουν περισσότερον οἱ θηριογνώμο-
νες, αὐξάνοντες τὸν γογγυσμὸν κατὰ τῶν ἱερωμένων τῆς συνοδίας ἐ-
κείνης, ὅθεν ὁ ἄρχων ἐκεῖνος, ὁποῦ τοὺς ἐκάλεσε πρὸς ἀναψυχὴν, εἰδεί-
χθη περίλυπος εἰς τοιαύτην κακὴν τύχην· βλέπων αὐτὸν ὁ ἅγιος, καὶ
ζητῶν νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς λύπης του, ὁ ἄρχων τοῦ τὴν εἶπεν
ἀπλῶς, προσθετὰν περιπλέον, πῶς τὸ βάρβαρον ἐκεῖνο γένος τῶν ψα-
ράδων ἔχων τόσην κακοδοξίαν ἐναντίον τῶν βασιφύρων προσώπων, ὅ-
ταν πηγαίνουσι εἰς ἐργασίαν, ὥστε ὁποῦ ἂν ὑπαντήτουν κανένα με-
ταπρατικὸν ἔνδυμα, εὐθὺς ἀσύνετα λέγουσι, πῶς δὲν ἐπιτυχαίνει ἀμὴ ἀ-
στοχεῖ τὸ ἔργον τους· καὶ διὰ τοῦτο καὶ τώρα φαίνεται τους, ὅτι
διὰ νὰ εἶναι εἰς τὴν συνοδίαν ταῦτην πρόσωπα ἱερωμένα, ἔλαβον
τοιαύτην ἀστοχίαν εἰς τὴν ψυχικὴν τους. Ὁ ἅγιος λυπούμενος διὰ τὴν
ἀθυμίαν τοῦ ἄρχοντος, μάλλον δὲ σκανδαλιζόμενος εἰς τὴν σφαλερὰν
γνώμην τῶν ἀπαιδευτῶν ψαράδων, προστάσσει νὰ φέρουν τὰ δίκτυα
ἔξω εἰς τὴν γῆν, καὶ βάνων ἐπιτραχήλιον, καὶ ἀναγνώσας εὐχὴν ἐπ'
αὐτά, τὰ εὐλόγησεν, ὁμοῦ δὲ καὶ αὐτοὺς, ἐπειτα τοὺς εἶπεν· ὑπάγετε
εἰς τὸν δεῖνα τόπον τῆς θαλάσσης (δείχνων εἰς αὐτοὺς δακτυλοειδῶς
τὸν τόπον) καὶ ἐκεῖ ῥίψατε τὰ δίκτυα, καὶ θέλετε πιᾶσαι ψάρια πολ-
λά κατὰ τὴν χρείαν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν σας· αὐτοὶ δὲ εἶπον· Δέσπο-
τά μου, ἡμεῖς πηγαίνομεν μετὰ τὴν ἁγίαν σου εὐχὴν νὰ σᾶς δουλεύω-
μεν σήμερον ἀλλὰ ὁ τόπος ὁποῦ μᾶς δείχνεις, δὲν εἶναι ψαρότοπος,
ῥτι ἐκεῖ ποτὲ ψάρι δὲν ἐπιάσαμεν· ἀλλὰ ἡμεῖς ἡσύχομεν τὰ κακὰ τό-
πια ἐδῶ τῶν ψαριῶν, καὶ θέλομεν ῥίψαι τὰ δίκτυα ὅπου μᾶς φανῇ
κάλλιον· Ὁ ἄρχιερεὺς θεωρῶν τὴν προπετὴ τους ἀντιλογίαν λέγει τοὺς
ἐπιτιμητικῶς· θέλω κατὰ πάντα τρόπον νὰ τὰ ῥίψητε ἐκεῖ ὁποῦ ἐγώ

σας λέγω· λέγει και ὁ ἄρχων ὅς γινῆναι τὸ θέλημα τοῦ ἀρχιερέως, και μὴ ἀντιστάτετε εἰς τὸ πρὸς ταγματὰ του· κατὰ τοῦτο ὑπῆγον και στασιμῶς ἀμὴ κατὰ τὴν γνώμην τους ἀπεπισμένοι, και ῥίπτοντες τὰ δίκτυα εἰς τὸν πρὸς ταγματὸν τόπον, ἐπίασαν τόσον πλῆθος πολυειδῶν ὀψαρίων, ὅπου μετὰ βίας ἠμπόρεσαν νὰ τὰ σύρουν, και βάλουν εἰς τὸ πλοῖον, τότε ἐλαττωμένοι γενόμενοι, εὐθὺς μετέβησαν τὴν ἀπιστίαν εἰς πίστιν, και στεροφόμενοι εἰς τὴν γῆν φέροντες τὴν ἄγραν τῶν ψαρίων ὡς βραβεῖον τοῦ θαύματος, ἔδραμον με φόβον ἑμοῦ και χαρὰν, και πίπτοντες εἰς τὰ πόδια τοῦ ἁγίου, ὡμολόγουν μεγαλοφῶνως τὸ σῶμα τους, ζητοῦντες τὴν εὐλογίαν του· ὁ δὲ πρῶτος και θεῖος ἀνὴρ συγχωρῶν αὐτοὺς και εὐλογήσας, τοὺς ἐνούθετης νὰ σέβωνται τὸ ἱερατικὸν σῆμα, και νὰ διώχνουν ἀπὸ τὴν διακονίαν τους τὰς ψυχοβλαβεῖς δεισιδαιμονίας.

Οχι μόνον τῆς θαυματουργίας τὸ χάρισμα ἔλαβεν, ὁ ἅγιος ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀλλ' ἀκόμη και διορατικὸν εἰς τὸ νὰ γνωρίζῃ τ' ἀπόκρυφα ἀμαρτήματα, ὡς καθὼς ἐφάνη εἰς τινὰ ἱερομόναχον ὅπου ὑπῆγε χάριν ἐξομολόγησεως πρὸς αὐτόν. Οὗτος ἦτον ἱερεὺς Ζακύνθιος ὀνομαζόμενος Παγκράτιος, τὴν γονικὴν ἐπωνυμίαν Ἀρβανιτάκης, ὁ ὁποῖος ἀκούων τὰς ἀρετὰς τοῦ ἁγίου, τὰ θαυμαστά του κατορθώματα και τὴν εἰσάγγελον πολιτείαν, ὑπῆγε μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ ἐξομολογηθῇ εἰς αὐτόν, και τελειώσας τὴν ἐξομολόγησίν του, τὸν ἠρώτησε ὁ ἅγιος ἂν ἐνθυμῆτε τίποτε ἄλλο νὰ τοῦ εἰπῇ· και αὐτὸς ἀποκριθεὶς τοῦ εἶπε, πῶς δὲν ἐνθυμᾶται· λέγει του ὁ ἅγιος· ἰδὲ καλὰ τέκνον μου, μὴ πως δι' ἀμέλειάν σου ἐφυγε κἀνὲνα ἀμάρτημα ἀπὸ τὴν μνήμην καὶ μείνης ἀδιόρθωτος· ὅθεν στάσου ὀλίγον, συλλογίσσου με τὸν ἐκυτόν σου ἂν τύχη νὰ ἐνθυμηθῇς κἀνὲνα ἄλλο πταίσιμον, ὅπου νὰ ἐπραξῇς, διότι φαίνεται μοι βέβαια πῶς νὰ μὴν ἔκαμες τελείαν τὴν ἐξομολόγησιν. Στέκεται ὁ ἱερομόναχος, στοχάζεται, λογιάζεται με τὴν διάνοιάν του ὀλίγην ὥραν, και ἔπειτα ἀποκρίνεται· Δέσποτά μου πνιερῶτατε, δὲν ἠμπορῶ τελείως νὰ ἐνθυμηθῶ ἄλλο τίποτε, μόνον ὅσους με τὴν λύσιν διὰ νὰ μὴ πειράζω τὴν ἀρχιερωσύνην σου, τότε βλέπων ὁ ἅγιος, πῶς ὁ ἐξομολογούμενος ἔμειλε νὰ ἀναχωρήσῃ χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὸ μεγαλύτερον ἀφ' ὅσα ἀμαρτήματα εἶχε κωμωμένα ὡς ἀνθρώπος, λέγει ὀλίγον με αὐστηρότητα δὲν ἐνθυμᾶσαι ταλαίπωρε πῶς ἱερουργῶν τὴν δεῖνα ἡμέραν εἰς τὴν δεῖνα ἐκκλησίαν, ἀπὸ ἀμέλειάν σου και ὀλίγην σου προσοχὴν, ἐπέσε κατὰ γῆς ὁ τίμιος μαργαρίτης· ἀκούων τοιοῦτον λόγον ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἁγίου ὁ ἱερομόναχος, εὐθὺς τὸ ἐνθυμήθη, και ἔμεινεν ὅλος ἐντρομος, ἐκπληττόμενος εἰς τὸ διορατικὸν τοῦ ἁγίου, βλέπων πῶς τὸ ἀπόκρυφόν του ἐκεῖνο παράπτωμα, ὅπου ἄνθρωπος δὲν ἤξευρεν, ὁ ἅγιος με τοὺς νοερούς τῆς ψυχῆς ὀφθαλμοὺς τὸ ἐ-

γνώρισε και πίπτων εἰς τὰ ποδιὰ τὰ του και καταβρέχων αὐτὰ με δάκρυα μετανόιας τοῦ ὡμολόγησε τὸ πταίσμα και ἐζήτησε τὴν συγχώρησιν· ὁ πνευματικὸς πατήρ Διονύσιος, ὡς ρημάτων τοῦ συμπαθεσίου του μας Ἰησοῦ, ἐδέχθη τὴν μετανόειάν του και διόρθωσιν, ἐμμενύων αὐτὸν νὰ προσέχῃ εἰς τὸ ἐργόμενον, και ὅταν ἱερουργῇ τὴν ἀναίμακτον θυσίαν με φόβον πολλὸν και τρόμον, και με περισσήν εὐλάβειαν νὰ σιμῶν εἰς τοιοῦτον βασιλέα ἐπουράνιον εἰς τὸν ὁποῖον οὔτε αὐτοὶ οἱ ἄγγελοι ἀκλινῶς ἀτενίζα ἰσχύουσι. Με τοιαύτῃ νοουθεσίᾳ καθοδηγῶν αὐτὸν τοῦ ἔδωκε τὴν λύσιν, και τὸν ἐπεμψεν εἰς εἰρήνην. Εἶναι και ἄλλα ἀξιολύγητα τοῦ ἁγίου θαυματουργήματα, ὅπου ζῶν ἐτέλεσε, τὰ ὅπου σιωπῶμεν διὰ νὰ μὴ βαρύνωμεν τὴν εὐσεβῆ σας ἀκρόασιν, με τὴν μακρολογίαν τοῦ διηγήματος, διότι εἶναι πρέπον νὰ εἴπωμεν και ἐκεῖνα ὅπου μετὰ θάνατον ἐθαυματούργησε, και ἐξ ἐκείνων τὰ ἀξιώτερα, ἐπειδὴ εἶναι πολλὰ και ὅλα ἀξίεπαίνα.

Πολιτευόμενος ὁ ἅγιος με τοιαύτην διαγωγὴν ἰσάγγελον βίου θεαρέστου και φθάσας εἰς βελὺ γῆρας φορτωμένος ὡς ἄλλο πολύτρονον δένδρον με τοὺς καρποὺς τῶν φαεινῶν του ἀρετῶν, ἐρῆσεν ὁ καιρὸς νὰ μετεμψυτευθῇ εἰς τὴν γῆν τῶν προφάων· και προκινώσων τὴν ἡμέραν τῆς μετοικησεώς του, τὴν ἐφανερώσεν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς τῆς μονῆς, τὰ πνευματικά του και περιπόθητα τέκνα· οἱ ὁποῖοι ἀκούοντες τοιοῦτο θλιβερὸν μήνυμα, με δάκρυα πολυστάλα κατὰ ἑλκαιο, ἀπαρηγόρητα διὰ τὴν μέλλουσαν στέρησιν τοῦ καλοῦ τους πατρὸς, και διδασκάλου, τοὺς ὁποῖους παρηγορῶν ὁ ἅγιος, νοουθετῶν και εὐλογῶν αὐτοὺς, και με τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν ἀσπάζομενος, παρέδωκε τὴν μακαρίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας τοῦ πλάστουργου τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸ ἀρχὴ 1624 ἐτος ἐν μηνὶ Δεκεμβρίῳ ἱζ'. 17. Τὸ σεβάσιμόν του και τίμιον λείψανον κατὰ τὴν παραγγελίαν του ἐντίμως, και εὐλαβῶς ἐπεμψαν εἰς τὴν περιφρημον μονὴν τῶν Στροφάδων, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε ἐνδυθῇ τὸ μοναχικὸν σχῆμα, και εἶχε δοσμένην τὴν μετάνοιάν του. Οἱ δὲ πατέρες ὅσοι τῆς εὐαγοῦς μονῆς ἐκείνης τὸ ἐδέχθησαν ὡς θησαυρὸν πολύτιμον, και εὐπρεπῶς τὸ ἐνταφίσαν εἰς μνημεῖον καινὸν εἰς τὸ παρὰ κλῆσι τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ὅπου εἶναι μέσος εἰς τὴν μάνδραν τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου.

Δὲν ἐπέρασε καιρὸς πολὺς, ὅπου πλεονάκις ἐφάνη κατ' ὄναρ εἰς τὸν ἡγούμενον τῆς μονῆς, και εἰς τοὺς ἀδελφοὺς λέγων πρὸς αὐτοὺς τί με κρατεῖτε ἐδῶ εἰς τὸν τάφον κεκλεισμένον; εὐχάλετέ με ἔξω· και συγκαينوῦντες μεταξὺ ἀλλήλων ὁ ἡγούμενος με τοὺς ἀδελφοὺς τὸ ὄραμα τοῦτο ἔκρουον πῶς νὰ εἶναι θεϊκὴ ἀποκάλυψις· και οὕτω κατὰ τὴν τάξιν τῶν ἱερῶν κανόνων θέλοντες νὰ κάμωσι τὴν ἀνακο-

μιδὴν, ἤνοιξαν τὸν τάφον, καὶ εὐρόντες ὁλόκληρον, ἀκέραιον καὶ ἀνελλιπές τὸ πάντιμον ἐκεῖνο καὶ ἱερὸν λείψνον, μετὰ τῶν ἀρχιερατικῶν του ἐνδυμάτων, μεθ' ὧν ἐνταφιάσθη, πνέων εὐωδία καὶ θαυμασίον, μετ' ὁσμῶν καὶ ψαλμωδίας, καὶ πᾶσαν ἄλλην εὐλαθείας ἐπίδειξιν εὐγάνοντες αὐτὸ ἀπὸ τὸν τάφον, τὸ ἐμετάθεσαν εἰς ἐτοιμασμένην λάρνακα ἔσω εἰς τὸν νάρθηκα τῆς κυριακῆς ἐκκλησίας τῆς θείας τοῦ Χριστοῦ μετμορφώσεως.

Τοῦτο τὸ πάντιμον λείψνον εἶναι φυλακτήριον τῆς σεβασμίας ἐκείνης μονῆς, καὶ δὲν παύει νὰ θαυματουργῇ καθ' ἡμέραν, ἱατρῶν πᾶσαν ἀσθενεῖαν τῶν πατέρων· διώχνει τὸ πλῆθος τῶν καρποφθόρων ἀκρίδων, ὅπου ἐκεῖ συχνὰ πίπτουσι, φθείροντες τὰ γεννήματα τοῦ μοναστηρίου. Λιτανεύοντες οἱ πατέρες εἰς τοιαύτην ἀνάγκην μετὰ ἁγίον λείψνον γύρωθεν τοῦ μοναστηρίου, εὐθὺς ὥσάν ἀπὸ σκληρὰν μάστιγα διωκόμεναι αἱ ἀκρίδες ἐνωμέναι εἰς εἶδος νέφους, ἔλαι εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης καταποντίζονται· πολλὰς φορὰς εἰς καιρὸν ἀνυδρίας, λιτανεύοντες οἱ αὐτοὶ πατέρες εἰς τὸν ἴδιον τρόπον μετὰ αὐτὸ λείψνον (ὅς εἶναι ὅσον θέλει ὁ καιρὸς εὐδίας, καὶ ἡ ἡμέρα ἡλιοστάλακτος) εὐθὺς συνεφίξαι ὁ οὐρανός, καὶ μετὰ πολλὰς βροχὰς ποτίζων τὴν διψασμένην γῆν, χαροποιεῖ τοὺς μονάζοντας, πλουτίζων αὐτοὺς μετὰ πολλοὺς καρποὺς γεννημάτων.

Εἶχεν ἓνα σπῆτι ἀνώγειον μεγάλον εἰς τὴν χώραν τῆς πατρίδος τοῦ ἁγίου, εἰς τὸ ὅπου ἐκατοῖκε, ὅταν ἤρχετο ἀπὸ τὸ μοναστήριόν του τῆς Ἀναφωνητρίας εἰς τὴν χώραν μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του τὸ ἔλαβεν εἰς κατοικίαν μετ' ἐνοίκιον ἀπὸ τοὺς κληρονόμους του ἑνὸς ἄρχων συμπατριώτης του, εὐσεβῆς καὶ γνωστὸς τοῦ ἁγίου ἐν τῷ βίῳ· τοῦτο διὰ τὴν παλαιότητα τῆς οἰκοδομῆς ἦτον σχεδὸν χαλασμένον, καὶ ἡ κατάστασίς του εἰς τὰ ὁμμάτια τῶν ἀνθρώπων ἐφοβέριζεν ὄλεθρον, μ' ὅλον τοῦτο ἔσπεργε νὰ κἀθῇται εἰς αὐτὸ διὰ τὴν ἀγάπην καὶ εὐλάβειαν, ὅπου εἶχε τοῦ ἁγίου, καὶ εὐφρήμιζε μεσέβας πολὺ τὰς πολλὰς του ἀρετὰς καὶ θεϊκά του προτερήματα· εἰς δὲ τὸ ἀρχαῖα 1661 ὅπου ὁ Θεὸς διὰ τὰς ἀνομίας τοῦ λαοῦ τῆς πόλεως καὶ νήσου ἐκείνης Ζακύνθου, τοὺς ἐπαίδευσεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας μετὰ δεινοτάτους καὶ βροχεροὺς σεισμοὺς, καὶ κινδύνους ἀφηνισμοῦ, κρημνιζόμενα καὶ πολλὰ παλαιὰ ὀσπῆτια, φοβούμενος πολλὰ ὁ ἐνοίκιος ἐκεῖνος ἄρχων τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, διὰ τὴν διεσφαρμένην κατάστασιν τῆς παλαιοτάτης ἐκείνης· οἰκοδομῆς ἡδουλήθη νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς παράμερον τόπον τοῦ κατωγείου τοῦ ῥηθέντος ἀνωγείου διὰ νὰ ἔχῃ ἄδειαν πρόχειρον νὰ φεύγῃ ἔξω εἰς κάθε κλόνον καὶ ταραχὴν τῆς γῆς· εἰς τὰ φθόνητρα τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου μίαν νύκτα, Ἐλένη ἡ γυνὴ τοῦ ἄρχοντος ἐκεῖνου

καλουμένου Μιχαὴλ τοῦ πικλὴν Συμμάχη σεμνοῦ καὶ θεαρέστου βίου ἀμφοτέροι ὄντες βλέπει εἰς τὸν ὕπνον τῆς ἑνῆς ἀρχιερέως σεμνοπρεπῆς ἡλικίας μετρίως, καθὼς ἦτον ὁ ἅγιος πῶς ἀνέβη μετὰ τὸν Διάκονόν του εἰς τὸ ἀνώγει τῆς κατοικίας ἐκείνης, καὶ βαλὼν ἐπιτραχήλιον, καὶ ὠμοφόριον, ἔκαμιν εὐλογητὸν κατ' ἐμπροσθεν τῆς εἰκόνος τοῦ δεσποτοῦ Χριστοῦ, ὅπου εὕρισκετο ἐκεῖ καὶ ἀνέγνωσαν τὴν ἀκολουθίαν τοῦ μικροῦ ἁγιασμοῦ, ἔπειτα ῥαντίσας μετὰ τὸ ἁγίσμα ὅλον τὸν οἶκον ἄνω καὶ κάτω ἐσήμωσεν εἰς τὴν ἀρχόντισσαν ἐκείνην καὶ τῇς εἶπε μετὰ ἱλαρὸν πρόσωπον· γύναι μὴ φοβοῦ πλέον· ἐκείνη ἐξυπνήσασα εὐθὺς, ἐξύπνησεν καὶ τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ μετὰ φόβον ὁμοῦ καὶ χαρὰν, τοῦ διηγήθη τὸ ὄραμα, ὁ ὁποῖος ὡς θεοσεβῆς καὶ ἐνάρετος ἔκριεν εὐλόγως, πῶς ἄλλο δὲν ἦτο παρὰ ἡ προστασία καὶ σκέπη τοῦ ἱεράρχου Διονυσίου, ὅπου ἐπέβλεπεν εὐστόχως εἰς τοιαῦτα φθόνητρα μετὰ τὸν οἶκον ὡς κτήμα ἐδικόν του, καὶ διεσφύλαττε σώους καὶ ἀζημίους τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῷ. Ὅθεν θεῖα χάριτι ἐνδυναμωθείς ὁ ἄρχων πανοικί διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου, ἐκατοῖκα μετ' ἐμνήν πίστιν ἀφόβως εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον, οὔτε βλάβην ποτὲ οὔτε ζημίαν ἔλαβε, καὶ εἰς ἄλλους σεισμοὺς μετὰ ταῦτα, ὅπου κατὰ καιροὺς συνέβησαν ἐκεῖ ἄλλ' εἰς αὐτὸν ἔδωκε τέλος τῆς ζωῆς θεοσεβῶς τὸ εὐλογημένον ἐκεῖνο ἀνδρόγυνον.

Μοναχὸς τις τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου Ματθαῖος ὀνομαζόμενος (ὁ ὁποῖος ἐστάθη ὑποτακτικὸς τοῦ ἁγίου) μίαν νύκτα εὕρισκόμενος ἐκεῖ εἰς τὸ μοναστήριον, τοῦ ἐφάνη ὁ ἅγιος εἰς τὸν ὕπνον του καὶ τοῦ εἶπε· Ματθαῖε, εἶπε τοῦ ἡγουμένου Νεκταρίου νὰ φυλάττῃται προσεχῶς μετὰ τοὺς λοιποὺς τῶν πατέρων, διότι ἀπ' ἐδῶ καὶ ὀκτὼ ἡμέρας μέλλει νὰ γένῃ σεισμὸς μέγας, καὶ θέλει νὰ γένῃ μεγάλη βλάβη καὶ ζημία εἰς τὸ μοναστήριον· ἐγερθεὶς τοῦ ὕπνου ὁ ῥηθεὶς μοναχὸς, καὶ στοχαζόμενος αὐτὸ δι' ἀπλοῦν ὄνειρον, δὲν ὡμολόγησε κἀνενὸς τὸ ἐνύπνιον. Ὅθεν κατὰ τὴν πρόρρησιν τοῦ ἁγίου μετὰ τὴν ὀργὴν ἡμέραν ἐγινε σεισμὸς τόσο μέγας ὅπου αἱ περισσότεραι οἰκοδομαὶ τοῦ μοναστηρίου ἔπεσον κατὰ γῆς, καὶ ἄλλαι ἐρράχισαν καὶ μάλιστα ὁ θαυμαστός ἐκεῖνος πύργος εἰς τὸν ὅπου ἐπάνω σκοπεύων ἓνας ἄλλος μοναχὸς κατὰ τὴν συνήθειαν, ὅπου ἔχουν νὰ κἀνωσι καθημερινῶς εἰς τὰς φυλακάς, διὰ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν παντοπόρων κουρσάρων ἀλλοπίστων, ἔπεσεν ἓνα μέρος τοῦ πύργου, πίπτων μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ καλόγηρος, ὅπου ἐσκόπευε, κάτω εἰς τὴν μάνδραν, καὶ ἐπικαλούμενος εἰς ἐκεῖνο τὸ αἰφνίδιον συμβεβηκὸς μετὰ πίστιν τὴν βοήθειαν τοῦ ἁγίου (ὃ τῶν μεγίστων θαυμάτων Θεοῦ παντοδύναμε) μ' ὅλον ὅτι καὶ νὰ εἶναι τόσο ὕψηλὸς ὁ πύργος, ἔμεινεν ὁμοῦ ὁ πεσὼν ἀβλαβὴς εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ ἐπαινὸν τοῦ ἁγίου, ὅπου ταχέως προφθάει τοὺς αὐτὸν πιστῶς ἐπικαλουμένους.

Εἰς τοὺς ἀρχαίους. 1645 ὑποὺ τῶν Τούρκων ἡ ἀρμάδα ἐμελλεν (ὡς ἔγραφε λόγος) νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ μέρη τῶν στροφάδων, ὅταν ὑπῆγεν εἰς τὴν Κυδωνίαν πόλιν τῆς Κρήτης, ἤγουν τὰ Χανιά, φοβούμενοι οἱ πατέρες νὰ μὴ τοὺς κκοποιήσουν οἱ ἀγαρηνοὶ, πέρνοντες τοῦ ἁγίου τὸ λειψάνον μετὰ ἐπίλοιπα πράγματα τοῦ μοναστηρίου, ὑπῆγον εἰς τὸ ἀντικρυ νησί τῆς Ζακύνθου, διὰ νὰ φυλαχθῶν πέρνοντες προσέτι καὶ ὅλα τὰ πρόβατα καὶ κτήνη καὶ φθάνοντες εἰς τὸ μετόχιόν τους εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐτυφλώθησαν ὅλα ἀδιαφόρως· καὶ τοῦτο ἦ κατὰ βλακείαν τοῦ μισοκίλου δαίμονος, ἡ κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν διὰ νὰ δοξασθῇ ὁ ἅγιος. Ὅθεν θλιβόμενοι ὑπέρμετρα οἱ πατέρες εἰς τοιαύτην αἰφνίδιον συμφορὰν, δὲν ἠμπόρεσαν νὰ εὑρουν ἄλλο ἱκτερεῖον ὠφελιμώτερον, εἰμὴ μόνον τοῦ ἁγίου τὴν βοήθειαν· ἐπειδὴ ποιοῦντες ἀγασμὸν, καὶ ἐγγίζοντες τὰς χεῖρας τοῦ τιμίου λειψάνου αὐτοῦ, εἰς τὸ ἀγιασμένον ὕδωρ, ἐρρᾶντισαν μ' αὐτὸ τὰ τυφλωθέντα ζῶα καὶ ὅλα κοινῶς πικρυνθῆς ἐφωτίσθησαν, καὶ ἀνέβλεψαν.

Μία ἀρχόντισσα συγγενῆς τοῦ ἁγίου ὀνόματι Ἀγγελὰ εἰς τὴν ἀνωθεν Ζακύνθον, ἡσθένησε βρῆως ἀπὸ ἀποπληξίας, καὶ ὄχι μόνον ἡμίζηρος ἔμεινεν, ἀλλὰ καὶ βουβὴ καὶ ἀλαλος· διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ὁποίας δὲν ἔλλειψαν οἱ πλείον ἔμπειροι ἱατροὶ νὰ μεταχειρισθῶσιν ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ἐπιστήμης, ἀλλ' εἰς κενὸν ἐκοπίασαν, διότι ὄχι μόνον δὲν ὠφελήθη ἡ ἀσθενὴς ἀρχόντισσα, ἀλλὰ μάλλον εἰς τὸ χεῖρον ἐλθοῦσα ἀπελπίσθη τελείως διὰ τὴν ὑγίαν της· τέλος πάντων ἐνθυμηθέντες οἱ συγγενεῖς της, πῶς εἰς τὴν αὐτὴν χώραν εὑρίσκετο ὁ ἐλάχιστος δάκτυλος τοῦ ποδὸς τοῦ τιμίου λειψάνου τοῦ ἁγίου, παρεκάλεσαν νὰ τὸ φέρουν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀρρώστημένης, καὶ ἐγγίζοντες αὐτὴν σταυροειδῶς μετ' αὐτὸν μετὰ πίστεως καὶ εὐλαθείας διὰ χειρὸς ἱκτριχῆς εἰς τὸ στόμα καὶ εἰς τὰ ἀπονενεκρωμένα της μέλη (ὡς τοῦ θαύματος) εὐθὺς ἡ ἀφωνία διελύθη, καὶ τὰ ἀκίνητα μέλη ἀνέλαβον τὴν κίνησιν καὶ ἐκίνη ὡς τὸ πρότερον.

Ο ἀνωθεν δάκτυλος τοῦ ἱεροῦ λειψάνου ἐπέμφθη ἀπὸ τὸν τότε ἡγούμενον τῆς μονῆς τῶν στροφάδων εἰς τὴν Ζακύνθον, πρὸς ἀγιασμόν τῆς πατρίδος τοῦ ἁγίου, καὶ παραμυθίαν, καὶ πνευματικὴν ἀγαλλίασιν τῶν συμπολιτῶν του· ἐπειδὴ καὶ ἕνας χριστιανὸς πηγαίνων ἐκεῖ χάριν προσκυνήσεως, καὶ ἀσπαζόμενος τὸ ἅγιον λειψάνον, ἔλυσεν κρυφὰ δι' εὐλάβειάν του ἐκεῖνον τὸν δάκτυλον, διὰ νὰ τὸν πάρῃ μὲτ' αὐτοῦ· ὁ ὁποῖος θέλων νὰ εὐγγησῇ τὸν νάρθηκα, ὅπου ἔκειτο τὸ λειψάνον ἐμποδίζετο ἀοράτως. Ὡστε ὁποῦ βλέπων τὸ θαῦμα, ὠμολόγησε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τοὺς πατέρας τῆς μονῆς· ὅθεν ὁ ἡγούμενος πέρνων τὸν δάκτυλον, τὸν ἔπεμψεν ὡς εἴπομεν, εἰς τὴν Ζακύνθον.

καὶ οὕτως ἔμεινεν ἐλεύθερος ὁ ἀνωθεν προσκυνητής, καὶ ἀνεμποδίστως εὐγγησεν ἀπὸ τὸν νάρθηκα.

Εὑρίσκετο εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Στροφάδων, Μεθόδιος ἱερομόναχος ὁ Παντάλαος ἀπὸ τὸ Ρέθυμνον τῆς Κρήτης, ἀνὴρ σεμνοῦ καὶ ἐναρέτου βίου, ὅστις ἐχρημάτισε μετὰ ταῦτα καὶ ἡγούμενος τῆς μονῆς τούτου (εἰς καιρὸν ὁποῦ ἦτον σκευοφύλαξ τῆς ἐκκλησίας) ἔδωκε τις προσκυνητῆς μίαν λαμπάδα διὰ νὰ τὴν ἀνάψῃ ἔμπροσθεν τοῦ ἁγίου λειψάνου· οὗτος δὲ ἀμελήσας τὸ ἔργον φαίνεται τοῦ κατ' ὄναρ, πῶς ἐμβαίνει εἰς τὸν νάρθηκα τῆς ἐκκλησίας, ὁποῦ ἦτον τὸ τίμιον λειψάνον, ἐστράφη ὁ ἅγιος, καὶ θεωρήσας αὐτὸν μετὰ βλέμμα αὐστηρὸν λέγει του. Σύρε ἀπ' αὐτοῦ ἐξυπνήσας δὲ ὁ ἱερομόναχος ἔντρομος διὰ τὴν ὀργὴν ἐκείνην, στρέφει τὰ ὀμμάτια του καὶ θεωρεῖ τὴν λαμπάδα ὁποῦ ἐκρέματο εἰς μίαν ἀγκυρὴν τοῦ κολλίου του· καὶ παρευθὺς ἠγέρθη τῆς κλίνης, καὶ ἐπῆρε τὴν λαμπάδα μετὰ φόβον, καὶ εὐλάβειαν, καὶ τὴν ἤναψεν ἔμπροσθεν εἰς τὸ ἅγιον λειψάνον ζήτων ταπεινῶς ἀπὸ τὸν ἅγιον τὴν συγχώρησιν τῆς ἀμελείας του· καὶ τὴν ἐπερχομένην νύκτα βλέπει πάλιν τὸν ἅγιον εἰς τὸν ὕπνον του, καὶ ὑψώτας τὴν ἀγίαν του δεξιάν μετ' ἱλαρὸν πρῶσωπον τὸν εὐλόγησε.

Στρεφόμενον τὸ πλοῖον τοῦ μοναστηρίου ἀπὸ τὴν Ζακύνθον, χριστιανὸς τις εὐλαδὴς ὀνόματι Ἀναστάσιος ἔδωκε τῶν πατέρων ὁποῦ ἦτον εἰς αὐτὸ, μίαν ἄλλην λαμπάδα διὰ νὰ τὴν πάρωσιν πρὸς τὸν ἅγιον· καὶ λαβόντες αὐτὴν εἶχε πέσει εἰς τὴν θάλασσαν εἰς τὸ ταξείδιον, χωρὶς νὰ τὴν ἴδωσιν αὐτοί· καὶ φθάνοντες εἰς τὰ Στροφάδα ἀνεζήτησαν τὴν λαμπάδα, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὴν εὑρουν· ὅθεν ὁμογνωμόνως ἐνόμισαν ὅλοι, πῶς νὰ τὴν ἐλησμονήσαν εἰς τὴν Ζακύνθον· ἀλλ' εἰς ὀλίγην ὥραν σύροντες ἐξῶ εἰς τὴν γῆν τὸ πλοῖον, βλέπουν φανερώς τὴν λαμπάδα, ὁπίσω ἀπὸ τὴν προήμνην τοῦ κολλημένην εἰς τὴν κερύναν, ὁποῦ θαυμασίως ἠκολούθη εἰς ὅλον τὸ ταξείδιον ὡς φαίνεται· ὅθεν οἱ πατέρες θεωροῦντες τὸ θαῦμα ἐδόξα-σαν τὸν Θεόν, μεγαλύνοντες τὸν θεράποντα αὐτοῦ θαυματουργὸν Διονύσιον· τὴν δὲ λαμπάδα ἤναψαν κατ' ἔμπροσθεν τοῦ θεοῦ λειψάνου.

Εκεῖ εἰς τὸ ἴδιον μοναστήριον ἔτυχέ τις ἀνθρώπος ξένος, ὅστις ἐφανερῶς ἐνοχλούμενος ἀπὸ πνεῦμα ποιηρὸν καὶ ἀκάθαρτον· τοῦτον βλέποντες οἱ πατέρες δεινῶς βασανιζόμενον, καὶ σπλαγχνισθέντες ἐπ' αὐτόν, ἔλαβον ἑλαιον ἐκ τῆς κανδύλας τοῦ ἁγίου, καὶ χέρισαντες αὐτὸν ἀναγιγνώσκοντες τοὺς ἐξορκισμοὺς τοῦ οὐρανοφάντορος Βασίλειου, ἐλυτρώθη θαυμασίως ὁ δαίμονος, καὶ ἐστράφη ὑγιὴς εἰς τὸν οἶκόν του, ὑμνῶν τὸν Κύριον καὶ εὐχαριστῶν τὸν Θεόν.

Μία ἄλλη σεμνή καὶ εὐλαβὴς γυνὴ εἰς τὴν προειρημένην χώραν Ζακύνθου, Ἀγγελὰ καὶ αὐτὴ τὸ ὄνομά της, μὴ ἔχουσα τέκνον ἀρσενικόν, ἀλλὰ τέσσαρες θυγατέρας, εἶχε θλίψιν μεγάλην· διὰ τοῦτο συνομιλοῦσα συχνάκις μετὰ τινος γυναίκας εὐλαβικὰς συγγενεῖς τοῦ ἁγίου, ἤκουσεν ἀπ' αὐτὰς τὴν θεάρεστον πολιτείαν μετὰ τὴν ὁποίαν ἔζησεν ὁ ἅγιος εἰς τὴν γῆν, καὶ τὰ ἐξάσια θαύματα, ὅπου ζῶν, καὶ μετὰ θάνατον κάμνει εἰς ὅσους μετὰ πίστιν καὶ εὐλάβειαν τὸν ἐπικαλοῦνται εἰς βοήθειαν. Πίστει δὲ ἀδιστακτῶ ὁπλισθεῖσα, καὶ ἔρωτι διακαεῖ πρὸς τὸν ἅγιον τὴν καρδίαν τρωθεῖσα, τὸν ἐπεκαλῆσθη μετὰ θερμὰ δάκρυα νὰ τῆς χαρίσῃ διὰ τῶν πρὸς Θεὸν ἁγίων του πρεσβειῶν ἓνα παιδίον ἀρσενικόν πρὸς παρηγορίαν της· καὶ ἀπὸ ταῖς πολλαῖς φοραῖς ὅπου τοῦ ἐδέετο, θεωρεῖ μίαν νύκτα εἰς τὸν ὕπνον της ἓνα ἀρχιερέα καὶ τῆς λέγει· τί θέλεις ἀπ' ἐμὲ καὶ συχνὰ μετὰ παρκαλεῖς; ἐὰν θέλῃς νὰ ἐπιτύχῃς τὴν ἐπιθυμίαν σου, πέμψε εἰς τὰ Στροφάδια διὰ νὰ λάβῃς ἀπὸ τὸ βότανον τὸ καλούμενον ἀμάρακος, ἤγουν μαγγιουράνα, μετὰ ἑτέρα βότανα τὰ ὅσα εὐρίσκονται ὑπὸ τὸν ἁγίου βήματος τῆς Κυριακῆς ἐκκλησίας· ἐκεῖνα λαμβάνουσα, ποτίσου μετὰ αὐτὰ, καὶ θέλεις ἐγκαστρωθῇ καὶ γεννήσῃς τέκνον ἀρσενικόν κατὰ τὸ ὀρεκτὸν τῆς ψυχῆς σου· καὶ ταῦτα λέγων, τὴν εὐλόγησεν εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ἔγενεν ἄφρακτος. Αὐτὴ δὲ ἐξυπνήσασα, καὶ συλλογιζομένη ποταπὸν νὰ ᾔτο τὸ ὄραμα, εἶπε μετὰ τὸν ἐκυτόν της, ἄλλο δὲν ἤμπορεῖ νὰ εἶναι, παρὰ τοῦ ἱεράρχου Διονυσίου ἡ ἐπίσκεψις, ὅπου πολλαῖς φοραῖς τὸν παρεκάλεσα διὰ τέκνον ἀρσενικόν, καὶ ἔγω· ἐπήκουσε τῆς ταπεινῆς μου δεήσεως, καὶ μάλιστα ὅπου μοῦ ἐνθύμησε τὰ Στροφάδια, ἐκεῖ ὅπου εἶναι τὸ τίμιόν του λείψανον· ὅθεν χωρὶς ἀναβολῆς καίρου ἔστειλεν εἰς τὰ ἄνωθεν Στροφάδια ἓνα της ἀδελφὸν ὀνόματι Γεώργιον, καὶ τῆς ἔφερε μετὰ σπουδὴν καὶ ἐπιμέλειαν ἀπὸ τὰ δηλωθέντα βότανα, τὰ ὅσα μετὰ εὐλάβειαν καὶ μετὰ θερμὴν πίστιν μεταλαμβάνουσα κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ ἁγίου, εἰς ὀλίγον ἐγκαστρώθη καὶ ἐγέννησεν υἱόν, Ἰωάννην ἐπονομαζόμενον εἰς τὸ λουτρὸν τοῦ θεοῦ βαπτίσματος, χαριέστατόν τε καὶ εὐφρέστατον εἰς αἶνον Θεοῦ, καὶ εἰς τιμὴν τοῦ ἱεράρχου αὐτοῦ, ὅπου ἀκριβῶς ἐκπληροῖ τὰς αἰτήσεις τῶν ἐν πίστει αὐτὸν ἐπικαλούντων.

Ἡγουμένευεν εἰς αὐτὴν τὴν μονὴν τῶν στροφάδων Δανιήλ, ἱερομόναχος τὸ ἐπίκλην Γουράτος ἐκ Μαινης, ἀνὴρ σεμνοπρεπής, ὅστις ἐρχομένης μετὰ ταῦτα ἀρχιερεὺς τῆς πατρίδος του· οὗτος ἐδίσταζε πολλά διὰ τὴν ἀγιότητα τοῦ ἱεράρχου Διονυσίου, καὶ πολλάκις ἔλεγε μετὰ τὸν ἐκυτόν του τάχα ὁ Διονύσιος νὰ εὕρισκῃται εἰς τὸν χορὸν τῶν ἁγίων, ὡς ἡμεῖς ἐδῶ τὸν ἔχομεν· τοῦτον τὸν δισταγμὸν καὶ τὴν δυσπιστίαν θέλων ὁ ἐν ἁγίοις θαυμαστὸς Κύριος νὰ διωξῇ ἀπὸ τὴν

διάνοιαν τοῦ ἀποροῦντος ἡγουμένου, τοῦ ἐφάνη μίαν νύκτα κοιμωμένου εἰς τὴν κλίνην του, πῶς νὰ τοῦ ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ καλλίου τοῦ ὁ ἐκκλησιάρχης ζητῶν κατὰ τὴν τάξιν τὸ θέλημα διὰ νὰ σημάνῃ τὸν ὄρθρον· εἰς ὀλίγον ὥραν μετὰ τὸ ἐνύπνιον ἐξύπνησεν ὁ ἡγούμενος καὶ στοχαζόμενος πῶς κατὰ ἀλήθειαν ἔδωκε θέλημα τοῦ ἐκκλησιάρχου, ἐμμέφωτο τρόπον τινὰ τὸν ἐαυτὸν του ὡς φιλόπυον λέγων ὡ καὶ πῶς μετὰ ἐνίκησεν ὁ ὕπνος, καὶ μετὰ ἀποκάρωσεν ὁ ἐχθρὸς· εἶναι τότε ὥρα ὅπου εἶπον τοῦ ἐκκλησιάρχου νὰ σημάνῃ, καὶ οἱ πατέρες θέλουσιν εἶναι συνηγμένοι εἰς τὴν ἐκκλησίαν. καρτεροῦντές μετὰ ἀρχίσουν τὴν ἀκολουθίαν καὶ ἐνδυνάμενος μετὰ σπουδὴν ἐκίνησεν εὐθὺς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ἀλλὰ (ὡς τοῦ παραδόξου θαύματος) φθάσας εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου τοῦ ναοῦ ἡσυχίας ἡ ὁποία εἶναι ἀντικρυ τῆς λάρακος τοῦ τιμίου λειψάνου, βλέπει ὀφθαλμοφανῶς τὸν μακάριον Ἀρχιερέα Διονύσιον ἱστάμενον ὄρθριον ἔξω τῆς λάρακος ἐν μέσῳ δύο ἱερέων, ἐνδεδυμένων ἱεραικῶς στολὰς λευκάς, ἔχων ἀκουσθισμένας τὰς χειρὰς τοῦ ἐπὶ νῶτον εἰς τοὺς ὤμους αὐτῶν, καὶ δύο διακόνους ὁμοίως ἐνδεδυμένους διακονικὰς στολὰς, ἀπὸ τοῦς ὁποίους ὁ ἓνας ἐνέδουε τὸν ἅγιον τὴν ἀρχιερατικὴν στολήν, καὶ ὁ ἄλλος ἱστάμενος εἰς τὴν μεσσηνὴν θύραν τοῦ ναοῦ ἡσυχίας ὅπου εἶναι κατὰ ἀνατολὰς ὡς εἰς ὠρεῖαν πύλην τοῦ βήματος θυμίζων τὸν ἅγιον ἔλεγε τὰ ἀγαλλιάσεται ἡ ψυχὴ σου, καὶ τὰ ἐξῆς. καὶ ὁ ἱερεὺς ὅπου ἔστεικεν εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ ἱεράρχου, βλέπων ἐκτενῶς τὸν ἡγούμενον Δανιήλ, καὶ σείων ὀλίγον τὴν κεφαλὴν του εἶπεν· ἐπληροφόρηθις τὴν ἡσυχίαν ἀμφόχλαις· εἰς τοιαύτην ὑπερβαύμαστον θεωρίαν γενόμενος ἔντρομος, καὶ ἄλλως ἐξ ἄλλου ἀπὸ τὴν ἄμετρον ἐκπλήξιν ὁ ἡγούμενος μετὰ φόβον πολὺν ἐτόρβη εἰς τὰ ὀπίσω ἡρέμα μετὰ γνώμην νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸ ἀνκφέρῃ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς τῆς μονῆς· ἀλλ' εὐχαίνων ἔξω, μεταμελήσας ἐστράφη νὰ ἰδῇ ἀνίσως καὶ ἀκόμη κρατεῖ ἐκείνη ἡ φοβερά ὄρασις, καὶ φθάσας εἰς τὴν ἐμπασίαν τοῦ ναοῦ ἡσυχίας, θεωρεῖ τὸν ἅγιον στρεφόμενον ἀπ' ἐκείνου τοῦ ὀπίσω, καὶ ἐμβήκεν εἰς τὴν ἰδίαν του λάρακα, καὶ εὐθὺς ἐσβύσθησαν αἱ λαμπάδες, καὶ πᾶσα ἡ φωταγωγία γενόμενοι ἅμα ἀφαντοὶ καὶ οἱ δύο ἱερεῖς μετὰ τοὺς διακόνους, ὅπου πρότερον ἐφάνισθησαν. Ὅθεν στρεφόμενος μετὰ ἀνεκδιήγητον τρόμον εἰς τὸ κελίον του, ἔστεικε στοχαζόμενος τὰ ὅσα ὁ Θεὸς τὸν ἡξίωσε νὰ ἴδῃ διὰ νὰ πληροπορηθῇ εἰς τοῦ ἱεράρχου τὴν ἀψευδῆ ἀγιότητα· εἰς ὀλίγον ὥραν ἔπειτα ἔρχεται ὁ ἐκκλησιάρχης κατὰ ἀλήθειαν νὰ τὸν ζητήσῃ θέλημα διὰ νὰ σημάνῃ τὸν ὄρθρον, μετὰ τὸν ὅποιον ὁμοῦ ἐπῆγεν εὐθὺς καὶ ὁ ἡγούμενος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ γινώσκων αὐτὸν ἀνθρώπον θεοσεβῆ καὶ ἐνάρτεον, ἐδιηγῆθη τότε αὐτοῦ μόνου τὴν ὁπτασίαν, ὅστις ἦτο καὶ συμπατριώτης του, καλούμενος Ἰωάννης· καὶ μετὰ ταῦτα μανθάνοντες αὐτὸ καὶ οἱ λοιποὶ πατέρες, ὑπήγον ὅλοι μετὰ τὸν πρεσβύτερον

εἰς τὴν λάρνακα ὅπου εἶναι τὸ πάντῃμον λείψανον, ψάλλοντες καὶ ὑμνοῦντες τὸν ἅγιον με πολλὴν κατάνυξιν, στερεωθέντος κοινῶς περισσώτερον, πῶς δὲ Διονύσιος συνευφραίνεται με τοὺς λοιποὺς τῶν ἁγίων, ὡς ὄντως ἅγιος εἰς τὰ κάλλη τοῦ παραδείσου, καὶ μάλιστα ὁ ῥηθεὶς ἡγούμενος, ὁ ὁποῖος ζητήσας με πᾶσιν ταπεινόφρονα εὐλάβειαν συγγνώμην ἀπὸ τὸν ἅγιον διὰ τὴν προτέραν του δυσπιστίαν, ἔγεινε ἀπὸ τότε μεγαλοφώνως κήρυξ, μὴ παύων ἀπὸ τοῦ νὰ διηγῇται εἰς ὅλους τὴν μεγάλην τοῦ Διονυσίου παρρησίαν καὶ ἀγιότητά.

Τὴν θυμύσιον πολιτείαν καὶ τὰ υπερφυῆ θύματα τοῦ ἱερέως μας Διονυσίου με συντομίαν ὡς ἦτον δυνατὸν ἐδιηγῆμεν εἰς δύο-ξαν Θεοῦ, καὶ εἰς αἶνον τοῦ ἁγίου, καὶ εἰς ὠφέλειαν τῶν ἀκροατῶν καὶ μ' ὅλον ὅτι τὰ θύματα ὅπου ἔκαμε καὶ κἄνκει συνεχῶς εἰς ἐκείνους ὅπου με πίστιν τὸν ἐπικαλοῦνται εἰς βοήθειαν, νὰ εἶναι πάμπολα, ἡμεῖς ὅμως διὰ νὰ φύγωμεν τὴν μακρολογίαν, ἐγράψαμεν τὰ ἐξαιρέτα κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ πάλιν θέλομεν ἀναφέρει πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην τριὰς ἢ τέσσαρα ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα ὅπου κατήμε-ραν ἐνεργεῖ ἕως τοῦ νῦν κατὰ τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ Αὐγουστοῦ μηνὸς εἰς τὴν ὁποίαν λαμπρῶς ἐορτάζομεν τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, ὅθεν κατὰ τὸ παρὸν κάνομεν τέλος τῆς διηγήσεως, εὐχαριστοῦντες ὁλοψύχως τὸν Κύριον τὸν δοξάζοντα τοὺς αὐτὸν δοξάσαντας πρὸς τὸν ὁποῖον ἂς βάνωμεν μεσίτην εἰς κάθε μας χρειάζον-τον τὸν θεὸν μας ἱερέα ὡς ἔχοντα πολλὴν τὴν παρρησίαν, καὶ μετὰ συντετριμμένης καρδίας ἂς ἱκετεύσωμεν αὐτὸν λέγοντες.

Ω πάτερ σεβασμιώτατε ἀρχιερέα τοῦ Χριστοῦ Διονύσιε, πρὸς σὲ στρέφομεν καὶ νοῦν καὶ καρδίαν, καὶ παρακαλούμεν σε μετ' εὐλαβείας καὶ ἐκ βάλους ταπεινότητος, ὁρᾷς τὰς ἱεσείας καὶ ὕμνους ὅπου σοὶ προσφέρωμεν, εἰ καὶ ὑπὸ ἀναξίων ἐξέρχονται χειλέων γενοῦ προστάτης πρὸς Θεόν, καὶ πρέσβυς θερμότατος, εἰς ὅλους ὅπου με πίστιν ἀκριβῆ προστρέχουν εἰς τὴν κραταίαν σου ἀντίληψιν, καὶ πανηγυρίζουν ἐκ πόθου τὴν πανέορτον μνήμην σου· ἐξικρίτως δὲ ἱκετεύομεν σκέπε, καὶ φρουρεῖ τὴν ἡγαπημένην σου πατρίδα Ζάκυνθον, ἐν ἣ τὸ τρισόλιόν σου ἐναπόκειται λείψανον, ἡ ὁποία λαμπροφάνως χαρυσύνως κατὰ χρέος ἐορτάζουσα χορεύει, σκιρτᾷ, καὶ ἀγάλλεται μυστικῶς, εἰς ταύτην τὴν ἐνδοξον ἡμέραν τῆς ἀθανάτου σου μεταστάσεως, ἀπολαμβάνοντες κοινὴν χαρὰν ὅλοι οἱ συμπολιταί σου, ὅσων ὅπου ἡξιώθησαν εἰς τοὺς ἐσχάτους τούτους χρόνους, νὰ ἀποκαθίσουν τοιοῦτον προστάτην, καὶ φύλακα· ἔτι δὲ οὐρανόθεν καὶ τὴν ἐπὶ γῆς θεοσεβὴ ἐπάρχην σου, τὴν ἐν Κυκλάσιν Αἰγίαν ἐπίσκεπτε καὶ βοήθει τῇ μεριτίᾳ σου· πρὸς τούτοις δὲ τὴν βυσιλικὴν καὶ σεβασμιάν

τῶν Στροφάδων Μονὴν διατῆρει, καὶ ἐνδομοιᾷ καὶ εὐκρινεῖ ἀγάπῃ περιφύλλαττε τοὺς ἐν αὐτῇ ὁσῶς ἀσχομένους, παρακαλῶν τὸν πανικτήρμονα Θεὸν με τὰς εὐπροσδέκτους σου ἱεσείας, ἰδὼ μὲν νὰ μὴ λιτρώσῃ ἀπὸ κάθε πονηρὸν συνάντημα ψυχῆς τε καὶ σώματος, μετὰ δὲ τὴν πρόσκαιρον ταύτην, πικρὴν νὰ μὴ κἄν μετόχους τῆς οὐρανίου βασιλείας του, ἥς γένοιτο ἐν Χριστῷ τυχεῖν αἰνῆ.

Ὡδὴ ζ'.

Ἡ κἄνινος Σωτῆρ ἐδρσίζετο.

Χαῖρε Θεοῦ πνύχιον τέμενος, χαῖρε δι' ἧς ἐλύθη παράβασις, χαῖρε βροτῶν τὸ καταρύγιον.

Χαῖρε πικρὰς ἀφθόρου νυμφεύσεως, χαῖρε δι' ἧς ἠνοίχθη Παράδεισος, χαῖρε φαιδρὶν τοῦ ὕψιτου καταγώγιον.

Η τῶν πιστῶν ἐτοίμη βοήθεια, ἄρτι καὶ μοὶ βοήθεια φάνηθι, τῷ ἐκζητοῦντι θερμῶς τὴν σὴν ἀντίληψιν.

Στερέωσον τὸν νοῦν μου τρεπόμενον, τὸν λογισμὸν κλονούμενον ἐδάσσον, ἐν ἀταλεύτῳ με πέτρῃ, τῇ σῇ σκέπῃ μητροπύρηνε.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Λύει αὐχμὸν ταῖς σαῖς παρακλήσεσι, καὶ ὄμβρον καρποφόρον ὁ Κύριος, ἐκπέμπει οὐρανόθεν παραδόξως τῇ τῶν Στροφάδων μονῇ.

Οὐ μόνον ζῶντα μάκαρ σε Κύριος, ἀλλὰ καὶ μετὰ τέλος ἐπλούτησε, θύμασι παμποικίλοις, ὡς πιστὸν αὐτοῦ θερμόποντα.

Πληθὺς ἡ τῶν ἀκριδῶν ἡ φθείρουσα, Στροφάδων τῆς μονῆς τὰ γεννήματα, εὐχῇ σου δραπετεύει, καὶ βυθῷ καταποντίζεται.

Θεοτοκίον.

Οὐ μάχοι τῷ ἀττέρει ἐπόμενοι, σὺν δώροις Περσικοῖς παραγίνονται, ἀνακτα προσκυνῆσαι, τεχνητόμενον Παρθένῳ μητρί.

Ἄλλος. Οἱ παῖδες εὐσεβεῖς συντρῆφντες.

Οὐ παῖδες Ζακυνθίων συνεληθέντες, εὐσεβῶς τιμῶμεν, τὸν ἱερέα τοῦ Χριστοῦ, Διονύσιον τὸν ἐνδοξον, ἐν τῷ μέσῳ ἐκκλησί-ας ἀναμέλποντες ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Στροφάδων οἱ μονῶται ἀθροισθέντες, τὸν σοφὸν διδάσκαλον νῦν ἀνυμνήσατε, φειδῶς Διονύσιον γεραίροντες, καὶ κυκλοῦντες τὴν αὐτοῦ τιμίαν λάρνακα, Σαῖνος τὸ θεῖον ἀσπάσθητε αἰσίως.

Δόξα.

Γεραίρει θαυμασίως σὺν Ζηκύνθῳ καὶ Στροφῶσιν Αἰγίνα ποιμένα θεῶν ἀγαθόν, σὲ πλουτίσκα πανάριστε, καὶ συμφώνως ἅμα πᾶσαι ἀναμέλπουσιν, ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καὶ νῦν.

Εγγὺς μὲν σωτηρίας ὁ καιρὸς γενέσθαι, δεῦτε σπεύτωμεν, προθύμως ἅπαντες ἰδεῖν, νηπιᾶζοντα τὸν Κύριον, γαλουχούμενον τροφῇ παρθενομήτορι, διὰ τὴν πάντων βροτῶν ἐλευθερίαν.

Καταβασία.

Οἱ παῖδες εὐσεβεῖς συντραφέντες, δυσεβοῦς προσταγματος καταφρονήσαντες, πυρὸς ἀπειλὴν οὐκ ἐπτοήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ἐστῶτες, ἑψάλλον, ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ ἡ.

Ὅν φρίττουσιν ἄγγελοι καὶ πᾶσαι στρατιαί.

Τιμώμεν ἄσμεσι συμφώνως οἱ πιστοὶ, τὴν στάμνον τὴν πάγην χρυσόν, καὶ θεῖον κιβωτόν, βοῶντες ἀπαύστως, χερμοσύνης αὐτῇ, χαῖρε προστασία τοῦ κόσμου Θεοτόκε.

Ανάστησον κείμενον εἰς βῆλη με κεικῶν, τοὺς νῦν πολεμοῦντάς με πολεμήσον ἐχθρούς, τρωθέντα ἀτόποις ἡδοναῖς τὴν ψυχὴν, ἀγνὴ μὴ περιδῆς ἀλλ' οἰκτεῖρον καὶ σῶσον.

Ηλιθιοὶ θεόθυμπε ὀνόματος τοῦ σοῦ, εὐφραίνει τὴν φρένα μου, ἡδύνει μου τὸν νοῦν, ψυχὴν ἀγαθῇ καὶ τὸ σῶμα πτεροῖ, αὐτῇ γὰρ κενυῶμαι καὶ ζῶ καὶ πνέω κόρη.

Μαρία πανύμνητε, ἀγγέλων ἡ χαρὰ, βροτῶν ἡ ἀνάκλησις ἐλπίς χριστιανῶν, χαρὰς αἰωνίου κατὰξίωσον, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Υμνοῦντές σε ἅγιε ζεοῦσθαι τὴν ψυχῇ, κινδύνων ἀπάλλαξον παντοίων σαῖς λιταῖς, βραβεύων τοῖς πᾶσιν ἐν τῷ βίῳ τῷ νῦν, τὰ πρός σωτηρίαν αἰτήματα, τρισμακάρε.

Λευχεόμενος θύτας μὲν, ἐδόκει Δανιὴλ, ὄραν παριστάναι σοὶ καθ' ὅσον ἐναργῶς, ὅθεν ἀδιστακτῶ ὁμολογεῖ φθογγεῖ, ἁγίον σε εἶναι Διονύσιε Μάκαρ.

Ορθὸν ἐν ὁράματι σὲ πάτερ τις γυνή, αὐτῇ τέξιν φάσκοντα, υἱὸν ὡς ἐλκεῖται ἡγήσασθαι ἡτὶς συλλαβοῦσα ταχὺ, ἄρσεν τέκνον τίττει ὡς ἡ ἐπαγγελία.

Θεοτακίον

Υἱὸν μήτηρ ἀνάνδρος ἐγγίζει τοῦ τεκεῖν, καὶ μάχοι πορεύονται, ἐκ χώρας τῶν Περσῶν, αὐτὸν προσκυνήσκει ὡς Θεὸν τοῦ παντός, εἰ καὶ βρωτοθέντα, ὁρῶσιν ἐν σπηλαίῳ.

Ἄλλος. Θύματος ὑπερφυῖς ἡ δροσοδόλος.

Ρήματα χρηστά ἐκ θεοῦ στόματός σου, πάντες ἡκούον τοῦ σοῦ ποιμνίου, ἡδὴ δὲ ἐρύθμιζον θεαρέτως σὴ διδασκίᾳ τῷ Θεῷ ἐπαρεστούντες ὡς τὴν δυνατόν, διὰ ἀγαλλόμενοι ἐδόξαζον τὸν σοφὸν αὐτοῖς ποιμένα δωρητάμενον, ἐν ἀρχιερεῦσι Διονύσιον μέγα.

Αἰγίνα πλουτήσασα μὲν ἐν τῷ βίῳ, νῦν δοξάζει σε καὶ μετὰ πότμον, ποιμὴν γὰρ ἀπόλεκτος προεχειρίσει ἐν αὐτῇ ἐκλεκτός, δὲ καὶ Θεῷ προσφιλέστατος, διὸ γηθυσύνως σκιρτᾷ κρᾶζουσα, σοῦ τιμωμένων πάντες τὴν πάνσεπτον, καὶ δεσμεθὰ σου μνημόνευσε σὺν δούλων.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα Υἱόν καὶ ἅγιον πνεῦμα.

Εἰδὲν ἐναργῶς πόλις ἐν Ζηκύνθῳ, τῆς πανάγνου τὸν ἄλλον βίον, Ἀναφωνητρίας μὲν ἡ ἐν ἕρεσιν ὑψηλοῖς καὶ ἐκέρυξε τεράστια μέγιστα τὰ σὰ ἀνθ' ὧν ἐορτάζει τὴν μετὰστασιν, εὐλογίαν αἰτοῦσα τὴν σὴν σεβάσμιε, πέμψαι οὐρανόνθεν τοῖς ἐν αὐτῇ οἰκοῦσιν.

Καὶ νῦν.

Ρύπον τῆς δεινῆς πρόπαλαι ἀμαρτίας, ἡδὴ ἔρχεται Χριστὸς καθάρσι, μάχοι δὲ συνέρχονται δῶρα φέρειν ἐκ τῶν Περσῶν, καὶ ὁρῶντες τὴν παρθένον προσκυνοῦσιν αὐτὴν εἰς τὴν ἀτενίζοντες κραυγάζουσαι, χαῖρε γένους γηγενῶν κόρη διάσωμα, σὲ ὑμνολογοῦσιν αἱ γενεαὶ νῦν πᾶσαι.

Καταβασία.

Θύματος ὑπερφυῖς ἡ δροσοδόλος, ἐξεικόνισε κέκλιμος τύπον οὐ γὰρ οὐς ἐδέξατο φλεγει νέους ὡς οὐδὲ πῦρ, τῆς θεότητος παρθένου, τὴν ὑπέδου νηδὺν, διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμείψωμεν, εὐλογητῶ ἡ κτήσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦται εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'.

Τὴν ζωοδόχον πηγὴν τὴν ἀέναν.

Χαῖρε αὐτῇ μυστικῇ ἐπιδείξασα τὴν λαμπροφύρον ἡμέραν τοῖς σύμπασι, χαῖρε θεῶν σκηνώμα τοῦ Θεοῦ πανάμωμε, τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς χαῖρε κυρία, χαῖρε παρθένων τὸ περιδοζὸν καύχημα.

Τὴν εὐθαλῆ καὶ κατὰκαρπον ἀμπελον ὕμνοις πιστοὶ κατὰτέψωμεν λέγοντες, χαίροις ἡ βλαστήσασα βότρυν ὠριότατον, τὸν κατευφραίνοντα πάντων τὰς καρδίας, καὶ τῆς κακίας τὴν μέθην ἐξαίροντα,

Θράσος καὶ τόξα καὶ δόρατα σύντριψον, καὶ τὴν ἰσχὺν παντελῶς ἐξερπύσῃς, καὶ εἰς τέλος ὄλεσον, Παναγίκα δεσποινε, τῶν ἀλαζόνων ἐχθρῶν, τῶν μὴ τιμώντων, καὶ προσκυνοῦντων τὴν θείαν εἰκόνα σου.

Σὺ μου ἐλπίς ἀκατέσχευτος πόντης, σύ μου καὶ πῶς καὶ παράκλησις, Δέσποινε, σύ μου καὶ ἀντίληψις, σύ μου καὶ ζωὴ καὶ σωτηρία, σύ μου ψυχὴ καὶ τοῦ σώματος φύλαγμα.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Κλέος Ζακύνθου σοφὴ Διονύσιε φρουρεῖν ἡμᾶς μὴ ἐλλείπῃ ἀπήμονας, ταῖς πρὸς τὸν δεσπότην σου ἱεραῖς δεήσεσιν ἐκ πάσης νόσου κακώσεως καὶ βλάβης, σὲ γὰρ προστάτην θερμὸν πεπλουτήκαμεν.

Ρήματι σὺ ἅλιε, ὑπακούσcentes, πληθὺν ἰχθύων εὐθὺς ἐσαγήνευσαν, καὶ ὁρῶντες ἔφριζαν πῶς καὶ φύσις ἄλογος, τῷ σὺ ὑπέεισε κελεύσματι διόπερ δούλον Θεοῦ σε ἐπέγνωσαν γνήσιον.

Πάντων βροτῶν ἐμυτὸν οἶδα χεῖρονα, καὶ γὰρ αἰσχροῦς τὴν ζωὴν ἐδαπάνησας, ὅθεν μοι, τολμήσαντι ὕμνους προσεῖχαι σοι, σύγγνωθι πάτερ καὶ δίδου σοῖς πρὸς βίαις καλῶς βιώσαι, ζωῆς τὸ ὀδόποιον.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ πατρὸς μὲν ἀμήτορα πέλοντα, δίχα πατρὸς ἢ παρθένου ἐπείγεται, τοῦ τεκεῖν ὡς νήπιον, οὐδὲρ τὴν γενέθλιον ἡμέραν πάντες εὐζώμεθα προθύμως, ἀξιοθῆναι ἰδεῖν, ἄγνωτος ὄμματα.

Ἄλλος. Μυστήριον ξένον ὁρῶ καὶ παράδοξον.

Εώρακε, θαῦμα φρικτὸν ὁ διάκονος Δανιὴλ, ἱεράτικα, ὕμνον ἐν τῇ ὁδῷ μὴ ὑγράναι σου πάντως θεόφρων, διὸ ἐκπλαγείς Θεὸν ἐδόξασας, τρανῶς ἐπὶ γῆς, σὲ θαυμαστώσαντα αἰοῖδιμε.

Ισαγγελον, βίον ἐν γῇ μὲν ἐξήστησας, οὐρανὸν δὲ ἔφθασας, ἔσθαι παρεστηκὼς σὺν ἀγγέλοις, τῇ θείᾳ Τριάδι τὰ νῦν ἀναμειλοῦς τὸν τρισάχιον ὕμνον ἀγγελικῶς φαιδρῶς ἐκεῖ συναυλιζόμενος.

Δόξα.

Εφύμνιον, δέξαι κλινὴ Διονύσιε, ὕμνητοῦ ὕμνησαντος, θείας σου ἀρετας, ἐκ βαθέων, καὶ πρὸς θεοῦ πάτερ, Χριστὸν τὸν δοξάζαντά σε Κύριον, ἐμὲ ἀγαγεῖν, εἰς βασιλείαν τὴν οὐράνιον.

Καὶ νῦν.

Παναρχοντε, κόρη υἱὸν μὲν ἡ μέλλουσα, ἐκτεκεῖν θεάνθρωπον, γένους τοῦ ἐξ Ἀδὰμ τὸν Σωτῆρα, σὺν τῷ ἱεράρχῃ, οὐ μνήμην τὴν ἐτήσιον γεραίρομεν πιστοὶ εὐτεβῶς, εἰς ἡμῶν σωτηρίαν ἱκέτευε.

Καταβασία.

Μυστήριον ξένον ὁρῶ καὶ παράδοξον, οὐρανὸν τὸ σπῆλαιον θρόνον χερουβικὸν τὴν Παρθένον, τὴν φάτνην χωρίον ἐν ᾧ ἀνεκλήθη ὁ ἀχώρητος Χριστὸς ὁ Θεός, ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Η Ζάκυνθος καὶ Αἴγινα, καὶ ἡ Στροφάδων ἀπασα, ὁμήγουρ μοναζόντων, ἀξίως ἀνευφημοῦσι τὸν θεὸν Διονύσιον, κλεινὸν κοινὸν ὑπερμαχόν, φωστῆρα τὸν ἐκλάμποντα θαυματουργίαις τοῖς πᾶσι, θερμῶς αὐτὸν καλουμένους.

Ἔτερον ὅμοιον.

Αγάπη σὲ ἀνύψωσεν, εἰς ἐφετῶν ἀκρότατον, καὶ τῷ Θεῷ ἐνωθέντα δοξάζει σε εἰς αἰῶνα, ὅθεν ἀγάπης ἀγαλμα, ἡ ἐκκλησία μέλπει σε πάνσεπτε Διονύσιε, καὶ κόσμος ἀνακηρύττει σὲ μεγαλύνων ἀπαύστως.

Προεόρτιον ὅμοιον.

Η Οἰκουμένη χόρευε, ἀκουτισθεῖσα σύμπασα, δόξασον μετ' ἀγγέλων, καὶ ἀρχαγγέλων ποιμένων, Θεὸν τὸν τεχνητόμενον, ἐν Βηθλεὲμ ὡς νήπιον, δι' οἶκτον πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἐπλασε κατ' εἰκόνα, καὶ ἐγερεῖ πεπτωκότα.

Εἰς τοὺς αἰῶνας ἰστώμεν Στιχ. δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυρι.

Κατὰ χρέος συνέλθωμεν, τῆς Ζακύνθου ἔγκονοι, ἐορτὴν πανίερην ἐορτάζοντες, πνευματικῶς ἀγαλλόμενοι, ὡς ἀφθαρτον ἀσυλον, εὐσεβεῖας θησαυρὸν, κεκτημένοι πολυτίμον, ἐν πατρίδι γῇ, διὸ ὕμνους προπέμψωμεν κυρίῳ, τῷ ἡμῖν δωρησαμένῳ πλοῦτον πολυὺν ὀλβον ἄνωθεν.

Θησαυρὸς ὃν κεκτημέθα, Διονύσιε πέφυκε, τῆς Ζακύνθου βλάστημα ἱερώτατον, διὸ συμφώνως Ζακύνθιοι αὐτῷ ἐκδοήσωμεν χαῖρες δόξα καὶ τιμὴ, τῆς πατρίδος πολύδοξος, Διονύσιε, χαῖρες στήριγμα στέφος εὐπατρίδων χαῖρες σκέπη ὀρθοδόξων, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου.

Τῆς Αἰγίνης τὸ ποίμνιον, ἐμπιστεύθης θεόληπτε, καὶ καλῶς ἐποίμανας, θείῳ πνεύματι, διὸ ποιμένα θεάριστον, σὲ γνοὺς πιστῶν σύλλογος, πανδημεῖ Αἰγινητῶν, νῦν φαιδρῶς ἐορτάζει σου, τὸ μνημόσυνον, καὶ ἡμῖν ἐπαλλήλως συγχωρεῖς, τοῖς γεραίρουσιν ἐκ πόθου, τὴν σεβασμίαν σου κοίμησιν.

Εντολῶν τοῦ Κυρίου σου, τῇ κυρίᾳ ἐλάμπρυνας, τὴν ἀγάπην

ἔργοις σου καὶ γὰρ κτείνοντα, σοῦ τὸν αὐτάδελφον ἀδελφόν, ἐνόμισας ἄκακε, παροῶν τὸ ἑαυτοῦ, ἀνομώτατον ἔγκλημα, μᾶλλον δευμένως, σωτηρίας τὴν τρίβον ἐκδιδάσκων, φιλανθρώπως τὰ πρὸς χρεῖν, αὐτῷ παρέσχες μακάρει.

Δόξ. Ἦχος πλ. δ'.

Εορτὴν χαρμόσυνον ἐορτάζει σήμερον Ζήκουντος, ὃ φιλόδοτοι, ἱεράρχου κεινοῦ μνήμην τελοῦσιν, Διονυσίου τοῦ ἐξ αὐτῆς ἀνατείλαντος· καὶ συγκαλεῖται τὰς φίλας πόλεις καὶ νήσους τὰς γείτονας, Κεφαλληνίαν καὶ Κέρκυραν· τὴν μὲν ὡς ἐν ταῖς ἄλλοις οἷς κέκτεται Σπυρίδων αὐχρῶσιν τὸν πολυθαύμαστον, τὴν δὲ ὡς τὸν θαυματουργὸν πλουτοῦσα νέον Γεράσιμον, συνευφρανθῆναι πνευματικῶς καὶ πανηγυρίσαι θεοπροπῶς· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ψάλλοντες εἴπομεν, ὁ ἐν ἁγίοις θαυμαστός Κύριος, ταῖς αὐτῶν ἱερασίαις, τὰ ἐπὶ γῆς τῶν ὁρθόδοξων συστήματα, ἐκ παντοίων κινδύνων λύτρωσαι, καὶ τῆς οὐρανίου σου βασιλείας ἀξίωσον ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Βηθλεὲμ ἐτοιμάζου, εὐτρεπιζέσθω ἡ φάτις, τὸ σπήλαιον δέχεσθω ἡ ἀλήθεια ἦλθεν ἡ σικὴ παρέδραμε, καὶ Θεὸς ἀνθρώποις ἐκ παρθένου πεφανέρωται, μορφωθείς τὸ καθ' ἡμᾶς, καὶ θεώσας τὸ πρόσλημα· διὸ Ἀδὰμ ἀνανεοῦται σὺν τῇ Εὐῃ κρίζοντες ἐπὶ γῆς εὐδοκίᾳ ἐπεφάνη, σώσει τὸ γένος ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ τυπικὰ καὶ ἐκ τοῦ κανόνος τοῦ ἁγίου

Ὡδὴ γ' καὶ ζ'.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον εἰς ἱεράρχην.

Κοινωνικὸν εἰς μνημόσυνον.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις τῆς Ζακύνθου γόνος λαμπρός, πρόεδρος Αἰγίνης, καὶ Στροφάδων μέγας φρουρός, χαίροις ἐκκλησιαστικῶς φωστὴρ νεὸς τρισμάκαρ ἀρχιερέων κλέος ὦ Διονύσιε.

Ἔτερον.

Μένων ἐν ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ, ἔμεινας θεόφρων καὶ σὺν κτείναντα ἀδελφόν, ἐνθέως ἐρείσω, τῇ πρὸς Θεὸν ἀγάπῃ, διὸ Χριστῷ συγχαίροις νῦν Διονύσιε.

Ἔτερον.

Χαίροις τῆς Ζακύνθου θεῖος βλαστός, καὶ μονῆς Στροφάδων, ὁ ἀκείμητος ὀφθαλμός, χαίροις τῆς Αἰγίνης ὁ μέγας ἀντιλήπτωρ, ἀρχιυπὸν ἡ δόξα, ὦ Διονύσιε.

ΤΕΛΟΣ

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ιζ'. Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης τοῦ θαυματουργοῦ.

Στιχ.

Ἐχει μὲν ἐν γῇ σῶμα Διονυσίου.

Νέος πόλος δὲ τοῦ δε τὴν ψυχὴν ἔρει.

Ἐδόμηται τε δεκάτη θύνη Διονύσιος ὁ κλεινός.

Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ἁγίου.

Αξιόδακρυτος εἶνε ἡ πλάνη εἰς τὴν ὁποῖαν πλανᾶται ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος, ξεπεσμένος διὰ τὴν παράβασιν ἀπὸ τὴν πρώτην του δόξαν καὶ ἀθανάτην, εἰς τὸν θάνατον καὶ φθορὰν, διωγμένος ἀπὸ τὴν ἰδίαν του πατρίδα καὶ οὐράνιον μακαριότητα, εἰς τὴν καὶ λάδα ταύτην τοῦ κλαυθμῶνος, δηλονότι ἐκ τοῦ ψεύδους καὶ προσκαίρου τοῦ του κόσμου τὰς ἀλθιότητας· δὲν κλαίει τοιαύτην ἐξορίαν δυστυχιστήτην, ἀλλὰ προσηλωμένος ἐκ τοῦ κόσμου τὸ μάταιον, ἀληθευόντα τελείως τὰς πρώτας τιμὰς του καὶ ἀγαθὰ, καὶ ὡτὰν νὰ μὴ εἴη νοῦν, δὲν ψηφῇ ὁλοτελεσται τοιοῦτον χαϊνὸν, ἀλλὰ χαίρεται εἰς τῇ· ἐξορίας τὴν δυστυχίαν καὶ βάσανα, καὶ ὡς ἄλογον ζῶν ἀφίνει νὰ σύρηται εἰς τὰς ὁρέξεις τῆς ἰδίας του ἐπιθυμίας ἀπὸ τὰ παθὰ τόσον ὅπου κατὰ τὴν προφητικὴν φωνὴν ἀπαρξυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὠλοιώθη αὐτοῖς. Δὲν ἐμαρτυρήθη ὅμως εἰς τοιαύτην δυστυχισμένην πλάνην ὁ σήμερον πρὸ ἡμῶν ἐορταζόμενος ἅγιος, ὁ λαμπρὸς τὸ σῶμα καὶ λαμπρότερος τὴν ψυχὴν, ὁ θαυμαστός οὗτος λέγω πατήρ ἡμῶν Διονύσιος· ἐπεὶ καὶ ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας, ἀπ' αὐτὰ δηλαδὴ τῆς ζωῆς τὰ προοίμια, ἔφθασε καὶ ἐκατάλαβε τὴν ἐλεεινὴν ἀφροσύνην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ τὸ ἐπιζήμιον τῶν κοσμικῶν ἡδονῶν, τὰς ὁποίας καταφρονήσας με γενναϊότητα, ἠθέλησε νὰ μείνῃ γυμνὸς ἀπὸ κάθε τρυφῆν, πλοῦτον, δόξαν, καὶ ἀνάπαυσιν, ὅπου τοῦ ἔταξεν ὁ κόσμος, καὶ ἡ μεγαλειότης τοῦ γένους του· καὶ οὕτω ἐλαφρὸς ἀπὸ τόσα βάρη, ἐπιτέρωσεν εἰς μοναχὴν τὴν δούλευσιν τοῦ Θεοῦ, τὸν νοῦν, τὴν ἔφειν, καὶ τὸν ἔρωτα τῆς ψυχῆς του, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ πάλιν με τοιοῦτον τρόπον τὴν ἀρχαίαν του δόξαν, τὴν ἀθανάσιαν, καὶ θεῖαν τρυφὴν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐξέπεσε με τὸν προπατόρα μας Ἀδὰμ. Καὶ μολονότι νὰ τοῦ ἡγέρθη ἰσχυρότατος πόλεμος ἀπὸ τοῦς τρεῖς θανατηφόρους ἐχθροὺς τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ τὴν σάρκα λέγω, τὸν κόσμον καὶ τὸν Διάβολον, διὰ νὰ τὸν αἰχμαλωτίσῃ καὶ αὐτὸν εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ ἀγάπην τους· αὐτὸς μ' ὅλον τοῦτο ἀνδρείως, καὶ ἡγωνίσθη κατ' αὐτῶν τόσον, ὅπου τέλος πάντων, ἐδείξεν ἀνωφελεῖ· καὶ νεκρὰς ὄλως τὰς πολεμικὰς ἐνέδρας καὶ ἐπαναστάσεις, ὅπου καθ' ἐλάχιστην ἡγείρον ἐκιντῖον του. Ὅθεν καὶ ὁ πᾶν ἄρχατος Κύριος τὸν ἐ-

δόξασε θυμασώς και ζῶντα και μετά θάνατον· Χαρίζοντάς του τήν ἀτελεύτητον αὐτοῦ δόξαν και μακαριότητα και ἀφθαρτον· κάμνοντας προσέτι τὸ πανέντιμον αὐτοῦ σῶμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐνεργοῦνται ἀκαταπαύστως εἰς τοὺς μετ' εὐλαθείας και πίστεως ἐπικαλουμένους αὐτὸν ἐξαίτια τερατουργήματα, τὰ ὁποῖα νὰ διηγηθῇ τινὰς, ὅλα καταλεπτῶς, εἶνε ἀδύνατον· ὅμως διὰ δόξαν τοῦ ἱεράρχου μας και προστάτου Διονυσίου και διὰ τήν κοινὴν ὠφέλειαν, θέλω διηγηθῇ ὅσα εἶναι τῆς δυνάμεως μου και ἀκούσατε.

Γεννᾶται ὁ θαυμασιος αὐτος ἱεράρχης εἰς τὴν περίφημον Ζάκυνθον, ἀπὸ τοὺς εὐγενεστέρους, πλουσιωτέρους και ἐνδοξότερους ἀρχοντας τῆς αὐτῆς πόλεως. Ὁ πατήρ του Μώκιος ὠνομάζετο τῷ γένει Σηκοῦρος, και ἡ μήτηρ του Πκυλίνα, ἀπὸ τῶ ἐλλαμπρότατον γένος τῶν Βαλβίων ἀρχόντων τῆς γαληνοτάτης ἀριστοκρατίας τῶν Ἑνετῶν. Βύθιος ὁποῦ ἀπεγαλακτίσθη, και ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν δεκτικὴν μαθήσεως, ἐδόθη ἀπὸ τοὺς γονεῖς του εἰς θεοσεβεῖς και σοφοὺς διδασκάλους, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους διδασκόμενος ὄχι μόνον τὰ γράμματα, ἀλλὰ και τὰ καλὰ και θεάρεστα ἦθη, ὡς εὐρυῆς ὁποῦ ἦτον εἰς τὸν νοῦν, ἐμαθεν εἰς ὀλίγου καιροῦ διχστημα τὰ ὅσα ἦσαν ἀρκετὰ νὰ τοῦ φωτίσουν τὴν διάνοιαν, διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν πλάνην τοῦ κόσμου, τοῦ προσκαίρου βίου τὴν ματαιότητα, και τῆς ψυχῆς τὴν ἀθανασίαν. Καὶ ἐπειδὴ ἐπρόκοπτε καθημερινῶς εἰς πράξεις ἐναρέτους, και θεοσεβείαν, ἔκρινε μὲ τὸν ἐκυτόν του τὰ γίνῃ στρατιώτης τοῦ ἐπουρανίου βασιλέως Θεοῦ, καθωπλισμένος μὲ τὸν θώρακα τῆς ἀκραιφνοῦς πίστεως, και τὴν πανοπλίαν τῶν θεαρέστων του ἔργων, διὰ νὰ δυνηθῇ, νικῶντας τοὺς τρεῖς θανατηφόρους ἐχθροὺς, νὰ ἀξιώθῃ νὰ ἀπολαύσῃ ὡς νικητῆς τροπαιοῦχος τὸν ἀμάραντινον τῆς δόξης στέφανον. Ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ κοσμικαὶ φροντίδες, και ὁ πολυάρχχος θόρυβος τῶν βιωτικῶν πραγμάτων τοῦ ἐμπόδιζον τὸν τρόπον, διὰ νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν τὸν θεοφιλῆ του σκοπὸν, και ἔνθεον ἔρωτα, ἀπεφάσισε νὰ μακρύνῃ ἀπὸ τὰς συγγύεις και ταραχὰς τοῦ κόσμου, διὰ νὰ ἡμπορῇ ἀταράχως νὰ φαντάζηται τὰ οὐράνια, και νὰ λατρεύσῃ ὁλοψύχως τὸν ποιητὴν του και σωτῆρα Θεόν. Κρίνοντας λοιπὸν, κατὰ τὸν ἀπόστολον Παῦλον, τὰ πάντα ὡς σκύβαλα, πᾶσαν ἀπόλαυσιν τῆς παρούσης ζωῆς γενναίως κατεφρόνησε γονέων ἀγάπην, πλούτου ὄγκον, γένους περιφάνειαν, ἀξιώματων τιμὰς και δόξας, και πᾶσαν ἄλλην σαρκὸς ἀρέσκειαν, και ἡδυπάθειαν, και φεύγοντας ἀπὸ τὴν πατρίδα του ὡς ἀετὸς ὑπόπτερος, ἐδραμεν ὡς εἰς καλιὰν ψυχρωτῆριον, εἰς τὴν Στροφάδων βασιλικὴν μονὴν κειμένην κατέναντι τῆς Ζακύνθου πρὸς τὸ νότιον μέρος, μακρὰν ἀπ' αὐτῆς ἕως μίλια τεσσαράκοντα, και σθάνοντάς ἐκεῖ γεμέτος, ἀπὸ πνευματικὴν εὐπροσύνην ἀπὸ ἑκκαμὲ τὴν δικ-

τεταγμένην δοκιμὴν κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μοναχικῆς διακρίσεως, ἐνεδύθη ἀπὸ τὸν ἡγουμένον τῆς μονῆς τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα και ἐτελειώθη καλόγηρος. Ἀγχιὰ νέος εἰς τὴν ἡλικίαν, ὅμως ὑπερέβαινε εἰς τὰς ἀρετὰς και τοὺς πλέον γέροντας και ἐνκράτους πατέρας τῆς σεβασμίας ἐκείνης μονῆς. Ἀγρόπνυ τὸ περισσότερον τῆς νυκτὸς τὸν ὁποῖον καιρὸν ἐξοδιάζεν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πνευματικῶν βιβλίων, και εἰς ὕμνους και δοξολογίας πρὸς τὸν Θεόν. Τῆς περὶ τὰς συμπληθεῖς ὁρέξεις ἐγκλιναγώγει, και ἐκαταδάμαζε μὲ πολυήμερους νηστείας, και στοχαζόμενος τὴν οὐτέκνότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἐνίκα τὸν δαίμονα τῆς ὑπερηφάνιας μετ' ἄκρην ταπεινώσιν· και μολοντί κατήγετο ἀπὸ ἐκλαμπρότατον γένος, ἐστοχάζετο ὅμως τὸν ἐκυτόν του ἐτελέστερον ἀπ' ὅλους και ἀνκισιώτερον. Διὰ τὰ ὁποῖα και οἱ πικτέρες ὅλοι τῆς μονῆς τὸν εἶχον ὡς κανόνα τῶν ἀρετῶν και εἰκόνα τῆς οσιότητος, και ἐπασχε καθ' ἑνας ἀπ' αὐτοὺς νὰ τὸν μιμῆται, ὅσον τὸ κατὰ δόναμιν. Δοκιμασθεὶς ἀπὸ τοὺς προσετώτας ἀνεβιβάσθη κατὰ βαθμὸν εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης διὰ νὰ προσφέρῃ ἱλαστηρίους εὐχὰς και ἀγεμέτους θυσίους πρὸς τὸν Θεόν ὡς ὁ πάλαι Μελχισεδεκ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου· ἐπιθυμῶν μετὰ ταῦτα νὰ προσκυνήσῃ τοὺς ἁγίους τόπους τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἔκρινε μὲ θέλημα τῆς ἀδελφότητος νὰ περάσῃ εἰς τὰς κυκλάδας νήσους, ἡγοῦν εἰς τὰ δωδεκάνησα, διὰ νὰ εὕρῃ μὲ εὐκολίαν ἐκεῖ κανένα πλοῖον, νὰ ταξιδεύσῃ πρὸς τοὺς ῥηθέντας ἁγίους τόπους, κατὰ τὴν ἐρεσιν τῆς καρδίας του. Ὅθεν περιερχόμενος τὰς νήσους ἐκείνας και ζητῶν εὐκαιρίαν πλοίου, διὰ νὰ τελειώσῃ τὸν σκοπὸν του, ἀπέρσσε και εἰς τὰς Ἀθήνας, και ἐκεῖ κατὰ τὴν ἐκκλιν τῆς ἱερατικῆς πολιτείας, ἡθέλησε νὰ προσκυνήσῃ τὴν μητρόπολιν τοῦ τόπου, ὁ ὁποῖος ἔχων ἀκουστὴν τὴν καλὴν φήμην τοῦ Διονυσίου· τὸν ἐπαρχικῆσε νὰ λάβῃ τὴν ἐπιστάσιαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Αἰγίνης, ὁποῦ ἦτον τότε χηρεύουσα· αὐτὸς δὲ ὡς ταπεινὸς και μέτριος ἐπροφασίζετο λέγων, πῶς δὲν ἦτον ἄξιος τοιοῦτου ἐπιχειρήματος, νὰ δεχθῇ τόσην φροντίδα ψυχῶν ἐπάνω του. Ἀλλ' ὁ σοφὸς και συνετὸς μητροπολίτης, ὁποῦ δι' ἀκοῆς εἶχε τὰς ἀρετὰς τοῦ Διονυσίου, και ἀπὸ τὸ σεμνοπρεπὲς του εἶδος ἐθεοκρινέτο εἰς τὴν ἀψευδῆ φήμην, ὁποῦ τὸν εἶχε προκεκηρυγμένον, τὸν ἐβίασε τόσον ὁποῦ τὸν ἔλαμψε και ἐσυγκατέβη, διὰ νὰ μὴ φανῇ παρήκοος εἰς τὰ τοῦ ἀρχιερέως προστάγματα· τότε ἀναφέρων δι' ἐπιστολικὸν γράμματος, και φανερώων εἰς τὸν κλῆρον και λαὸν τῆς Αἰγίνης ὁ ἄνωθεν Ἀθηνῶν πρόεδρος τὴν ἀξιοτητα τοιοῦτου ὑποκειμένου, και πῶς βικαίως τὸν ἔκαμψε μὲ πολλὰς παρακλήσεις και πνευματικὰς παρακινήσεις, και ἔνευσε νὰ δεχθῇ τὴν αὐτὴν ἐπιστάσιαν, ὅλοι ὁμογνώμονες και μὲ κοινὴν ψῆφον τὸν ἐξελέξαν διὰ ποιμένα τοὺς και διδάσκαλον, δόξάζοντες και εὐχαριστοῦντες τὸν Θεόν, ὁποῦ τοὺς προύνοησεν, πέμπων

πρὸς αὐτοὺς διὰ κυβερνήτην καὶ ὁδηγόν, τοιοῦτον ἄνδρα θεοσεβῆ τε καὶ ἅγιον. Ἐχειροτονήθη λοιπὸν κατὰ τὴν τάξιν μὲ ἐκδοσιν τῆς με γάλης ἐκκλησιαστικῆς ἀπὸ τὸν αὐτὸν μητροπολίτην, Αἰγίνης ἀρχιεπίσκοπος. Πόση χάρη νὰ ἔγινε τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς ὅλους τοὺς Αἰγινίτας, κάθε εὐσεβὴς ἂς στοχασθῇ· ἐμπιστευθεὶς τοιοῦτοτρόπως τὴν ἐπιστάσιν τοῦ λογικοῦ ἐκείνου ποιμνίου, δὲν ἔπαυε καθημερινῶς νὰ τὸ διδάσκη μὲ νοουθεσίαις, μὲ ἱερὰ λόγους, καὶ μὲ ψυχοφελῆ παρὰδείγματα· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ φήμη πανταχοῦ τὸν ἐκήρυττε, καὶ ὡς μηχανήτης τὸν σῖδηρον, ἔσυρνε ὅλους πρὸς τοῦ λόγου του, διὰ νὰ ἀκούσῃ τὰ μελιβρύτια του καὶ θεόσοφα λόγια, ὑπερὸν ἀπὸ ἱκανὸν χρόνον τῆς διοικητικῆς ἐφοδότης, μήπως καὶ ὁ τῶν ἀνθρώπων ἔπαινος, ὅπου εἰς τόσον τὸν ὕψωνε, τὸν κρημνήσῃ εἰς τὴν φάργγα τῆς κενοδοξίας, καὶ ἐμελέτησε νὰ κάμῃ τοῦ θρόνου παρτίτησιν. Ὅθεν ἀφίπων διάδοχον ἄξιον εἰς τὸν θρόνον του ἐτοιμάσθη νὰ ἐπιστρέφῃ πρὸς τὴν ποθητὴν του πατρίδα Ζάκυνθον· τότε εὐλογῶν τὸ ποιμνίον του καὶ παρακαλῶν τὸν Κύριον νὰ τὸ διαφυλάττῃ ἀβλαβὸν, ἀπὸ ὁρσῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ νὰ τοῦ χαρίσῃ ὅλα τὰ καταθύμια, ἀφῆκεν εἰς ὅλους κοινῶς θλίψιν ὑπέμετρον· φθάνων λοιπὸν εἰς τὴν ἡγαπημένην του πατρίδα, ἐπίσημος διὰ τοῦ ἀρχιερατικοῦ χαρακτήρος, ἀνεκδιήγητον τὴν χαρὰν ἔλαβον ὅλοι οἱ συμπατριῶται τοῦ σεβόμενου αὐτὸν ὡς νοσητὸν ἥλιον τῆς ἀγιουσύνης, διότι εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτον χηρεύουσα ἡ ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Ζακύνθου, εἰς τὸ 1589, ἐτάχθη ὁ ἀρχιερεὺς Διονύσιος μὲ γράμμα Πατριρχικὸν νὰ κυβερνήσῃ τὴν ἐπαρχίαν ἐκείνην ἐπιτροπικῶς ἕως νὰ γίνῃ ἡ νέα ψῆφος ὡς καὶ ἐγένετο, Πατριρχεύοντος, τότε τοῦ αὐτοῦ Πατριάρχου Ἱερουσαλὴμ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὅχι μὲ ὀρεξίν του, ἀλλὰ δι' εὐχαρίστησιν τῶν συμπατριωτῶν του, ὅπου τόσον τὸν παρεκάλεσαν, καὶ διὰ νὰ δειχθῇ εὐπειθὴς εἰς τὸ Πατριαρχικὸν πρόσταγμα, ἐδέχθη πρὸς καιρὸν τὴν ἐπιστάσιν τῆς ἀνωθεν ἐπαρχίας· εὐθὺς ὅπου ἔγενεν ἡ ψῆφος εἰς ἕτερον πρόσωπον, δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ διαμείνῃ συναναστρεφόμενος εἰς τὴν κοσμικὴν πολιτείαν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε τὴν ἀδελφὴν νὰ συνευρίσκηται νοεῶς μὲ τὸν ποιητὴν του Θεοῦ, καὶ νὰ λεπτύνῃ τὸν νοῦν του μὲ τὴν πνευματικὴν μελέτην καὶ θεϊκὴν κατανοήσιν. Ἔχων ἤδη πρὸ χρόνων δέκα τόπον ἐπιτηδίων ἐτοιμασμένον διὰ νὰ ἡσυχάσῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του εἰς τοποθεσίαν πολλὰ ἀρμόδιον εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται φιοδομημένον τὸ περιβόητον μοναστήριον τῆς ὑπερχίας Θεοτόκου, ἐπονομαζομένης Ἀναφωνητρίας, μακρὰν ἀπὸ τὴν χώραν Ζακύνθου μίλια σχεδὸν εἴκοσι κείμενον ἐπάνω εἰς τὰ ὑψηλότερα ὄρη τῆς αὐτῆς νήσου πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος. Τοῦτο τὸ εὐχγὲς μοναστήριον ἐξουσιάζεται ὡς κλητορικὸν δικαίον, ἔχουν τοὺς πατρὸνά του, κατὰ τὴν τῶν Δατίνων φωνήν, ἀπὸ τὴν γαληνοτάτην αὐθεντίαν τῶν Ἑνετῶν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχε λάβῃ πρὸ και-

ρῷ ὁ Διονύσιος διὰ κατοικίαν του ἡσυχαστικὴν ὡς καθὼς ἀνέβη μὲ τὸ κορμὶ ὑψηλὰ ὁ Διονύσιος πορευόμενος εἰς τὰ ὑψηλάτα ὄρη ἐκεῖνα, τοιοῦτοτρόπως ὕψωσε καὶ τὸ νοῦν ὅλως διόλου εἰς τὰ οὐράνια, δὲν ἐραντάζετο ἄλλο παρὰ μόνον τὸ ἀσύγκριτον κάλλος τῆς τρισηλίου θεότητος, καὶ τόσον ἐλέπτυνε τὴν ψυχὴν του μὲ τὰς νοεράς θεωρίας ὅπου ἤμπορῶ σχεδὸν νὰ εἰπῶ, πῶς ἔγινεν ὅλως οὐράνιος· ἀφίω νὰ διηγῶμαι τὰς παθοκτόνους νηστείας, τὰς νυχθημέρους προσευγὰς, τὰς χαλεπὰς καὶ σωματοτιμωσιακὰς χαμευνίας (διότι ἔχων τὴν κλίνην του κατασκευασμένην μὲ πέτρας ἀγγελωτάς καὶ εἰς τὸ φαινόμενον εὐτρεπισμένην μὲ γλαφυρὰ σκεπάσματα, δὲν ἔστεργεν, ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας του νὰ ἐμβαίῃ εἰς τὸ κελλεῖόν του διὰ νὰ μὴ φανερωθῇ ἡ ἀρετὴ του αὕτη, ἀλλὰ μόνος κατὰ μόνος τὴν κλίνην του ἐκυβερνᾷ) δὲν λέγω τὴν ἀσχύλαστον ἐλεημοσύνην, διὰ τῆς ὁποίας ἐφαίνετο μία βούσις ἀένναος, ὅπου ἐπότιζε δαψιλῶς τοὺς διψασμένους πένητας, ἔχων συνήθειαν κάθε χρόνον πρὸς τὸ ἅγιον πάσχα τῆς λαμπροφύρου τοῦ Κυρίου ἀναστάσεως, νὰ πέμπῃ μίαν μεγάλην βάρκαν τοῦ μοναστηρίου εἰς τὴν χώραν φορτωμένην ἀπὸ σιτάρι, ὄσπρια, εἰρίαι, καὶ ἄλλα βρώσιμα μὲ καλογήρους τῆς μονῆς νὰ τὰ διαμοιράζουσιν εἰς πτωχοὺς κρυφίως κατὰ τὴν παραγγελίαν του. Σιωπῶ τὰς λοιπὰς του ἀρετάς, μὲ τὰς ὁποίας ὅλας ὡς καρποφόρον δένδρον ἐφαίνετο φορτωμένος ὁ Διονύσιος ὄντως ἄγγελος, σαρκοφύρος, καὶ ἀνθρώπος ἀγγελόφρων κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἐγνωρίζετο, ἐνούθετα καθημέραν διδάσκων τοὺς πατέρας τῆς μονῆς ὅχι μόνον μὲ τὸν λόγον, ἀλλὰ περισσότερον μὲ τὸ καλὸν τοῦ παρόδειγμα, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ ὄντως ἀληθὴς καὶ πατρικὴ διδασκαλία, καθὼς διδάσκει καὶ ἡ γραφὴ λέγουσα, ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν· τοὺς παρεκίνει νὰ φυλάττουν ἀπαρалаάτως τὰς τάξεις, καὶ ἦθη τῆς μοναδικῆς πολιτείας, καὶ νὰ μὴ τολμήσουν ποτέ νὰ παρέβουν καμμίαν ἀπὸ τὰς ὑποσχέσεις ὅπου ἔκαμαν, ὅπου τὸ ἀγγελικὸν ἐνεδύθησαν σχῆμα· ἀνάμεσα εἰς τὸ πολυάριθμον τῶν ἀρετῶν ὅπου τὸν ἐστόλιζον, πλέον ἀφ' ὅλας ἔλαμπεν ἡ θεώνυμος ἐκείνη ὅπου ῥίζα καὶ θεμέλιον πασῶν τῶν ἀρετῶν ὀνομάζεται ἡ κατὰ Θεὸν ἀγάπη καὶ πρὸς τὸν πλησίον· ἡ ὁποία τόσον ἦτον ῥιζομένη εἰς τὴν καρδίαν του λέγω, τοῦ πλησίον, ὅπου ὑπερέβη καὶ αὐτοὺς τοὺς ὅρους τῆς φύσεως, καὶ ἀκούσατε παρκαλῶ μὲ προσοχὴν καὶ εὐλάβειαν νὰ θυμιάσῃτε.

Ἀνθρώπος τις πάντολμος καὶ οὐθάδης, μὲ χεῖραν παμμίαρον ἀπεφάτισε νὰ φονεύσῃ Κωνσταντῖνον τὸν γνήσιον καὶ ἡγαπημένον ἀδελφὸν τοῦ ἁγίου, ὑποκείμενον ἀξιώτατον καὶ περίβλεπτον τῆς πατρὶδος ἀρχοντα. Οὗτος ἀφοῦ ἔπραξε τοιαύτην μακροφρονίαν, φροῦμενος τὴν δύναμιν τῶν συγγενῶν τοῦ φονευθέντος, ἔφυγε διὰ νὰ γλυ-

τῶν τὴν ζωὴν του, εἰς τόπους ἐρήμους καὶ ἀβύσσους· τέλος πάντων (δὲν ἤξεύρω ἢ κατὰ τύχην ἢ κατὰ οἰκονομίαν μᾶλλον θεϊκῇ, διὰ τὴν φανερωθῆναι ἢ μεγάλῃ καὶ παρὰ δόξαν ἀρετῇ τοῦ ἁγίου), ἐξέπυσεν εἰς τὸ παλαιότερον Μοναστήριον τῆς Θεοτόκου Ἀναφωνητρίας, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἅγιος ἡγουμένους· καὶ μὴ γνωρίζων ὅτι ὁ ἡγούμενος ἦτον ἀδελφὸς τοῦ φρονεθέντος, ὅλος ἐντρομος, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον ὡς μισποθαμένος, μὲ δάκρυα γονατιστὸς πίπτει εἰς τὰ πόδια τοῦ ἁγίου, καὶ τὸν παρκαλεῖ νὰ ἤθελε κάμῃ ἔλεος εἰς αὐτὸν νὰ τὸν φυλάξῃ εἰς τόπον ἀπόκρυφον· βλέπων αὐτὸν ὁ ἅγιος τοιαύτης λογῆς τρομασμένον, τὴν ἐρωτᾷ νὰ εἰπῇ τὸ αἴτιον τοῦ τοιούτου φόβου· καὶ ἀκούων παρ' αὐτοῦ πῶς ἐφυγεν ἀπὸ τὸν θυμὸν τῶν ἀρχόντων ὅπου ἐπήγαγον ζετοῦντες νὰ τὸν εὗρουν καὶ θανατώσουν, διότι εἶχε φονεύσῃ ἕνα ἀπὸ αὐτὸ τὸ γένος ὀνομαζόμενον Κωνσταντῖον· αἰνῶν ἐδῶ τὸν καθ' ἕνα ἀκραστὴν νὰ στοχασθῇ πόσον πόνον νὰ ἐγροίκεσεν ὁ ἅγιος εἰς τὴν καρδίαν κατὰ φύσιν εἰς τοιοῦτον θλιβερόν καὶ πικρότατον μῆνυμα, μὴ ἔχων μάλιστα ἄλλον ἀδελφόν· ἡλλοῦν ἢ ὅψις τοῦ προσώπου του, τὰ φιλάδελφα δάκρυα ὡς ἀπὸ δύο θαλασσῶν βούρσας εὐθὺς ἀπὸ τὰ ὀμμάτια του ἔδραμον, καὶ μὲ βχθύτατον στεναγμὸν εἶπεν· ὦ ἄνθρωπε, καὶ τί σοῦ ἐπαίσειν ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἀρχοντας, καὶ τὸν ἐθανάτωσεν ἀδικῶν; τὴν ὥρην ἀνθρώπου ἐβιάζετο ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἀγάπην τῆς ἀδελφότητος νὰ κάμῃ ἐκδίκησιν, ἀλλὰ προτιμῶν τὴν θεϊκὴν ἐντολήν, ὅπου προστάζει νὰ ἀγαθοποιῶμεν τοὺς κακοποιοῦντας, ὅχι μόνον δὲν ἐκακοποίησεν ἐκεῖνον τὸν πύσης τιμωρίας καὶ παιδεύσεως ἄξιον, ἀλλὰ μιμούμενος ἐκτενῶς τὴν ἀνεξικακίαν τοῦ δεσπότου μας Χριστοῦ, ὅπου διὰ τοὺς ἰδίους του σταυρωτάς παρεκάλει τὸν ἄχραντόν του πατέρα, ἐπῆρε τὸν φονέα ἐκεῖνον, καὶ μὲ παρηγορητικὰ λόγια θαρρύνων αὐτόν, τὸν ἔκρυψεν εἰς τόπον ἀπόκρυφον, φιλεύων αὐτόν μετὰ σὺν φιλοφροσύνῃ καὶ σπλάγχνος, ὥστε, νὰ ἦτον ὅχι ἐχθρὸς, ἀλλ' εὐεργέτης τοῦ.

Εἰς ὀλίγη ὥρην διέστημα, ἰδοὺ καὶ φθάνουν πολλοὶ ἀπὸ τῶν συγγενῶν τοῦ ἁγίου δορυαῖτοι, ἰδρωμένοι ἀπὸ τὸν κόπον τῆς μακρᾶς ὁδοπορίας, καὶ ἀπὸ τῆ ἀμετρον λύπην σχεδὸν μισαποθαμένοι, συντροφιασμένοι μὲ πλῆθος ἀνθρώπων κακοπλισμένων· τοὺς ὁποίους βλέπων ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη πῶς δὲν ἤξεύρει τίποτε, καὶ μόνον τοὺς ἐρωτᾷ νὰ εἰπῶν τὴν αἰτίαν τοῦ ἐρχομοῦ των, καὶ πολλὰς αὐτῶν θύβας αὐτὴν μετὰ πολλῶν δακρύων τοῦ ἐφανέρωσαν τὴν ἐλεεινὴν τραγωδίαν καὶ πόνον τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐρωτῶντες αὐτὸν ἀκόμη, ἂν εἶδε νὰ ἐπέρασεν ἀπ' ἐκεῖ ὁ φονεὺς, τὸν ὅποιον ἐπήγαγον γυρεύοντας διὰ τὴν τοῦ πάτρων τὴν ζωὴν καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἰδίαν ζωὴν ἐστέρησε τὸν ἡγαπημένον του ἀδελφὸν Κωνσταντῖνον. Ἐκλυπεν ὁ ἅγιος, ἐθρήνησεν ὁμοῦ μετὰ τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀδελ-

φοῦ τοῦ τὸν θάνατον, καὶ διὰ τὰ τοὺς κάμῃ νὰ μισεύσουν ἀπ' ἐκεῖ τὸ ὀγλιγοῦτερον διὰ νὰ εὕρῃ ἀδείαν νὰ γλυτώσῃ τὸν ἐλεεινὸν ἐκεῖνον φονέα, ὅπου εἶχε κρυμμένον, τοὺς εὐχαλεν ἐκέλευεν μὲ συμβουλευτικὰ λόγια, στέλλων αὐτοὺς τάχα πρὸς ἀκριβῆ εξέτασιν τοῦ φονέως· θύεν καὶ ἐπέτυχε τῆς γνώμης του· διότι παρευθὺς ὅπου ἐμάκρυναν ἀπ' ἐκεῖ οἱ συγγενεῖς του, νοουθετῶν αὐτὸν μετὰ τὴν τοῦ φανερώσεως, πῶς ἦτον ἀδελφὸς τοῦ φρονεθέντος ὑπ' αὐτοῦ, καὶ πνευματικῶς ἐρμηνεύων αὐτόν, τὸν ἐδιόρθωσε, συγχωρῶν αὐτοῦ τὸ ἁμάρτημα, καὶ τότε συντροφιαζὼν αὐτόν ἕως εἰς τὴν παραθαλάσσιον ὅπου ἦτον σιμὰ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ μοναστηρίου, καὶ δίδων αὐτῷ τὰ πρὸς χρεῖαν διὰ ζωστροφίαν του, καὶ ταξίδι, εἰς ἄλλην χώραν διὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν ζωὴν του, τὸν ἐπεμψεν.

Ὡς ἀρετὴ! ὦ ἔργον ὑπερφύε! ὦ κατόρθωμα ὑπὲρ ἀνθρώπων! τὸ ὅποιον ἀκούοντες ὅχι μόνον θαυμάζουν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ οὐράνιοι ἄγγελοι βέβαια ἐξεπλάγησαν· διὸ καὶ ὁ πλουτοδότης Θεὸς εἰς ἀνταμοιβὴν τοιαύτης χριστομιμήτου ἀρετῆς, τὸν ἐπλούτισε μὲ ὑπερφυῶν θαυμαρτυρημάτων χαρίσματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θέλομεν εἰπῇ μερικὰ.

Βουλόμενος ὁ ἅγιος μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τὸ ἁγιωθεν μοναστήριον τῆς Ἀναφωνητρίας εἰς τὴν χώραν διὰ ὑπόθεσιν του, εἶπε τοῦ διακόνου τοῦ Δανιὴλ, (ὁ ὅποιος ἦτον ἀπὸ τὰ Τρίκαλα τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἀνετράφη καὶ ἐχειροτονήθη ἀπὸ τὸν ἅγιον, τὸν ὅποιον ὡς ἐμπιστευμένον εἶχε πάντοτε εἰς τὴν συνοδίαν του)· ἐτοιμασοῦ Δανιὴλ, νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν χώραν· ἐκεῖνος τοῦ ἀπεκρίθη· Δέσποτα πανιερώτατε, ὁ καιρὸς εἶναι πρὸς βροχὴν· ὁ δὲ ἅγιος τοῦ λέγει, ὡς κινήσωμεν εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ μὴ βάνης ἐμπόδιον· καὶ λοιπὸν πορευόμενοι δὲν ἦσαν μακρὰν ἀπὸ τὸ μοναστήριον, ὅπου ἤρχισεν ἡ βροχὴ· λέγει ὁ διάκονος, Δέσποτά μου, δὲν τὸ εἶπον ἐγὼ πῶς βρέχει; κάλλιον εἶναι νὰ γυρίσωμεν ὀπίσω, διὰ τὴν βροχὴν ὅσον καὶ περισσεύει· αὐτὸς δὲ ὁ ὄντως ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ τοῦ εἶπεν, ὡς πηγαίνωμεν ἐμπρὸς καὶ δὲν παθίνομεν τίποτε· καὶ ὅσον ἐπέρνα ἡ ὥρα, τόσον ἐπλήθυνεν ἡ βροχὴ· Ἀλλ' ὦ τὸν θαυμάτων σου Κύριε! μ' ὅλον ὅτι καὶ τόσον περισσὴ νὰ ἦτο ἡ βροχὴ, ὅμως οὔτε εἰς τοῦ ἀρχιερέως, οὔτε εἰς τοῦ διακόνου τὰ βόδια παντελῶς ἡγήγισεν· καὶ φθάνοντας παρεμπρὸς εἰς ἕνα πολὺρρουν ποταμὸν, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἦτον ἀνάγκη νὰ περάσουν, καὶ βλέποντες τὸν πλημμυρημένον ἀπὸ τὴν μεγάλην βροχὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἀπορῶν ὁ διάκονος λέγει πρὸς τὸν ἅγιον· καὶ τώρα Δέσποτά μου, πῶς ἔχομεν νὰ περάσωμεν τὸν ποταμὸν τοῦτον; τότε ὁ ἅγιος βαρταλῶς τοῦ ἀπεκρίθη· ἀκολουθεῖ μοι ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ μὴ δυστάξεις ὁλότελα· ὑπάρχον λοιπὸν ὁ διάκονος ἠκολούθει, καὶ

σιμώνοντας ἐκεῖ (ὃ παραδόξου τερατουργίας) ἐστάθη τὸ ρεύμα τοῦ ποταμοῦ ἀκίνητον, εἰς ἓνα καὶ ἄλλο μέρος ὑψούμενον, ὥστε ὁποῦ ἐπέ-
ρασαν καὶ οἱ δύο χωρὶς ποσὼς νὰ βραχῶσι τὰ ποδιὰ τῶν τότε
βλέπων ὁ ἅγιος τὸν διάκονον ἐκκληττομενον εἰς τὰ ἐξαίτια ταῦτα
τερατουργήματα, τοῦ ἔδωκεν ἐπιτίμιον νὰ μὴν ἤθελε φανερώσῃ
ζῶντος τοῦ ἁγίου τὰ ὅσα εἶδεν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἁγίου
κρίνων διὰ ἀμαρτήματα ὁ διάκονος νὰ κρατῇ κεκαυμένα τοιαῦτα
ὑπερρυτῇ θαυμασία, τὰ ἐφανέρωσεν εἰλικρινῶς διὰ νὰ δοξάζεται
ὁ Θεός.

Εὐαίσθητος ὁ ἅγιος εἰς τὴν χώραν, ἔτυχε νὰ ἀνοίξουν ἓνα τά-
φον εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Νικολάου τῶν ξενων, οὕτω καλούμενον,
διότι ἐκεῖ ἐνταφίζονται οἱ ξένοι, ὅστις εἶναι καὶ ἡ ἐπισκοπὴ τῆς
αὐτῆς χώρας Ζακύνθου, διὰ νὰ ἐνταφιάσουν ἄλλο λείψανον ἀποθα-
μένου. Ἐκεῖ εὗρηκαν ἓνα κορμὶ γυναικὸς, ὁποῦ πρὸ καιροῦ ἦτον
ἀποθνήσκον, καὶ ἦτον ἄλυτον μὲ τὰ ῥοῦχά του, διότι ἀπέθανε μὲ
δεσμὸν ἀφορισμοῦ ἡ ταλκίπωρος· ἐπῆγον οἱ συγγενεῖς τῆς καὶ ἐπρό-
σπεσον εἰς τὰ πόδια τοῦ ἁγίου παρκαλοῦντες αὐτὸν μὲ δάκρυα
νὰ ἤθελεν ὑπάγῃ εἰς τὸ ἀνωθεν ναὸν τῆς ἐπισκοπῆς νὰ διαβάτῃ εὐ-
χὴν συγχωρητικὴν εἰς ἐκεῖνο τὸ δεδεμένον σῶμα, ἵσως καὶ ὁ Κύριος
ἤθελεν εἰσακούσῃ τὴν δέησίν του. Σπλαγχνισθεὶς ὁ ἅγιος τὰ δά-
κρυά των, ὑπῆγεν εἰς τὸν αὐτὸν ναὸν νύκτα βαθεῖαν, ἔχων, εἰς τὴν
συνοδὴν του τὸν ἀνωθεν διάκονόν του καὶ τὸν ἐφημέριον τοῦ αὐτοῦ
ναοῦ, καὶ θεωρήσας τὸ πρᾶγμα, προστάσσει νὰ εὐγάλουν ἔξω ἀπὸ
τὸν τάφον τὸ πτώμα ἐκεῖνο, καὶ νὰ τὸ στήσουν ὀρθὸν ὡς ὁλόκληρον
ὁποῦ ἦτον, εἰς ἓνα στασίδι τῆς ἐκκλησίας· τότε φορέσας τὸ ἐπιτρα-
χήλιόν του, καὶ τὸ ὠμοφόριον, καὶ κλίνας τὰ γόνατα, καὶ ὦραν
πολλὴν προσευχόμενος, ἔδεδετο τοῦ Θεοῦ μὲ θερμὰ δάκρυα, νὰ λύσῃ
ἀπὸ τὸν δεσμὸν τοῦ ἀφορισμοῦ τὸ ἄλυτον ἐκεῖνο πτώμα· καὶ δια-
βάζον τὴν συγχωρητικὴν εὐχὴν εἰς αὐτὸ, ὥσπερ νὰ ἦτον ἐμψυχωμέ-
νον τὸ ἄπνον ἐκεῖνο σῶμα κλίνας τὴν κεφαλὴν μὲ σχῆμα προσκυ-
νήσεως πρὸς τὸν ἅγιον, ἵσως δι' εὐχαριστίαν τῆς μεγάλης χάριτος
ὁποῦ ἔλαβεν ἔπεσε κατὰ γῆς, καὶ διελύθη παντελῶς εἰς χῶμα καὶ
κόκκαλα· ὡς δὲ ταπεινῶρων καὶ τῆς κενῆς δόξης ἀλλότριος ὁποῦ
ἦτον ὁ ἅγιος, ἔβαλε καὶ εἰς τοῦτο ἐπιτίμιον πρὸς τοὺς ἐκεῖ παρε-
στῶτας νὰ μὴ φανερώσουν ζῶντός του τὸ γεγονός· παρόμοιον θαῦ-
μα ἔκαμε καὶ εἰς ἕτερον ἀνδρὸς ἀφορισμένου λείψανον εἰς ἓν χω-
ρίον τῆς αὐτῆς νήσου Ζακύνθου καλούμενον Καταστάρι.

Αρχὼν τις ἐπίσημος καὶ πλούσιος ἀπὸ τὸ γένος του, προσεκά-
λεσε τὸν ἅγιον μὲν φορὰν μὲ συνοδίαν καὶ ἄλλων προσώπων χρησί-
μων ἱερωμένων τε καὶ λαϊκῶν νὰ ὑπάγουν εἰς περιδιάθεσιν διὰ θα-

λάσσης μὲ τὰ δίκτυα, εἰς τόπον παραθαλάσσιον πρὸς τὸ βόρειον ν μέ-
ρος τῆς αὐτῆς νήσου καλούμενον κοινῶς Βύθι, ἐκεῖ ὁποῦ εὐρίσκεται
ἓνα μοναστήριον ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας Τριάδος· καὶ ἐμβαλόντες εἰς
τὸ πλοῖον οἱ καλεσμένοι μὲ τὸν καλέσαντα, ἤρχισαν παρευθὺς κατὰ
τὴν δεισιδαιμυιὰ τους πλάνην οἱ ἄγροικοι ἐκεῖνοι καὶ ἀδιάκριτοι ψα-
ράδες νὰ γογγύζουν ἀποσκεπαστικὰ ἐναντίον τῶν ἱερωμένων ἐκείνων
προσώπων (ὡς ἔχει συνήθειαν νὰ κάνῃ ὁ τοιοῦτος μωρὸς λαὸς καὶ ἀ-
παιδευτος) πιστεύοντες οἱ ἀνόητοι καὶ κακόπιστοι, πῶς ἔταν ἔδωκε
ἐκκλησιαστικὸν ἄνθρωπον, δὲν προκόπτει τὸ ἔργον τους τὴν ἡμέραν
ἐκείνην, ἀλλὰ μάλλον ζημιώνεται, τὸ ὅποῖον πολλὰ φορεῖ παρα-
χωρεῖ ὁ Θεός καὶ συμβαίνει διὰ τὴν κακοπιστίαν τους καὶ προπέ-
τειαν· φθάσαντες λοιπὸν μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὸ Βύθι, τὸν διορισμένον
τόπον, καὶ ἐξεληθόντες ἔξω εἰς τὴν γῆν, ὑπῆγον εἰς τὸ ῥηθὲν μοναστή-
ριον, διὰ νὰ ἀναπαυθοῦν καὶ ἐτοιμάσουν τὰ ἀνγκαλὰ· οἱ δὲ ψαράδες
κατὰ τὴν προσταγὴν τοῦ ἄρχοντος τοῦ καλέσαντος, ὑπῆγον νὰ ψα-
ρέψουν ῥίπτοντες τὰ δίκτυα, καὶ στρεφόμενοι εἰς ὦραν ἱκανὴν κενοί,
καὶ ἄμειροι διόλου ἀπὸ ψάρια, ἐβάρυνον περισσότερον οἱ θηριογνώμο-
νες, αὐξάνοντες τὸν γογγυσμὸν κατὰ τῶν ἱερωμένων τῆς συνοδίας ἐ-
κείνης, ὅθεν ὁ ἄρχων ἐκεῖνος, ὁποῦ τοὺς ἐκάλεσε πρὸς ἀναψυχὴν, εἰδεί-
χθη περίλυπος εἰς τοιαύτην κακὴν τύχην βλέπων αὐτὸν ὁ ἅγιος, καὶ
ζητῶν νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς λύπης του, ὁ ἄρχων τοῦ τὴν εἶπεν
ἁπλῶς, προσθετὼν περιπλέον, πῶς τὸ βάρβαρον ἐκεῖνο γένος τῶν ψα-
ράδων ἔχουν τόσην κακοδοξίαν ἐναντίον τῶν ῥατοφῶρων προσώπων, ὅ-
ταν πηγάζουν εἰς ἐργασίαν, ὥστε ὁποῦ ἂν ὑπαντήσουν κανένα μεί-
ερατικὸν ἔνδυμα, εὐθὺς ἀσύνεται λέγουσιν, πῶς δὲν ἐπιτυχίαν ἀμὴ ἀ-
στοχεῖ τὸ ἔργον τους· καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὴν φανίσταί τους, ὅτι
διὰ νὰ εἶναι εἰς τὴν συνοδίαν ταύτην πρόσωπα ἱερωμένα, ἔλαβον
τοιαύτην ἀστοχίαν εἰς τὴν ψυχικὴν τους. Ὁ ἅγιος λυπούμενος διὰ τὴν
ἀθυμίαν τοῦ ἄρχοντος, μάλλον δὲ σκανδαλιζόμενος εἰς τὴν σφαλερὰν
γνώμην τῶν ἀπαιδευτῶν ψαράδων, προστάσσει νὰ φέρουν τὰ δίκτυα
ἔξω εἰς τὴν γῆν, καὶ βάνων ἐπιτραχήλιον, καὶ ἀναγνώσας εὐχὴν ἐπ'
αὐτά, τὰ εὐλόγησεν, ὁμοῦ δὲ καὶ αὐτοὺς, ἔπειτα τοὺς εἶπεν· ὑπάγετε
εἰς τὸν δεῖνα τόπον τῆς θαλάσσης (δείχνων εἰς αὐτοὺς δακτυλοειδῶς
τὸν τόπον) καὶ ἐκεῖ ῥίψατε τὰ δίκτυα, καὶ θέλατε πιάσει ψάρια πολ-
λὰ κατὰ τὴν χρείαν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν σας· αὐτοὶ δὲ εἶπον· Δέσπο-
τά μου, ἡμεῖς πηγαίνομεν μὲ τὴν ἀγίαν σου εὐχὴν νὰ σῶς δουλεύω-
μεν σήμερον ἀλλὰ ὁ τόπος ὁποῦ μᾶς δείχνης, δὲν εἶναι ψαρότοπος,
ἔτι ἐκεῖ ποτε ψάρι δὲν ἐπιάσαμεν· ἀλλὰ ἡμεῖς ἡξυρόμεν τὰ κακὰ τό-
πια ἔδω τῶν ψαριῶν, καὶ θέλομεν ῥίψει τὰ δίκτυα ὅπου μᾶς φανῇ
κάλλιον· Ὁ ἄρχιερεὺς θεωρῶν τὴν προπέτη τους ἀντιλογίαν λέγει τους
ἐπιτιμητικῶς· θέλω κατὰ πάντα τρόπον νὰ τὰ ῥίψετε ἐκεῖ ὁποῦ ἐγώ

σας λέγω· λέγει και ὁ ἄρχων ὡς γίνη τὸ θέλημα τοῦ ἀρχιερέως, και μὴ ἀντιστάτετε εἰς τὸ πρὸς ταγματά του· κατὰ τοῦτο ὑπῆγον και στανικῶς ἀμὴ κατὰ τὴν γνώμην τους ἀπειλισμένοι, και ῥίπτοντες τὰ δίκτυα εἰς τὸν προσταγμένον τόπον, ἐπίασαν τόσον πλῆθος πολυειδῶν ὁπαρίων, ὅπου μετὰ βίας ἠμπόρεσαν νὰ τὰ σύρουν, και βάλουν εἰς τὸ πλοῖον, τότε ἔλθαμβοι γενόμενοι, εὐθὺς μετέβαλον τὴν ἀπιστίαν εἰς πίστιν, και στρεφόμενοι εἰς τὴν γῆν φέροντες τὴν ἄγραν τῶν ψαρίων ὡς βραβεῖον τοῦ θαύματος, ἔδραμον μὲ φόβον ἑμοῦ και χαρὰν, και πίπτοντες εἰς τὰ πόδια τοῦ ἁγίου, ὡμολόγουν μεγαλοφῶνως τὸ σφάγμα τους, ζητοῦντες τὴν εὐλογίαν του· ὁ δὲ πρῶτος και θεῶς ἀνὴρ συγχωρῶν αὐτοὺς και εὐλογήσας, τοὺς ἐνούθετσε νὰ σέβωνται τὸ ἱερατικὸν σχῆμα, και νὰ διώχνουν ἀπὸ τὴν διάνοιάν τους τὰς ψυχοβλαβεῖς δεισιδαιμονίας.

Οχι μόνον τῆς θαυματουργίας τὸ χρίσμα ἔλαβεν, ὁ ἅγιος ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀλλ' ἀκόμη και διορατικὸν εἰς τὸ νὰ γνωρίζῃ τ' ἀπόκρυφα ἀμαρτήματα, ὡς καθὼς ἐφάνη εἰς τινὰ ἱερομόναχον ὅπου ὑπῆγε χάριν ἐξομολογήσεως πρὸς αὐτόν. Οὗτος ἦτον ἱερεὺς Ζακύνθιος ὀνομαζόμενος Παγκράτιος, τὴν γονικὴν ἐπωνυμίαν Ἀρβαντάκης, ὁ ὅποιος ἀκούων τὰς ἀρετὰς τοῦ ἁγίου, τὰ θαυμαστά του κατορθώματα και τὴν εἰσαγγελοῦν πολιτείαν, ὑπῆγε μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ ἐξομολογηθῇ εἰς αὐτόν, και τελειώσας τὴν ἐξομολόγησίν του, τὸν ἠρώτησε ὁ ἅγιος ἂν ἐνθυμῆτε τίποτε ἄλλο νὰ τοῦ εἰπῇ· και αὐτὸς ἀποκριθεὶς τοῦ εἶπε, πῶς δὲν ἐνθυμᾶται· λέγει του ὁ ἅγιος· ἰδὲ καλὰ τέκνον μου, μήπως δι' ἀμελείαν σου ἔφυγε κἀνένα ἀμαρτήμα ἀπὸ τὴν μνήμην και μείνης ἀδιόρθωτος· ὅθεν στάσου ὀλίγον, συλλογίσου μὲ τὸν ἐξυτὸν σου ἂν τύχῃ νὰ ἐνθυμῆθῃς κἀνένα ἄλλο πταίσιμον, ὅπου νὰ ἐπραξες, διότι φαίνεται μοι βέβαια πῶς νὰ μὴν ἔκαμες τελείαν τὴν ἐξομολόγησιν. Στέκεται ὁ ἱερομόναχος, στοχάζεται, λογίζει μὲ τὴν διάνοιάν του ὀλίγην ὥρην, και ἔπειτα ἀποκρίνεται· Δέσποτά μου πανιερώτατε, δὲν ἠμπορῶ τελείως νὰ ἐνθυμῶμαι ἄλλο τίποτε, μόνον ὅσους με τὴν λύσιν διὰ νὰ μὴ πειράζω τὴν ἀρχιερωσύνην σου, τότε βλέπων ὁ ἅγιος, πῶς ὁ ἐξομολογούμενος ἔμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὸ μεγαλύτερον ἀφ' ὅσα ἀμαρτήματα εἶχε καμωμένα ὡς ἄνθρωπος, λέγει ὀλίγον μὲ αὐστηρότητα δὲν ἐνθυμᾶσαι ταλπίπτως πῶς ἱεουργῶν τὴν δεῖνα ἡμέραν εἰς τὴν δεῖνα ἐκκλησίαν, ἀπὸ ἀμελείαν σου και ὀλίγην σου προσοχήν, ἔπες κατὰ γῆς ὁ τίμιος μαργαρίτης· ἀκούων τοιοῦτον λόγον ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἁγίου ὁ ἱερομόναχος, εὐθὺς τὸ ἐνθυμῆθη, και ἔμεινεν ὅλος ἐντρομος, ἐκπληττόμενος εἰς τὸ διορατικὸν τοῦ ἁγίου, βλέπων πῶς τὸ ἀπόκρυφόν του ἐκεῖνο παράπτωμα, ὅπου ἄνθρωπος δὲν ἤξευρεν, ὁ ἅγιος μὲ τοὺς νοεροὺς τῆς ψυχῆς ὀφθαλμοὺς τὸ ἐ-

γνώρισε και πίπτων εἰς τὰ ποδιὰ τὰ του και καταβρέχων αὐτὰ μὲ δάκρυα μετανοίας τοῦ ὡμολόγησε τὸ πταίσμα και ἐζήτησε τὴν συγχώρησιν· ὁ πνευματικὸς πατὴρ Διονύσιος, ὡς μισητὴς τοῦ συμπαθεστάτου μας Ἰησοῦ, ἐδέχθη τὴν μετάνοιάν του και διόρθωσιν, ἐρμηνεύων αὐτὸν νὰ προσέχῃ εἰς τὸ ἐρχόμενον, και ὅταν ἱεουργῇ τὴν ἀναίμακτον θυσίαν μὲ φόβον πολὺν και τρόμον, και μὲ περισσὴν εὐλάβειαν νὰ σιμῶνῃ εἰς τοιοῦτον βασιλέα ἐπουράνιον εἰς τὸν ὅποιον οὔτε αὐτοὶ οἱ ἄγγελοι ἀκλινῶς ἀτενίζονται ἰσχύουσι. Μὲ τοιαύτας νοουθεσίας καθοδηγῶν αὐτὸν τοῦ ἔδωκε τὴν λύσιν, και τὸν ἐπεμφεν εἰς εἰρήνην. Εἶναι και ἄλλα ἀξιοδιήγητα τοῦ ἁγίου θαυματουργήματα, ὅπου ζῶν ἐτέλεσε, τὰ ὅπου σιωπῶμεν διὰ νὰ μὴ βαρύνωμεν τὴν εὐσεβῆ σας ἀκρόασιν, μὲ τὴν μακρολογίαν τοῦ διηγήματος, διότι εἶναι πρέπον νὰ εἰπώμεν και ἐκεῖνα ὅπου μετὰ θάνατον ἐθαυματούργησε, και ἐξ ἐκείνων τὰ ἀξιώτερα, ἐπειδὴ εἶναι πολλὰ και ὅλα ἀξιώπαινα.

Πολιτευόμενος ὁ ἅγιος μὲ τοιαύτην διαγωγὴν ἰσάγγελον βίου θεαρέστου και φθάσας εἰς βεθὺ γῆρας φορτωμένος ὡς ἄλλο πολύρονον δένδρον μὲ τοὺς καρποὺς τῶν φαεινῶν του ἀρετῶν, ἐφθασεν ὁ καιρὸς νὰ μετεμφρευθῇ εἰς τὴν γῆν τῶν πρᾶξων· και προγινώσκων τὴν ἡμέραν τῆς μετοικήσεώς του, τὴν ἐφανερώσεν εἰς τοὺς ἀδελφούς τῆς μονῆς, τὰ πνευματικὰ του και περιπόθητα τέκνα· οἱ ὅποιοι ἀκούοντες τοιοῦτο θλιβερὸν μήνυμα, μὲ δάκρυα πολυστάλακα ἔκλαιον, ἀπαρηγόρητα διὰ τὴν μέλλουσαν στήρῃσιν τοῦ καλοῦ τους πατρὸς, και διδασκάλου, τοὺς ὁποίους παρηγορῶν ὁ ἅγιος, νοουθετῶν και εὐλογῶν αὐτοὺς, και μὲ τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν ἀσπάζόμενος, παρέδωκε τὴν μακαρίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας τοῦ πλαστοουργοῦ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸ ἀρχαῖον 1624 ἔτος ἐν μηνὶ Δεκεμβρίῳ 17. Τὸ σεβάσιμόν του και τίμιον λείψανον κατὰ τὴν παραγγελίαν του ἐντίμως, και εὐλαβῶς ἐπεμφαν εἰς τὴν περιφημον μονὴν τῶν Στροφάδων, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε ἐνδυθῇ τὸ μοναχικὸν σχῆμα, και εἶχε δοσμένην τὴν μετάνοιάν του. Οἱ δὲ πατέρες ὅσοι τῆς εὐαγοῦς μονῆς ἐκείνης τὸ ἐδέχθησαν ὡς θησαυρὸν πολύτιμον, και εὐπρεπῶς τὸ ἐνταφίασαν εἰς μνημεῖον καινὸν εἰς τὸ παρὰ κλησὶ τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ὅπου εἶναι μέσος εἰς τὴν μάνδραν τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου.

Ἐν ἐπέρχας καιρὸς πολὺς, ὅπου πλεονάκεις ἐφάνη κατ' ὄναρ εἰς τὸν ἡγούμενον τῆς μονῆς και εἰς τοὺς ἀδελφούς λέγων πρὸς αὐτοὺς· τί μὲ κρατεῖτε ἐδῶ εἰς τὸν τόπον κεκλεισμένον; εὐχάλετέ με ἔξω· και συγκαينوῦντες μεταξύ ἀλλήλων ὁ ἡγούμενος μὲ τοὺς ἀδελφούς τὸ ὄραμα τοῦτο ἔκρουον πῶς νὰ εἶναι θεϊκὴ ἀποκάλυψις· και οὕτω κατὰ τὴν τάξιν τῶν ἱερῶν κανόνων θέλοντες νὰ κηρύξωσι τὴν ἀνακο-

μιδὴν, ἤνοιζαν τὸν τάφον, καὶ εὐρόντες ὁλόκληρον, ἄκεριον καὶ ἀνελλίπες τὸ πάντιμον ἐκεῖνο καὶ ἱερὸν λείψανον, μετὰ τῶν ἀρχιερατικῶν του ἐνδυμάτων, μεθ' ὧν ἐνταφιάσθη, πνέων εὐωδίαν καὶ θαυμασίον, μετ' ὅμων καὶ ψαλμωδίας, καὶ πᾶσαν ἄλλην εὐλαθείας ἐπιδείξιν εὐγνώμοντες αὐτὸ ἀπὸ τὸν τάφον, τὸ ἐμετάθεσαν εἰς ἐτοιμασμένην λάρνακα ἔσω εἰς τὸν νάρθηκα τῆς κυριακῆς ἐκκλησίας τῆς θείας τοῦ Χριστοῦ μεταμορφώσεως.

Τοῦτο τὸ πάντιμον λείψανον εἶναι φυλακτῆριον τῆς σεβασμίας ἐκείνης μονῆς, καὶ δὲν παύει νὰ θαυματοουργῇ κατ' ἡμέραν, ἱατρῶν πᾶσαν ἀσθενεῖαν τῶν πατέρων διώχνει τὸ πλῆθος τῶν καρποφόρων ἀκρίδων, ὅπου ἐκεῖ συχνὰ πίπτουσι, φθείροντες τὰ γεννήματα τοῦ μοναστηρίου. Λιτανεύοντες οἱ πατέρες εἰς τοιαύτην ἀνάγκην μετὰ ἄγιον λείψανον γύρωθεν τοῦ μοναστηρίου, εὐθὺς ὥσάν ἀπὸ σκληρὰν μάστιγα διωκόμεναι αἱ ἀκρίδες ἐνωμέναι εἰς εἶδος νέφους, ὅλαι εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης καταποντίζονται· πολλὰς φορὰς εἰς καιρὸν ἀνυδρίας, λιτανεύοντες οἱ αὐτοὶ πατέρες εἰς τὸν ἴδιον τρόπον μετὰ τὸ αὐτὸ λείψανον (ἃς εἶναι ὅσον θέλει ὁ καιρὸς εὐδίας, καὶ ἡ ἡμέρα ἡλιοστάλακτος) εὐθὺς συννεφιάζει ὁ οὐρανός, καὶ μετὰ πολλὰς βροχὰς ποτίζων τὴν διψασμένην γῆν, χαροποιεῖ τοὺς μονάζοντας, πλουτίζων αὐτοὺς μετὰ πολλοὺς καρποὺς γεννημάτων.

Ἐἶχεν ἕνα σπῆτι ἀνώγειον μεγάλον εἰς τὴν χώραν τῆς πατρίδος του ὁ ἅγιος, εἰς τὸ ὅποιον ἐκατοῖκει, ὅταν ἤρχετο ἀπὸ τὸ μοναστήριόν του τῆς Ἀναφωνητρίας εἰς τὴν χώραν μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του τὸ ἔλθεεν εἰς κατοικίαν μετ' ἐνοίκιον ἀπὸ τοὺς κληρονόμους του ἑνὸς ἄρχων συμπατριώτης του, εὐσεβῆς καὶ γνωστός τοῦ ἁγίου ἐν τῷ βίῳ· τοῦτο διὰ τὴν πλαισιότητα τῆς οἰκοδομῆς ἦτον σχεδὸν χαλασμένον, καὶ ἡ κατὰστασις του εἰς τὰ ὁμμάτια τῶν ἀνθρώπων ἐφοβέριζεν ὅλεθρον, μ' ὅλον τοῦτο ἔστεργε νὰ κτίηται εἰς αὐτὸ διὰ τὴν ἀγάπην καὶ εὐλάβειαν, ὅπου ἔχει τοῦ ἁγίου, καὶ εὐφημίξει μεσέβας πολὺ τὰς πολλὰς του ἀρετὰς καὶ θειὰς του προτερήματα· εἰς δὲ τὸ ἀρχῆα. 1661 ὅπου ὁ Θεὸς διὰ τὰς ἀνομίας τοῦ λαοῦ τῆς πόλεως καὶ νήσου ἐκείνης Ζυκύνθου, τοὺς ἐπαίδευσεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας μετὰ δεινοτάτους καὶ βροχεροὺς σεισμούς, καὶ κινδύνους ἀφνισμού, κρημνιζόμενα καὶ πολλὰ παλαιὰ ὀσπῆτις, φοβούμενος πολλὰ ὁ ἐνοίκος ἐκεῖνος ἄρχων τὸν ἐτικείμενον κίνδυνον, διὰ τὴν διεφθαρμένην κατὰστασιν τῆς πλαισιότητας ἐκείνης οἰκοδομῆς ἡβουλήθη νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς παρήμερον τόπον τοῦ κτωγίου τοῦ ῥηθέντος ἀνωγείου διὰ νὰ ἔχῃ ἄδειαν πρόχειρον νὰ φεύγῃ ἔξω εἰς κάθε κλόνον καὶ ταραχὴν τῆς γῆς· εἰς τὰ φόβητρα τοῦ καιροῦ ἐκείνου μίαν νύκτα, Ἐλένη ἡ γυνὴ τοῦ ἄρχοντος ἐκείνου

κλυομένου Μιχαὴλ τοῦ πύκλινον Συμμάχη σεμνοῦ καὶ θαυρίστου βίου ἀμρότεροι ὄντες βλέπει εἰς τὸν ὕπνον τῆς ἑνῆς ἀρχιερέως σεμνοπρεπῆς ἡλικίας μετριάς, καθὼς ἦτον ὁ ἅγιος πῶς ἀνέβη μετὰ τὸν διάκονόν του εἰς τὸ ἀνώγι τῆς κατοικίας ἐκείνης, καὶ βαλὼν ἐπιτραχήλιον, καὶ ὡμοφρόνιον, ἔκαμιν εὐλογητὸν κατ' ἐμπροσθεν τῆς εἰκόνης τοῦ δεσπότη τοῦ Χριστοῦ, ὅπου εὐρίσκειτο ἐκεῖ καὶ ἀνέγνωσαν τὴν ἀκολουθίαν τοῦ μικροῦ ἁγιασμοῦ, ἔπειτα ῥαντίσας μετὰ τὸ ἁγίσμα ὅλον τὸν οἶκον ἄνω καὶ κάτω ἐσήμωσεν εἰς τὴν ἀρχόντισσάν ἐκείνην καὶ τῆς εἶπε μετὰ ἱλαρὸν πρόσωπον· γύναι μὴ φοβού πλέον· ἐκείνη ἐξυπνήσασα εὐθὺς, ἐξύπνησε καὶ τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ μετὰ φόβον ὁμοῦ καὶ χαρὰν, τοῦ διηγῆθαι τὸ ὄραμα, ὁ ὅποιος ὡς θεοσεβῆς καὶ ἐνάρετος ἔκρινεν εὐλόγως, πῶς ἄλλο δὲν ἦτο παρὰ ἡ προστασία καὶ σκέπη τοῦ ἱεράρχου Διονυσίου, ὅπου ἐπέβλεπεν εὐστόχως εἰς τοιαῦτα φόβητρα μεγάλα τὸν οἶκον ὡς κτήμα ἐδικόν του, καὶ διεφύλαττε σώους καὶ ἀζήμιους τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῷ. Ὅθεν θεὸς χάριτι ἐνδυναμωθεὶς ὁ ἄρχων πανοικί διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου, ἐκατοῖκα μετ' ἐμνήν πίστιν ἀφώβως εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον, οὔτε βλάβην ποτε οὔτε ζημίαν ἔλαβε, καὶ εἰς ἄλλους σεισμούς μετὰ ταῦτα, ὅπου κατὰ καιροῦ συνέβησαν ἐκεῖ ἄλλ' εἰς αὐτὸν ἔδωκε τέλος τῆς ζωῆς θεοσεβῶς τὸ εὐλογημένον ἐκεῖνο ἀνδρόγυνον.

Μοναχὸς τις τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου Ματθαῖος ὀνομαζόμενος (ὁ ὅποιος ἐστάθη ὑποτακτικὸς τοῦ ἁγίου) μίαν νύκτα εὐρισκόμενος ἐκεῖ εἰς τὸ μοναστήριον, τοῦ ἐφάνη ὁ ἅγιος εἰς τὸν ὕπνον του καὶ τοῦ εἶπε· Ματθαῖε, εἰπέ τοῦ ἡγουμένου Νεκταρίου νὰ φυλάττῃται προσεχῶς μετὰ τοὺς λοιποὺς τῶν πατέρων, διότι ἀπ' ἐδῶ καὶ ὀλίγῳ ἡμέρας μέλλει νὰ γένη σεισμὸς μεγάλος, καὶ θέλει νὰ γένη μεγάλη βλάβη καὶ ζημία εἰς τὸ μοναστήριον· ἐγερθεὶς τοῦ ὕπνου ὁ ῥηθεὶς μοναχὸς, καὶ στοχαζόμενος αὐτὸ δι' ἀπλοῦν ὄνειρον, δὲν ὡμολόγησε κἀνενὸς τὸ ἐνύπνιον. Ὅθεν κατὰ τὴν πρόρρησιν τοῦ ἁγίου μετὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἔγινε σεισμὸς τόσον μέγας ὅπου αἱ περισσότεραι οἰκοδομαὶ τοῦ μοναστηρίου ἔπεσαν κατὰ γῆς, καὶ ἄλλαι ἐρράχισαν καὶ μάλιστα ὁ θαυμαστός ἐκεῖνος πύργος εἰς τὸν ὅποιον ἐπάνω σκοπεύων ἕνας ἄλλος μοναχὸς κατὰ τὴν συνήθειαν, ὅπου ἔχουν νὰ κἀνωσι καθημερινῶς εἰς τὰς φυλακὰς, διὰ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν πατοπόρων κουρσάρων ἀλλοπίτων, ἔπεσεν ἕνα μέρος τοῦ πύργου, πίπτων μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ καλόγηρος, ὅπου ἐσκόπευε, κάτω εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐπικαλούμενος εἰς ἐκεῖνο τὸ αἰφνίδιον συμβεβηκὸς μετὰ πίστιν τὴν βοήθειαν τοῦ ἁγίου (ὃ τῶν μεγίστων θαυμάτων Θεοῦ παντοδύναμι) μ' ὅλον ὅτι καὶ νὰ εἶναι τόσον ὑψηλὰ ὁ πύργος, ἔπαντοδύναμι μ' ὅλον ὅτι καὶ νὰ εἶναι τόσον ὑψηλὰ ὁ πύργος, ἔμεινεν ὁμοῦς ὁ πεσὼν ἀβλαβῆς εἰς δεξιὴν Θεοῦ, καὶ ἔπαινον τοῦ ἁγίου, ὅπου ταχέως προφθάνει τοὺς αὐτὸν πιστῶς ἐπικαλούμενους.

Εἰς τοὺς ἀχμέ. 1645 ὁποῦ τῶν Τούρκων ἡ ἀρμάδα ἐμελλεν (ὡς ἔτρεχε λόγος) νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ μέρη τῶν στροφάδων, ὅταν ὑπῆγεν εἰς τὴν Κυθωνίαν πόλιν τῆς Κρήτης, ἦγον τὰ Χανιά, φοβούμενοι οἱ πατέρες νὰ μὴ τοὺς κακοποιήσουν οἱ ἀγαρῖνοι, πέρνοντες τοῦ ἁγίου τὸ λειψάνον μετὰ τὰ ἐπιλοιπα πράγματα τοῦ μοναστηρίου, ὑπῆγον εἰς τὸ ἀντικρυ νησί τῆς Ζακύνθου, διὰ νὰ φυλαχθοῦν πέρνοντας προσέτι καὶ ὅλα τὰ πρόβατα καὶ κτήνη· καὶ φθάνοντες εἰς τὸ μετόχιόν τους εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐτυφλώθησαν ὅλα ἀδιαφόρως· καὶ τοῦτο ἦ κατὰ βασικανίαν τοῦ μισοκάλου δαίμονος, ἡ κατὰ θεϊκὴν οἰκονομίαν διὰ νὰ δοξασθῇ ὁ ἅγιος. Ὅθεν θλιβόμενοι ὑπέρμετρα οἱ πατέρες εἰς τοιαύτην αἰφνίδιον συμφορὰν, δὲν ἠμπόρεσαν νὰ εὑρουν ἄλλο ἱατρικὸν ὠφελιμώτερον, εἰμὴ μόνον τοῦ ἁγίου τὴν βοήθειαν· ἐπειδὴ ποιοῦντες ἀγιασμόν, καὶ ἐγγίζοντες τὰς χεῖρας τοῦ τιμίου λειψάνου αὐτοῦ, εἰς τὸ ἀγιασμένον ὕδωρ, ἐβράντισαν μ' αὐτὸ τὰ τυφλωθέντα ζῶα καὶ ὅλα κοινῶς παρευθὺς ἐφωτίσθησαν, καὶ ἀνέβλεψαν.

Μία ἀρχόντισσα συγγενὴς τοῦ ἁγίου ὀνόματι Ἀγγελὰ εἰς τὴν ἀνωθεν Ζακύνθον, ἡσθένησε βραδίᾳ ἀπὸ ἀποπληξίαν, καὶ ὄχι μόνον ἡμίζηρος ἔμεινεν, ἀλλὰ καὶ βουβὴ καὶ ἀλαλός· διὰ τὴν θερμότητα τῆς ὁποίας δὲν ἔλλειψαν οἱ πλέον ἔμπειροι ἱατροὶ νὰ μεταχειρισθῶσιν ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ἐπιστήμης, ἀλλ' εἰς κακὸν ἐκοπίσαν, διότι ὄχι μόνον δὲν ὠφελήθη ἡ ἀσθενὴς ἀρχόντισσα, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ χεῖρον ἐλθοῦσα ἀπελπίσθη τελείως διὰ τὴν ὑγίαν της· τέλος πάντων ἐνθυμηθέντες οἱ συγγενεῖς της, πῶς εἰς τὴν αὐτὴν χώραν εὐρίσκετο ὁ ἐλάχιστος δάκτυλος τοῦ ποδὸς τοῦ τιμίου λειψάνου τοῦ ἁγίου, παρεκάλεσαν νὰ τὸ φέρουν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀρρώστημένης, καὶ ἐγγίζοντες αὐτὴν στυροειδῶς μετὰ αὐτὸν μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας διὰ χειρὸς ἱατρικῆς εἰς τὸ στόμα καὶ εἰς τὰ ἀπονενεκρωμένα της μέλη (ὡς τοῦ θαύματος) εὐθὺς ἡ ἀφρωνία διελύθη, καὶ τὰ ἀκίνητα μέλη ἀνέλαβον τὴν κίνησιν καὶ ἰχθη ὡς τὸ πρότερον.

Ο ἀνωθεν δάκτυλος τοῦ ἱεροῦ λειψάνου ἐπέμφθη ἀπὸ τὸν τότε ἡγούμενον τῆς μονῆς τῶν στροφάδων εἰς τὴν Ζακύνθον, πρὸς ἀγιασμόν τῆς πατρίδος τοῦ ἁγίου, καὶ παραμυθίαν, καὶ πνευματικὴν ἀγαλλίαν τῶν συμπολιτῶν του· ἐπειδὴ καὶ ἓνας χριστιανὸς πηγαίων ἐκεῖ χάριν προσκυνήσεως, καὶ ἀσπαζόμενος τὸ ἅγιον λειψάνον, ἔκοψε κρυφὰ δι' εὐλαβείαν του ἐκεῖνον τὸν δάκτυλον, διὰ νὰ τὸν πάρῃ μὲν του· ὁ ὁποῖος θέλων νὰ εὐγῇ ἀπὸ τὸν νάρθηκα, ὁποῦ ἔκειτο τὸ λειψάνον ἐμποδίζετο ἀοράτως. Ὡστε ὁποῦ βλέπων τὸ θαῦμα, ὡμολόγησε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τοὺς πατέρας τῆς μονῆς· ἦθεν ὁ ἡγούμενος πέρνων τὸν δάκτυλον, τὸν ἐπεμψεν ὡς εἴπομεν, εἰς τὴν Ζακύνθον

καὶ οὕτως ἔμεινεν ἐλεύθερος ὁ ἀνωθεν προσκυνητὴς, καὶ ἀνεμποδίστως εὐχῇ ἀπὸ τὸν νάρθηκα.

Εὐρίσκετο εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Στροφάδων, Μεθόδιος ἱερομόναχος ὁ Παντάγαλος ἀπὸ τὸ Ῥέθυμνον τῆς Κρήτης, ἀνὴρ σεμνοῦ καὶ ἐναρέτου βίου, ὅστις ἐχρημάτισε μετὰ ταῦτα καὶ ἡγούμενος τῆς μονῆς τούτου (εἰς καιρὸν ὁποῦ ἦτον σκευοφύλαξ τῆς ἐκκλησίας) ἔδωκε τις προσκυνητῆς μίαν λαμπάδα διὰ νὰ τὴν ἀνέψῃ ἔμπροσθεν τοῦ ἁγίου λειψάνου· οὗτος δὲ ἀμελήσας τὸ ἔργον φαίνεται τοῦ κατ' ὄναρ, πῶς ἐμβαίνω εἰς τὸν νάρθηκα τῆς ἐκκλησίας, ὁποῦ ἦτον τὸ τίμιον λειψάνον, ἐστράφη ὁ ἅγιος, καὶ θεωρῆσας αὐτὸν μετὰ βλέμμα αὐστηρὸν λέγει του. Σύρε ἀπ' αὐτοῦ ἐξυπνήσας δὲ ὁ ἱερομόναχος ἐντρομος διὰ τὴν ὄρκα ἐκείνην, στρέφει τὰ ὀμμάτιά του καὶ θεωρεῖ τὴν λαμπάδα ὁποῦ ἐκρέματο εἰς μίαν ἀγκυρὴν τοῦ καλλίου του· καὶ παρευθὺς ἠγέρθη τῆς κλίνης, καὶ ἐπῆρε τὴν λαμπάδα μετὰ φόβου, καὶ εὐλόγειν, καὶ τὴν ἡναψεν ἔμπροσθεν εἰς τὸ ἅγιον λειψάνον ζητῶν ταπεινῶς ἀπὸ τὸν ἅγιον τὴν συγχώρησιν τῆς ἀμελείας του· καὶ τὴν ἐπερχομένην νύκτα βλέπει πάλιν τὸν ἅγιον εἰς τὸν ὕπνον του, καὶ ὑψώσας τὴν ἀγίαν του δεξιάν μετ' ἱλαρὸν πρόσωπον τὸν εὐλόγησε.

Στρεφόμενον τὸ πλοῖον τοῦ μοναστηρίου ἀπὸ τὴν Ζακύνθον, χριστιανὸς τις εὐλαβὴς ὀνόματι Ἀναστάσιος ἔδωκε τὸν πατέρων ὁποῦ ἦτον εἰς αὐτὸ, μίαν ἄλλην λαμπάδα διὰ νὰ τὴν πάρωσιν πρὸς τὸν ἅγιον· καὶ λαβόντες αὐτὴν εἶχε πέσει εἰς τὴν θάλασσαν εἰς τὸ ταξιίδιον, χωρὶς νὰ τὴν ἴδωσιν αὐτοί· καὶ φθάνοντας εἰς τὰ Στροφάδια ἀνεζήτησαν τὴν λαμπάδα, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὴν εὑρουν· ὅθεν ὁμογνωμόνως ἐνόμισαν ὅλοι, πῶς νὰ τὴν ἐλησθήκησαν εἰς τὴν Ζακύνθον· ἀλλ' εἰς ὀλίγην ὥραν σύροντες ἔξω εἰς τὴν γῆν τὸ πλοῖον, βλέπουν φανερώς τὴν λαμπάδα, ὅπῃ ἀπὸ τὴν προήμνην του κολλημένην εἰς τὴν καρύναν, ὁποῦ θαυμασίως ἠκολούθη εἰς ὅλον τὸ ταξιίδιον ὡς φαίνεται· ὅθεν οἱ πατέρες θεωροῦντες τὸ θαῦμα ἐδόξασαν τὸν Θεόν, μεγαλύνοντες τὸν θεράποντα αὐτοῦ θαυματουργὸν Διονύσιον· τὴν δὲ λαμπάδα ἡναψαν κατ' ἔμπροσθεν τοῦ θείου λειψάνου.

Εκεῖ εἰς τὸ ἴδιον μοναστήριον εὐχέ τις ἄνθρωπος ξένος, ὅστις ἐφανερῶς ἐνοχλούμενος ἀπὸ πνεῦμα ποιητῶν καὶ ἀκαθάρτων· τοῦτον βλέποντες οἱ πατέρες δεινῶς βασανιζόμενοι, καὶ σπλαγχνισθέντες ἐπ' αὐτὸν, ἔλαβον ἔλαιον ἐκ τῆς κανδύλας τοῦ ἁγίου, καὶ χρῆσαντες αὐτὸν ἀναγιγνώσκοντες τοὺς ἐξορκισμοὺς τοῦ οὐρανοφάντορος Βασιλείου, ἐλυτρώθη θαυμασίως ὁ δειλαίος, καὶ ἐστράφη ὑγίης εἰς τὸν οἶκόν του, ὑμνῶν τὸν Κύριον καὶ εὐχαριστῶν τὸν Θεόν.

Πα ἄλλη σεμνή καὶ εὐλαβὴς γυνὴ εἰς τὴν προσηρμένην χώραν Ζακύνθου, Ἀγγελὰ καὶ αὐτὴ τὸ ὄνομά της, μὴ ἔχουσα τέκνον ἄρσενικόν, ἀλλὰ τέσσαρες θυγατέρας, εἶχε θλίψιν μεγάλην· διὰ τοῦτο συνομιλοῦσα συχνάκις μετὰ τινος γυναίκας εὐλαβικῆς συγγενεῖς τοῦ ἁγίου, ἤκουσεν ἅπ' αὐτῆς τὴν θεῆρεστον πολιτείαν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐζητεῖν ὁ ἅγιος εἰς τὴν γῆν, καὶ τὰ ἐξήσιας θαύματα, ὅπου ζῶν, καὶ μετὰ θάνατον κάμνει εἰς ὅσους μὲ πίστιν καὶ εὐλάβειαν τὸν ἐπικαλοῦνται εἰς βοήθειαν. Πίστει δὲ ἀδιστάκτω ὁπλισθεῖσα, καὶ ἔρωτι διακεῖται πρὸς τὸν ἅγιον τὴν καρδίαν τρωθεῖσα, τὸν ἐπεκαλέσθη μετὰ θερμὰ δάκρυα νὰ τῆς χαρίσῃ διὰ τῶν πρὸς Θεὸν ἁγίων του προσευχῶν ἕνα παιδίον ἄρσενικόν πρὸς παρηγορίαν της· καὶ ἀπὸ ταῖς πολλαῖς φοραῖς ὅπου τοῦ ἐδέετο, θεωρεῖ μίαν νύκτα εἰς τὸν ὕπνον της ἕνα ἄρχιερέα καὶ τῆς λέγει· τί θέλεις ἀπ' ἐμὲ καὶ συχνὰ μὲ παρεκαλεῖς; ἔάν θέλῃς νὰ ἐπιτύχῃς τὴν ἐπιθυμίαν σου, πέμψε εἰς τὰ Στροφάδια διὰ νὰ λάβῃς ἀπὸ τὸ βότανον τὸ καλούμενον ἀμάρακος, ἡγουν μαγγιουράνα, μὲ ἑτέρα βότανα τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται ὑποσθεν τοῦ ἁγίου βήματος τῆς Κυριακῆς ἐκκλησίας· ἐκεῖνα λαμβάνουσα, ποτίσου με αὐτὰ, καὶ θέλεις ἐγκαστρωθῇ καὶ γεννήτῃς τέκνον ἄρσενικόν κατὰ τὸ ὁρεκτὸν τῆς ψυχῆς σου· καὶ ταῦτα λέγων, τὴν εὐλόγησεν εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ἔγενεν ἄρσενος. Αὐτὴ δὲ ἐξυπνήσασα, καὶ συλλογιζομένη ποταπὸν νὰ ἦτο τὸ ὄραμα, εἶπε μὲ τὸν ἑαυτὴν της, ἄλλο δὲν ἡμπορεῖ νὰ εἴναι, παρὰ τοῦ ἱεράρχου Διονυσίου ἡ ἐπίσκεψις, ὅπου πολλαῖς φορὰς τὸν παρεκάλεσα διὰ τέκνον ἄρσενικόν, καὶ ἴτω· ἐπήκουσε τῆς ταπεινῆς μου δεήσεως, καὶ μάλιστα ὅπου μοῦ ἐνόησε τὰ Στροφάδια, ἐκεῖ ὅπου εἶναι τὸ τίμιόν του λείψανον· ὅθεν χωρὶς ἀναβολῆς καίρου ἐστεῖλεν εἰς τὰ ἄνωθεν Στροφάδια ἕνα της ἀδελφὸν ὀνόματι Γεώργιον, καὶ τῆς ἔφερε μὲ σπουδὴν καὶ ἐπιμελείαν ἀπὸ τὰ δηλωθέντα βότανα, τὰ ὁποῖα μὲ εὐλάβειαν καὶ μετὰ θερμὴν πίστιν μεταλαμβάνουσα κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ ἁγίου, εἰς ὀλίγον ἐγκαστρώθη καὶ ἐγέννησεν υἱόν, Ἰωάννην ἐπνομαζόμενον εἰς τὸ λουτρὸν τοῦ θεοῦ βαπτίσματος, χριεστάτον τε καὶ εὐφροέστατον εἰς αἶνον Θεοῦ, καὶ εἰς τιμὴν τοῦ ἱεράρχου αὐτοῦ, ὅπου ἀκριβῶς ἐκπληροῦ τὰς αἰτήσεις τῶν ἐν πίστει αὐτὸν ἐπικαλουμένων.

Καὶ γινόμενευεν εἰς αὐτὴν τὴν μονὴν τῶν στροφάδων Δανιὴλ, ἱερομόναχος τὸ ἐπίκλην Γουράτος ἐκ Μάτης, ἀνὴρ σεμνοπρεπής, ὅστις ἐρημηζήσας μετὰ ταῦτα ἀρχιερεὺς τῆς πατρίδος του· οὗτος ἐδίσταζε πολλάκις τὴν ἀγιότητα τοῦ ἱεράρχου Διονυσίου, καὶ πολλάκις ἔλεγε μὲ τὸν ἑαυτὸν τοῦ τάχα ὁ Διονύσιος νὰ εὐρίσκηται εἰς τὸν χορὸν τῶν ἁγίων, ὡς ἡμεῖς ἐδῶ τὸν ἔχομεν· τοῦτον τὸν δισταγμὸν καὶ τὴν δυσπιστίαν θέλων ὁ ἐν ἁγίοις θαυμαστός Κύριος νὰ διώξῃ ἀπὸ τῆς

διάνοιαν τοῦ ἀποροῦντος ἡγουμένου, τοῦ ἐφάνη μίαν νύκτα κοιμώμενου εἰς τὴν κλίνην του, πῶς νὰ τοῦ ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ κελ리오ῦ του ὁ ἐκκλησιάρχης Ζητῶν κατὰ τὴν τάξιν τὸ θέλημα διὰ νὰ σημάξῃ τὸν ὄρθρον· εἰς ὀλίγον ὥραν μετὰ τὸ ἐνύπνιον ἐξύπνησεν ὁ ἡγούμενος καὶ στοχαζόμενος πῶς κατὰ ἀλήθειαν ἔδωκε θέλημα τοῦ ἐκκλησιάρχου, ἐμέμφετο τρόπον τινὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὡς φιλόπυον λέγων ὅτι καὶ πῶς μὲ ἐνίκησεν ὁ ὕπνος, καὶ μὲ ἀποκάρωσεν ὁ ἐχθρὸς· εἶναι τότε ὥρα ὅπου εἶπον τοῦ ἐκκλησιάρχου νὰ σημάξῃ, καὶ οἱ πατέρες θέλουσιν εἶναι συνηγμένοι εἰς τὴν ἐκκλησίαν· καρτεροῦντές με νὰ ἀκούσω τὴν ἀκολουθίαν καὶ ἐνδυνάμενος μὲ σπουδὴν ἐκίνησεν εὐθὺς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ἀλλὰ (ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος) φθάσας εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου τοῦ νάρθηκος ἡ ὁποία εἶναι ἀντικρὺ τῆς λάρνακος τοῦ τιμίου λειψάνου, βλέπει ὀφθαλμοφανῶς τὸν μικρότερον Ἀρχιερέα Διονύσιον ἱστάμενον ὀρθιον ἔξω τῆς λάρνακος ἐν μέσῳ δύο ἱερέων, ἐνδεδυμένων ἱερδικῶς στολὰς λευκῆς, ἔχων ἀκουμβισμένας τὰς χεῖρας τοῦ ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους αὐτῶν, καὶ δύο διακόνους ὁμοίως ἐνδεδυμένους διακονικὰς στολὰς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας ἐνέδωκε τὸν ἅγιον τὴν ἀρχιερατικὴν στολήν, καὶ ὁ ἄλλος ἱστάμενος εἰς τὴν μεσινὴν θύραν τοῦ νάρθηκος ὅπου εἶναι κατὰ ἀνατολὰς ὡς εἰς ὠραίαν πύλην τοῦ βήματος θυμιάζων τὸν ἅγιον ἔλεγε τὸ ἀγαλλιάσεται ἡ ψυχὴ σου, καὶ τὰ ἐξῆς. καὶ ὁ ἱερεὺς ὅπου ἔστεικεν εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ ἱεράρχου, βλέπων ἐκτενῶς τὸν ἡγούμενον Δανιὴλ, καὶ σείων ὀλίγον τὴν κεφαλὴν του εἶπεν· ἐπληροπορήθη· τώρα ἡ ἀκόμη ἀμφιβάλλεις· εἰς τοιαύτην ὑπερβαύμαστον θεωρίαν γενόμενος ἐντρομος, καὶ ἄλλως ἔξ' ἄλλου ἀπὸ τὴν ἄμετρον ἐκπληξίν ὁ ἡγούμενος μὲ φόβον πολὺν ἐστύβη εἰς τὰ ὀπίσω ἡρέμα μὲ γνώμην νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸ ἀναφέρῃ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς τῆς μονῆς· ἀλλ' εὐγαίνων ἔξω, μεταμεληθεὶς ἐστράφη νὰ ἰδῇ ἀνίσως καὶ ἀκόμη κρατεῖ ἐκείνη ἡ φόβερὰ ὄρασις, καὶ φθάσας εἰς τὴν ἐμπροστίαν τοῦ Νάρθηκος, θεωρεῖ τὸν ἅγιον στρεφόμενον ἀπ' ἑαυτοῦ τοῦ ὀπίσω, καὶ ἐμβόηκεν εἰς τὴν ἰδίαν του λάρνακα, καὶ εὐθὺς ἐσβύσθησαν αἱ λαμπάδες, καὶ πᾶσα ἡ φωταγωγία γενόμενοι ἅμα ἀφαντοὶ καὶ οἱ δύο ἱερεῖς μὲ τοὺς διακόνους, ὅπου πρότερον ἐφανίσθησαν. Ὅθεν στρεφόμενος μὲ ἀνεκδιήγητον τρόμον εἰς τὸ κελίον του, ἔστεικε στοχαζόμενος τὰ ὅσα ὁ Θεὸς τὸν ἠξίωσε νὰ ἰδῇ διὰ νὰ πληροπορηθῇ εἰς τοῦ ἱεράρχου τὴν ἀψευδῆ ἀγιότητα· εἰς ὀλίγον ὥραν ἔπειτα ἔρχεται ὁ ἐκκλησιάρχης κατὰ ἀλήθειαν τὸν ζήτησιν θέλημα διὰ νὰ σημάξῃ τὸν ὄρθρον, μὲ τὸν ὁποῖον ὁμοῦ ἐπῆγεν εὐθὺς καὶ ὁ ἡγούμενος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ γινώσκων αὐτὸν ἄνθρωπον θεοσεβῆ καὶ ἐνάρετον, ἐδιηγήθη τότε αὐτοῦ μόνου τὴν ὁπτασίαν, ὅτις ἦτο καὶ συμπατριώτης του, καλούμενος Ἰωάννης· καὶ μετὰ ταῦτα μαρτυρῶντες αὐτὸ καὶ οἱ λοιποὶ πατέρες, ὑπῆγον ὅλοι μὲ τὴν προσετώτα

εἰς τὴν λάρνακα ὅπου εἶναι τὸ πάντιμον λείψανον, ψάλλοντες καὶ ὑμνοῦντες τὸν ἅγιον μὲ πολλὴν κατανύξιν, στερωθέντος κοινῶς περισσύτερον, πῶς ὁ Διονύσιος συνευφραίνεται μὲ τοὺς λοιποὺς τῶν ἀγίων, ὡς ὄντως ἅγιος εἰς τὰ κάλλη τοῦ παρθείου, καὶ μάλιστα ὁ ῥηθεὶς ἡγούμενος, ὁ ὁποῖος ζητήσας μὲ πᾶσιν ταπεινόφρονα εὐλάβειαν συγγνώμην ἀπὸ τὸν ἅγιον διὰ τὴν προτέραν του δυσπιστίαν, ἔγεινε ἀπὸ τότε μεγαλοφώνως κήρυξ, μὴ καύων ἀπὸ τὸ νὰ διηγῆται εἰς ὅλους τὴν μεγάλην τοῦ Διονυσίου παρρησίαν καὶ ἀγιότητα.

Τὴν θυμύσιον πολιτείαν καὶ τὰ ὑπερφυθ θύματα τοῦ ἱερέως μας Διονυσίου μὲ συντομίαν ὡς ἦτον δυνατόν ἐδιηγῆθημεν εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ εἰς αἶνον τοῦ ἁγίου, καὶ εἰς ὠφέλειαν τῶν ἀκροατῶν καὶ μ' ὅλον ὅτι τὰ θαύματα ὅπου ἔκαμε καὶ κάμνει συνεχῶς εἰς ἐκείνους ὅπου μὲ πίστιν τὸν ἐπικαλοῦνται εἰς βοήθειαν, νὰ εἶναι πάμπαν, ἡμεῖς ὅμως διὰ νὰ φύγωμεν τὴν μακρολογίαν, ἐγράψαμεν τὰ ἐξαίρετα κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, καὶ πάλιν θέλομεν ἀναφέρει πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην τρία ἢ τέσσαρα ἀπὸ τὰ ἀνερρίμματα ὅπου καθήμεραν ἐνεργεῖ ἕως τοῦ νῦν κατὰ τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ Αὐγούστου μηνὸς εἰς τὴν ὁποίαν λαμπρῶς ἐορτάζομεν τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, ὅθεν κατὰ τὸ παρὸν κάνομεν τέλος τῆς διηγήσεως, εὐχαριστοῦντες ὁλοψύχως τὸν Κύριον τὸν δοξάζοντα τοὺς αὐτὸν δοξάσαντας πρὸς τὸν ὁποῖον ἂς βάνωμεν μεσίτην εἰς κάθε μας χρειαν τοῦτον τὸν θεὸν μας ἱεράρχην ὡς ἔχοντα πολλὴν τὴν παρρησίαν, καὶ μετὰ συντετριμμένης καρδίας ἂς ἱκετεύσωμεν αὐτὸν λέγοντες.

Ω πάτερ σεβασμιώτατε ἀρχιερέα τοῦ Χριστοῦ Διονύσιε, πρὸς σὲ στρέφομεν καὶ νοῦν καὶ καρδίαν, καὶ παρακαλοῦμέν σε μετ' εὐλαβείας καὶ ἐκ βάθους ταπεινότητος, δέξαι τὰς ἱκεσίας καὶ ὕμνους ὅπου σοὶ προσφέρωμεν, εἰ καὶ ὑπὸ ἀναξίων ἐξέρχονται χειλέων· γενοῦ προστάτης πρὸς Θεόν, καὶ πρέσβυς θερμότατος, εἰς ὅλους ὅπου μὲ πίστιν ἀκριβῆ προστρέχουν εἰς τὴν κραταιάν σου ἀντίληψιν, καὶ πανηγυρίζουν ἐκ πόθου τὴν πανέορτον μνήμην σου· ἐξαίρετως δὲ ἱκετεύομεν σκέπε, καὶ φρούρει τὴν ἡγαπημένην σου πατρίδα Ζάκυνθον, ἐν ἣ τὸ τρισόλιόν σου ἐναπόκειται λείψανον, ἡ ὁποία λαμπροφανεῖς χαρμόσυνως κατὰ χρέος ἐορτάζουσα χορεύει, σκιρτᾷ, καὶ ἀγάλλεται μυστικῶς, εἰς ταύτην τὴν ἔνδοξον ἡμέραν τῆς ἀθανάτου σου μεταστάσεως, ἀπολαμβάνοντες κοινὴν χαρὰν ὅλοι οἱ συμπολιταὶ σου, ὡς ἂν ὅπου ἡξιώθησαν εἰς τοὺς ἐσχάτους τούτους χρόνους, νὰ ἀποκτήσουν τοιοῦτον προστάτην, καὶ φύλακα· ἔτι δὲ οὐρανόθεν καὶ τὴν ἐπὶ γῆς θεοσεβῆ ἐπαρχίαν σου, τὴν ἐν Κυκλάσιν Αἰγίαν ἐπίσκεπτε καὶ βοήθει τῇ μεσιτείᾳ σου· πρὸς τούτους δὲ τὴν βσιλικὴν καὶ σεβασμὶν

τῶν Στροφάδων Μονὴν διατήρει, καὶ ἐνόμονοι καὶ εὐκρινεῖ ἀγάπῃ περιφύλλατε τοὺς ἐν αὐτῇ ὁσίων ἀσκουμένους, παρακαλῶν τὸν πανοικτίρμονα Θεὸν μὲ τὰς εὐπροσδέκτους σου ἱκεσίας, ἔδωκεν νὰ μὴ λυτρώσῃ ἀπὸ κάθε πονηρὸν συνάντημα ψυχῆς τε καὶ σώματος, μετὰ δὲ τὴν πρόσκικρον ταύτην, πικρύνειν νὰ μὴ καὶ μετόχους τῆς οὐρανίου βσιλείας του, ἧς γίνονται ἐν Χριστῷ τυχεῖν αὐτῶν.

Ὡδὴ ζ'.

Ἡ κάμινος Σωτῆρ ἐδρσίζετο.

Χαῖρε Θεοῦ πνέχιον τέμενος, χαῖρε δι' ἧς ἐλύθη παράβασις, χαῖρε βροτῶν τὸ καταρῦγον.

Χαῖρε πνεύμας ἀφθόρου νομοθετοῦ, χαῖρε δι' ἧς ἠνοίχθη Παράδεισος, χαῖρε παιδρὸν τοῦ ὑψίστου καταγάγον.

Η τῶν πιστῶν ἐτοίμη βοήθεια, ἄρτι καὶ μοι βοήθεια φάνηθι, τῷ ἐκζητοῦντι θερμῶς τὴν σὴν ἀντίληψιν.

Στερέωσον τὸν νοῦν μου τρεπόμενον, τὸν λογισμὸν κλονούμενον ἐδρασον, ἐν ἀταλεύτῃ με πέτρα, τῇ σῇ σκέπῃ μητροπάρθενε.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Λύει αὐχμὸν ταῖς σαῖς παρακλήσεσι, καὶ ὄμβρον καρποφόρον ὁ Κύριος, ἐκπέμπει οὐρανόθεν παραδόξως τῇ τῶν Στροφάδων μονῇ.

Οὐ μόνον ζῶντα μάκαρ σε Κύριος, ἀλλὰ καὶ μετὰ τέλος ἐπλούτησε, θύμασι παμποικίλοις, ὡς πιστὸν αὐτοῦ θερπνόντα.

Πληθὺς ἡ τῶν ἀκροίδων ἡ φθείρουσα, Στροφάδων τῆς μονῆς τὰ γεννήματα, εὐχῇ σου δραπετεύει, καὶ βυθὸς καταποντίζεται.

Θεοτοκίον.

Οὐ μάγοι τῷ ἁστέρι ἐπόμενοι, σὺν δώροισι Περσικοῖς παραγίνονται, ἀνακτα προσκυνῆσαι, τεχνητόμενον Παρθένω μητρί.

Ἄλλος. Οἱ παῖδες εὐσεβεῖς συντραφέντες.

Οὐ παῖδες Ζακυνθίων συνελθόντες, εὐσεβῶς τιμήσωμεν, τὸν ἱεράρχην τοῦ Χριστοῦ, Διονύσιον τὸν ἔνδοξον, ἐν τῷ μέσῳ ἐκκλησιᾶς ἀναμέλποντες ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Στροφάδων οἱ μονῶται ἀθροισθέντες, τὸν σοφὸν διδάσκαλον νῦν ἀνυμνήσατε, φαιδρῶς Διονύσιον γεραίροντες, καὶ κυκλοῦντες τὴν αὐτοῦ τιμίαν λάρνακα, Σέληνος τὸ θεῖον ἀσπάζητε αἰετῶς.

Δόξα.

Γεραίρει θαυμασίως σὺν Ζακύνθῳ καὶ Στρογγύσιν Αἰγίνα ποιμένα θεῖον ἀγαθόν, σὲ πλουτίσασα πανάριστο, καὶ συμφώνως ἅμα πᾶσαι ἀναμέλπουσιν, ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καὶ νῦν.

Εγγὺς μὲν σωτηρίας ὁ καιρὸς γενέσθαι, δεῦτε σπεύδωμεν, προθύμως ἅπαντες ἰδεῖν, νηπιᾶζοντα τὸν Κύριον, γαλουχούμενον τροφῇ παρθενομήτορι, διὰ τὴν πάντων βροτῶν ἐλευθερίαν.

Καταβασίς.

Οἱ παῖδες εὐσεβεῖς συντραφέντες, δυσσεβοῦς προστάγματος καταρρονήσαντες, πυρὸς ἀπειλὴν οὐκ ἐπτοήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ἐστῶτες ἐψάλλον, ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ ἡ.

Ὅν φρίττουσιν ἄγγελοι καὶ πᾶσαι στρατιαί.

Τιμῶμεν ἄσμεσι συμφώνως οἱ πιστοί, τὴν στάμνον τὴν πάγην χρυσοῦν, καὶ θεῖον κιβωτόν, βοῶντες ἀπαύστως χαρμοσύνης αὐτῇ, χαῖρε προστασία τοῦ κόσμου Θεοτόκε.

Ανάστησον κείμενον εἰς βύθῳ με κακῶν, τοὺς νῦν πολεμοῦντάς με πολέμησον ἐχθρούς, τρωθέντα ἀτόποις ἡδοναῖς τὴν ψυχὴν, ἀγνὴ μὴ περὶδῆς ἀλλ' οἴκτειρον καὶ σῶσον.

Ηλιθίως θεόνομις ὀνόματος τοῦ σοῦ, εὐφραίνει τὴν φρένα μου, ἡδύνει μου τὸν νοῦν, ψυχὴν ἀγιάζει καὶ τὸ σῶμα πτεροῖ, αὐτῇ γὰρ κενυῶμαι καὶ ζῶ καὶ πνέω κόρη.

Μαρία πανύμνητε, ἀγγέλων ἡ χερὰ, βροτῶν ἡ ἀνάκλησις ἐλπίς χριστιανῶν, χαρὰς αἰωνίου κατὰξίωσον, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ ἀγίου ὁ αὐτός.

Υμνοῦντές σε ἅγιε ζεοῦση τῇ ψυχῇ, κινδύνων ἀπάλλαξον παντοίων καὶ λιτῶν, βραβεύων τοῖς πᾶσιν ἐν τῷ βίῳ τῷ νῦν, τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα, τρισμάκαρ.

Λευχεόμενος θύγας μὲν, ἐδόκει Δανιὴλ, ὄραν παριστάναι σοὶ καθ' ὅσον ἐναργῶς, ὅθεν ἀδιστάκτῳ ὡμολόγει φθογγεῖ, ἅγιόν σε εἶναι Διόνυσιε Μάκαρ.

Ορθὴ ἐν ὀρχήμῳ σὲ πάτερ τίς γυνή, αὐτῇ τέξιν φάσκοντα, οὐδὲν ὡς εὐλαβῶς ἡτήσαστο ἥτις συλλαβοῦσα ταχύ, ἄρσεν τέκνον τίθει ὡς ἡ ἐπαγγελία.

Θεοτοκίον

Υἱὸν μήτηρ ἀνάνδρου ἐγγίξει τοῦ τεκεῖν, καὶ μάχοι πορεύονται, ἐκ χώρας τῶν Περσῶν, αὐτὸν προσκυνῆσαι ὡς Θεὸν τοῦ πνυτός, εἰ καὶ βρωτοθέντα, ὁρῶσιν ἐν σπηλαίῳ.

Ἄλλος.

Ρήματα χρηστὰ ἐκ θεοῦ στόματός σου, πάντες ἤκουον τοῦ σοῦ ποιμνίου, ἥδη δὲ ἐούθμιζον θεαρέστως σὴ διδασχῇ τῷ Θεῷ ἐναρστούντες ὡς ἦν δυνατόν, διὰ ἀγαλλόμενοι ἐδόξαζον τὸν σοφὸν αὐτοῖς ποιμένα δωρητῆμενον, ἐν ἀρχιερεῦσι Διονύσιον μέγα.

Αἰγίνα πλουτήσασα μὲν ἐν τῷ βίῳ, νῦν δοξάζει σε καὶ μετὰ πότμον, ποιμὴν γὰρ ἀπόλεκτος προκεχείρισε ἐν αὐτῇ ἐκλεκτός, δὲ καὶ Θεῷ προσφιλέστατος, διὰ γηθοσύνης σκιρτᾶ κλάζουσα, σοῦ τιμωμένων πάντες τὴν πάνσεπτον, καὶ δεδμεχάσου μνημόνευσε σὺν δούλων.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα Υἱὸν καὶ ἅγιον πνεῦμα.

Εἶδεν ἐναργῶς πόλις ἐν Ζακύνθῳ, τῆς πανάγνου τὸν ἄβυλον βίον, Ἀναφωνητρίαν μὲν ἡ ἐν ὄρεσιν ὑψηλοῦς καὶ ἐκήρυξε τεράστια μέγιστα τὰ σὰ ἀνθ' ὧν ἐορτάζει τὴν μετὰστασιν, εὐλογίαν αἰτοῦσα τὴν σὴν σεβάσμιε, πέμψαι οὐρανόθεν τοῖς ἐν αὐτῇ οἰκοῦσιν.

Καὶ νῦν.

Ρῦπον τῆς δεινῆς πρόπαλαι ἀμαρτίας, ἥδη ἔρχεται Χριστὸς καθάρι, μάχοι δὲ συνέρχονται δῶρα φέρειν ἐκ τῶν Περσῶν, καὶ ὁρῶντες τὴν παρθένον προσκυνοῦσιν αὐτὴν εἰς ἣν ἀτενίζοντες κραυγάζουσαι, χαῖρε γένους γηγενῶν κόρη διχάσασμα, σὲ ὑμολογοῦσιν αἱ γενεαὶ νῦν πᾶσαι.

Καταβασίς.

Θαύματος ὑπερφουῦς ἡ δροσοδόλος, ἐξεικόνισε κάμινος τύπον, οὐ γὰρ οὐς ἐδέξατο φλέγει νέους ὡς οὐδὲ πῦρ, τῆς θεότητος παρθένου, ἣν ὑπέδου νηδύν, διὰ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν, εὐλογῶν ἡ κτησίς πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'.

Τὴν ζωοδόχον πηγὴν τὴν ἀέναον.

Χαῖρε αὐτῇ μυστικῇ ἐπιδείξασα τὴν λαμπροφύρον ἡμέραν τοῖς σύμπασι, χαῖρε θεῖον σκῆνωμα τοῦ Θεοῦ πανάμωμος, τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς χαῖρε κυρίως, χαῖρε παρθένων τὸ περιδοχὸν καύχημα.

Τὴν εὐθαλῆ καὶ κατὰκαρπον ἄμπελον ὕμνοις πιστοὶ κατὰστῆψωμεν λέγοντες, χαίροις ἡ βλαστήσασα βότρον ὠριότατον, τὸν κατευφοκίοντα πάντων τὰς καρδίας, καὶ τῆς κακίας τὴν μέθην ἐξαίροντα,

Θράσος και τόξα και δόρατα σύντριψον, και την ισχύν παντελώς ἐξαρρήνισον, και εἰς τέλος ὄλεσον, Παναγία διέσποινα, τῶν ἀλαζόνων ἐχθρῶν, τῶν μὴ τιμώντων, και προσκυνούντων τὴν θείαν εἰκόνα σου.

Σύ μου ἐλπίς ἀκατέσυχντος πάντα σὺ μου καὶ πῶς και παρὰ κλησίαις διέσποινα, σὺ μου και ἀντιλήψις σὺ μου και ζωὴ και σωτηρία σὺ μου ψυχῆς και τοῦ σώματος φύλαγμα.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Κλέος Ζακύνθου σοφὸς Διονύσιος φρουρεῖν ἡμᾶς μὴ ἐλλείπει ἀπήμονας ταῖς πρὸς τὸν δεσπότην σου ἱεραῖς δεήσεσιν ἐκ πάσης νόσου κακώσεως και βλάβης, σὲ γὰρ προστάτην θερμὸν πεπλουτήκαμεν.

Ρήματι σὺ ἁλίστις ὑπακούσαντες, πληθὺν ἰχθύων εὐθύς ἐσαγήνευσαν, και ὁρῶντες ἔφριζαν πῶς και φύσις ἄλογος τῷ σὺ ὑπέτιζε κελεύσματι διόπερ δοῦλον Θεοῦ σε ἐπέγνωκαν γνήσιον.

Πάντων βροτῶν ἐμαυτὸν οἶδα χείρονα, και γὰρ αἰσχροῦς τὴν ζωὴν ἔδαπνησα, ὅθεν μοι τολμήσαντι ὕμνου προσενέγκαι σοι, σύγγνωθι πάτερ και δίδου σοῖς πρὸς βίαις καλῶς βιώσαι, ζωῆς τὸ δόλοιο.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ πατρὸς μὲν ἀμήτορα πέλοντα, δίχα πατρὸς ἡ παρθένος ἐπείγεται, τοῦ τεκεῖν ὡς νήπιον, οὐπερ τὴν γενέθλιον ἡμέραν πάντες εὐζώμεθα προθύμως, ἀξιοθῆναι ἰδεῖν, ἀγνοεῖς ὁμῶς.

Ἄλλος. Μυστήριον ξένον ὁρῶ και παράδοξον.

Εώρακε, θυμὰ φρικτὸν ὁ διάκονος Δανιὴλ, ἱμάτιον ὁμοῦ ἐν τῇ ὁδῷ μὴ ὑγράναι σου πάντως θεόφρων, διὸ ἐκπληγείς Θεὸν ἐδόξαζε, τρανῶς ἐπὶ γῆς, σὲ θαυμαστώσαντα αἰοῖμι.

Ισάγγελον, βίον ἐν γῇ μὲν ἐξήστηκας, οὐρανὸν δὲ ἔφθασας, ἔσθα παρεστηκώς σὺν ἀγγέλοις τῇ θείᾳ Τριᾷδι τὰ νῦν ἀναμελποῖς τὸν τρισάχιον ὕμνον ἀγγελικῶς φαιδρῶς ἐκεῖ συναυλιζόμενος.

Δόξα.

Εφύμνιον, δέξαι κλινὴ Διονύσιε, ὕμνητοῦ ὕμνήσαντος, θείας σου ἀρετῆς, ἐκ βαθέων, και πρὸς βίαις πάτερ, Χριστὸν τὸν δοξάσαντά σε Κίριον, ἐμὲ ἀγαγεῖν, εἰς βασιλείαν τὴν οὐράνιον.

Και νῦν.

Πανάχραντε, κόρη υἱὸν μὲν ἡ μέλλουσα, ἐκτεκεῖν θεάνθρωπον, γένους τοῦ ἐξ Ἀδὰμ τὸν Σωτῆρα, σὺν τῷ ἱεράρχῃ, σὺ μνήμην τὴν ἐτήσιον γεραίρουσιν πιστοὶ εὐσεβῶς, εἰς ἡμῶν σωτηρίαν ἱκέτευε.

Καταβασία.

Μυστήριον ξένον ὁρῶ και παράδοξον, οὐρανὸν τὸ σπλάιον θρόνον χειρουδικὸν τὴν Παρθένον, τὴν φανερὰν χωρίον ἐν ᾧ ἀνεκλήθη ὁ ἀχώρητος Χριστὸς ὁ Θεός, ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνουμεν.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Η Ζάκυνθος και Αἴγινα, και ἡ Στροφάδων ἅπασα, ὁμήγουρις μοναζόντων, ἀξίως ἀνευφημοῦσι τὸν θεὸν Διονύσιον, κλεινὸν κοινὸν ὑπέρμαχον, φωστῆρα τὸν ἐκλάμποντα θυματοουργίας τοῖς πᾶσι, θερμῶς αὐτὸν καλουμένους.

Ἄλλος. Ἄλλος.

Αγάπη σὲ ἀνύψωσεν, εἰς ἑφετῶν ἀκρότατον, και τῷ Θεῷ ἐνωθέντα δοξάζει σε εἰς αἰῶνα, ὅθεν ἀγάπης ἀγαλμα, ἡ ἐκκλησία μέλει σε πάνσεπτε Διονύσιε, και κόσμος ἀνακηρύττει σὲ μεγαλύνων ἀπαύστως.

Προεόρτιον ὁμοιον.

Η Οἰκουμένη χόρευε, ἀκουτισθεῖσα σύμπασα, δοξάσον μετ' ἀγγέλων, και ἀρχαγγέλων ποιμένων, Θεὸν τὸν τεχνητόμενον, ἐν Βηθλεὲμ ὡς νήπιον, δι' οἶκτον πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασε κατ' εἰκόνα, και ἐγερεῖ πεπτωκότα.

Εἰς τοὺς αἵνους ἰστώμεν Στιχ. δ'. και ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυρι.

Κατὰ χρέος συνέλθωμεν, τῆς Ζακύνθου ἔγκοι, ἐορτὴν πανήγυρον ἐορτάζοντες, πνευματικῶς ἀγαλλόμενοι, ὡς ἀσφατον ἄστυον, εὐσεβεῖας θησαυρὸν, κεκτημένοι πολύτιμον, ἐν πατρὶ γῇ, διὸ ὕμνου προπέμψωμεν κυρίῳ, τῷ ἡμῖν δωρησαμένῳ πλοῦτον πολυόλβον ἄνωθεν.

Θησαυρὸς ὃν κεκτήμεθα, Διονύσιε πέφυκε, τῆς Ζακύνθου βλάστημα ἱερώτατον, διὸ συμπῶνως Ζακύνθιοι αὐτῷ ἐκδοήσωμεν χαῖρε δόξα και τιμὴ, τῆς πατρίδος πολυδόξε, Διονύσιε, χαῖρε στήριγμα στέφος εὐπατρίδων χαῖρε σκέπη ὁδοδόξων, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου.

Τῆς Αἰγίνης τὸ ποίμνιον, ἐμπιστεύθης θεόληπτε, και καλῶς ἐποίμανας, θείῳ πνεύματι, διὸ ποιμένα θαύριστον, σὲ γνοὺς πιστῶν σύλλογος, πανόδημει Αἰγινιτῶν, νῦν φαιδρῶς ἐορτάζει σου, τὸ μνημόσυνον, και ἡμῖν ἐπαλλήλως συγχωρεῖται, τοῖς γεραίρουσιν ἐκ πόθου, τὴν σεβασμίαν σου κοίμησιν.

Εντολὼν τοῦ Κυρίου σου, τὴν κυρίαν ἐλάμπρυνας, τὴν ἀγάπην

ἔργοις σου καὶ γὰρ κτείνοντα, σοῦ τὸν αὐτάδελφον ἀδελφόν, ἐνόμι-
σας ἄκακε, παρορῶν τὸ ἑαυτοῦ, ἀνομώτατον ἔγκλημα, μᾶλλον
δεῦτενός, σωτηρίας τὴν τρίβον ἐκδιδάσκων, φιланθρώπως τὰ πρὸς
χρεῖν, αὐτῷ παρέσχες μακάρει.

Δόξ. Ἦχος πλ. δ'.

Εορτὴν χρημόσυνον ἐορτάζει σήμερον Ζήκυνθος, ὃ φιλέορτοι,
ἱεράρχου κκινου μνήμην τελοῦσιν, Διονυσίου τοῦ ἐξ αὐτῆς ἀνατεί-
λαντος· καὶ συγκαλεῖται τὰς φίλας πόλεις καὶ νήσους τὰς γείτονας,
Κεφαλληνίαν καὶ Κέρκυραν· τὴν μὲν ὡς ἐν τοῖς ἄλλοις οἷς κέκτεται
Σπυρίδων· αὐχοῦσαν τὸν πολυθαύμαστον, τὴν δὲ ὡς τὸν θυμα-
τουργὸν πλουτοῦσα νέον Γεράσιμον, συνευφρανθῆναι πνευματικῶς
καὶ πανηγυρίσαι θεοπροπῶς· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ψάλλοντες εἵπομεν,
ὃ ἐν ἀγίοις θυμαστός Κύριος, ταῖς αὐτῶν ἱερείαις, τὰ ἐπὶ γῆς τῶν
ὀρθοδόξων συστήματα, ἐκ πικνοίων κινδύνων λύτρωσαι, καὶ τῆς
οὐρανίου σου βασιλείας ἀξίωσον ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Βηθεὲμ ἐτοιμάζου, εὐτρεπίζεσθω ἡ ψάτνη, τὸ σπήλαιον δε-
χέσθω ἡ ἀλήθεια ἥλθεν ἡ σικὴ παρέδραμε, καὶ Θεὸς ἀνθρώποις ἐκ
παρθένου πεφανέρωται, μορφωθείς τὸ καθ' ἡμᾶς, καὶ θεώσας τὸ
πρόσλημ· διὸ Ἀδάμ ἀνανεοῦται σὺν τῇ Εὐᾷ κρίζοντες ἐπὶ γῆς
εὐδοκίᾳ ἐπεφάνη, σῶσαι τὸ γένος ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ τυπικά καὶ ἐκ τοῦ κανόνος τοῦ ἀγίου

Ὡδὴ γ'· καὶ ς'.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον εἰς ἱεράρχην.

Κοινωνικὸν εἰς μνημόσυνον.

Μεγαλυνάρια.

Χαίροις τῆς Ζηκύνθου γῆρας λαμπρὸς, πρόεδρος Αἰγίνης, καὶ
Στροφάδων μέγας φρουρὸς, χαίροις ἐκκλησίας φωστήρ νεὸς τρισμα-
κρ ἀρχιερέων κλέος ὦ Διονύσιε.

Ἔτερον.

Μένων ἐν ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ, ἔμεινας θεόφρων καὶ σὸν κτεί-
ναντα ἀδελφόν, ἐνθέως ἐφείσω, τῇ πρὸς Θεὸν ἀγάπῃ, διὸ Χριστῷ
συγχαίροις· νῦν Διονύσιε.

Ἔτερον.

Χαίροις τῆς Ζηκύνθου θεῖος βλαστός, καὶ μονῆς Στροφάδων,
ὁ ἀκούμητος ὀφθαλμός, χαίροις τῆς Αἰγίνης ὁ μέγας ἀντιλήπτωρ,
ἀρχιεπτῶν ἡ δόξα, ὦ Διονύσιε.

ΤΕΛΟΣ